

ရွှေဒေါင်း

ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်အငွေမတွဲ

(နယ်စုံကုန်မြူး ဆန်းထွေထူး ဝတ္ထုတိုများ)

mgyoe.com

ရွာဒေါင်း

ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်

အဋ္ဌမတွဲ (နယ်စုံကွန်မြူး ဆန်းထွေထူး ဝတ္ထုတိုများ)

SOD0010

3,600.00 KS

ရွှေခေါင်း ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် အဋ္ဌမတွဲ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၇၈၀၂၀၈ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၉၅၀၃၀၈ တို့ဖြင့်

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊
တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ - ဦးနိုင်ဦး၊ ငွေပြည်တော်ပုံနှိပ်တိုက်၊
သိမ်ဖြူလမ်း၊ ရန်ကုန်တို့က ပထမအကြိမ် စောင်ရေ- ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ
၂၀၀၇ ခု၊ ဇူလိုင်လတွင် တန်ဖိုး ၃၆၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်ချုပ် ကိုဖြင့်

မာတိကာ

၁။ ရွှေကြော့များ	၁
၂။ အရေးကြီးသောတစ်စက္ကန့်	၅၉
၃။ သုံးပေါက်ချွန်	၇၂
၄။ သန်းခေါင်ဗိုလ်	၈၂
၅။ အကြံကြီးသမားတစ်စု	၉၂
၆။ ကြမ်းလိုက်တဲ့တော	၁၁၂
၇။ မန္တန်၏ထူးဆန်းခြင်း	၁၂၃
၈။ လူခြောက်ကလေး	၁၄၉
၉။ ထူးဆန်းသောကြေးအိုးကလေး	၁၆၂
၁၀။ ဝင်္ကန္တ	၁၈၅
၁၁။ ဆန်းထွေထူးဝတ္ထုများ	၂၃၂
၁၂။ ငါးရဲ့မင်းပရိတ်	၂၅၄
၁၃။ သွားစိုက်ဆရာအမှု	၂၅၈
၁၄။ မီးရထားလူသတ်မှုဝတ္ထု	၂၆၆
၁၅။ ကပြားလင်မယား အရှုပ်တော်ပုံ	၂၇၉

၁၆။ အသက်အာမခံ လိမ်လည်မှု	၂၉၃
၁၇။ စိန်ကြယ်သီးစုံ ပျောက်ဆုံးမှု	၃၀၄
၁၈။ ကုန်ဈေးတန်း လူသတ်မှု	၃၂၁
၁၉။ ဆရာဝန်အိမ်မေဝတ္ထု	၃၃၁
၂၀။ ကြွေတစ်လက် ကြက်တစ်ခု	၃၄၅
၂၁။ ဘဏ်တိုက်လူသတ်မှု	၃၅၉
၂၂။ လက်ဝှေ့ချန်ပီယံ သော်တာစိန်	၃၇၁
၂၃။ တောသူစုံထောက်	၃၈၈
၂၅။ ပတ္တမြားပလ္လင်	၄၁၂

ရွှေကြေးမူများ

ရန်ကုန်မြို့မှ မန္တလေးမြို့သို့ သွားလာသော 'စလေဒင်' အမည်ရှိ စာပို့မီးသင်္ဘောသည် မန္တလေးမြို့ ဂေါဝိန်ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်သဖြင့် သင်္ဘောစီးခရီးသည်တို့လည်း ဝန်စည်အထုပ်အပိုးများနှင့် သင်္ဘောကုန်းဘောင်မှ တိုးဝှေ့ကာ ဆင်းသက်လျက်ရှိ ကြစဉ် သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းအနီးရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကိုမှီလျက် အသက် ၃၀ ကျော် ခန့်မျှရှိသော လူတစ်ယောက်သည် သတင်းစာတစ်စောင်ကို တစ်ဖက်၌ လိပ်ကာ ကိုင်လျက် တစ်ဖက်မှ တုတ်ကောက်နှင့် မြေကိုခြစ်ရေးရင်း ငြိမ်းချမ်းအေးရွှင် ကြည်လင်ချမ်းမြေ့ရှိသော အမူအရာဖြင့် ဆေးပေါ့လိပ်ငယ်ကို ရံဖန်ရံခါရှိုက်ဖွာပြီးလျှင် ယခင်က သင်္ဘောဆင်းခရီးသည်တို့အား ကြည့်ရှုမျှော်ငေးကာ ရှိနေလေ၏။ ခရီးသည်တို့လည်း မြင်းရထား၊ နွားလှည်း၊ ဓာတ်ရထားစသည်တို့ဖြင့် အသီးသီး ထွက်ခွာသွားကြသဖြင့် အတန်ငယ် လူသူပါးရှား၍သွားလတ်သော် အသက် ၂၀ ခန့်အရွယ်မျှရှိသော သူငယ်တစ်ယောက်သည် သားရေအိတ်ငယ်တစ်ခုကို လက်ဆွဲလျက် ရခိုင်ရွှေသည် နှစ်ယောက်တို့၏ အလယ်မှလိုက်ခဲ့၍ ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာသည်ကို ယခင်က သစ်ပင်၌မှီလျက်ရှိသောလူ မြင်လေလျှင်

“သူငယ်ကလေးက ရုပ်ရည်ကချောသနဲ့၊ အမူအရာလေးကလည်း မိန်းမကလေးလိုပဲ၊ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း၊ သည်မြို့မှာ အသိမိတ်ဆွေများ မရှိရှာရော သလား ကရီ၊ ရွှေကြိုတွေက အတင်းညှပ်ပြီး ဆွဲနေကြ သူတို့အိမ် ရောက်မှဖြင့် အလှီးခံရရှာတော့မှာပဲ၊ ခမျာကလေးက မန္တလေးမြို့ကိုမှ ရောက်ဖူးရှာမယ် မထင်ပါဘူး၊ သတိပေးလိုက်ဦးမှ ထင်ပါရဲ့” ဟု တစ်ယောက်တည်းစိတ်ကူးပြီးနောက် ထိုသူငယ်ဆိုက်ရောက်၍လာသည်တွင် ရွှေကြိုများမမြင်အောင် ဦးခေါင်းကို အနည်းငယ် ညိတ်၍ပြလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ သူငယ်လည်း ရွှေကြိုများကို ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းရန်ပြောဆိုခဲ့၍ ထိုသူ၏ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် .

“ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပါသလားခင်ဗျား” ဟု မေးရာ-
ထိုသူ ။ ။ “ခေါ်မိပါတယ် မောင်၊ ရွှေကြိုများအိမ်မှာ မောင်တည်းခိုလို့ ငွေများ ကြေးများ များများစားစားပါလို့ရှိရင် သတိထားနော်၊ အစစအရာရာမှာ သတိဝီရိယ နဲ့ နေပါထိုင်ပါ။ သည်မြို့မှာ အသိမိတ်ဆွေမရှိဘူးမှတ်တယ်”

သူငယ် ။ ။ “မရှိပါဘူးခင်ဗျား၊ တစ်ခေါက်မှလည်း ကျွန်တော်မရောက်ဖူးပါ ဘူး။ သတိပေးတာလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ သည်ပြင်တည်းအိမ် နေအိမ် တွေ့ရင်လည်း ကျွန်တော် သူတို့အိမ်မှာ မတည်းခိုပါဘူး၊ စိတ်ချပါခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် သတိပြုပါမယ်” ဟုပြောလျှင် ထိုသူလည်း သူငယ်၏အပေါ်၌ မေတ္တာသက်ဝင်ခဲ့သည် ဖြစ်၍ အရေးအကြောင်းရှိက စောင်မကြည့်ရှုချေတော့မည်ဟု စိတ်တွင် အောက်မေ့ ပြီးလျှင်

“ကျုပ်အိမ်က မင်္ဂလာဈေးလမ်း၊ ရှေ့နေမောင်ဘရွှေတဲ့၊ မောင် တစ်ခေါက် လောက်လာပြီး လည်လှည့်ဦးနော်”

သူငယ် ။ ။ “ကောင်းပါပြီခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် သွားချေပါဦးမယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျား”

ရွှေ ။ ။ “ကောင်းပါပြီ မောင်၊ ကောင်းပါပြီ”

၎င်းနောက် မောင်ဘရွှေလည်း “သည်သူငယ်ကလေး မျက်နှာမြင်ရာ မြင်လျှင် မြင်ချင်း ဘာကြောင့်လဲမသိ ချစ်ခင်လိုက်ရတာ၊ ရေစက်ပဲထင်ပါရဲ့၊ ဘာကိစ္စများနဲ့ ရောက်လာရှာတယ်မသိ၊ အလည်သက်သက်ပဲထင်ပါရဲ့၊ ဝတ်ပုံစားပုံကတော့ အောက် သားခပ်ဆန်ဆန်ပဲ၊ တယ်ပြီးလည်းနူးနူးညံ့ညံ့ရှိတယ်၊ ကိုင်း ငါလည်းပျင်းလှသေး တယ်၊ အင်းဝဘက်လိုက်သွားပါဦးမယ်” ဟုပြောပြီးလျှင် မန္တလေးနှင့်အင်းဝသို့ကူး သော ကူးတို့သင်္ဘောပေါ်သို့တက်၍ လေညှင်းခံရန် အင်းဝဘက်သို့ လိုက်ပါသွား လေ၏ ။

ရှေ့နေမောင်ဘရွှေမှာ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းမှ အိုင်အေတန်းကို အောင်မြင်ပြီးသည် နောက် အစိုးရဘက်၌ နှစ်ပေါင်းအနည်းငယ်ထမ်းရွက်ခဲ့ရာ သူတစ်ပါးတို့၏ လခစား မည်သည်မှာ လွတ်လပ်စွာနေထိုင်သွားလာခြင်းမရှိဘဲလျက် ‘သခင်အားရ၊ ကျွန် စာဝ’ ဟူသောစကားကဲ့သို့ မျက်နှာလိုအားရ ပြုလုပ်နိုင်သောသူများသာလျှင် ကြီး ပွားထွန်းကားမြဲ ဖြစ်လေရကား မောင်ဘရွှေမှာ အမိအဘ၏ အမွေအနှစ် ပစ္စည်းဥစ္စာ တို့ကိုလည်း အတန်ငယ်ဆက်ခံရရှိခဲ့သည်လည်းတစ်ကြောင်း၊ မဟုတ်လျှင် မခံယူ

သော သဘောလည်းရှိလျက်၊ လွတ်လပ်ခြင်းကိုလည်း နှစ်သက်စုံမက်ခဲ့သောသူ တစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်နှင့် ဥပဒေပညာများကို သင်ကြားခဲ့ပြီးလျှင် ဒုတိယတန်းရှေ့နေ စာမေးပွဲကို အောင်မြင်ပြီးနောက် ရှေ့နေလုပ်ငန်းဖြင့် မန္တလေးမြို့တွင် နေထိုင် အသက် မွေးခဲ့လေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ရှေ့နေလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးခဲ့ပါသော်လည်း မောင်ဘရွှေမှာ များစွာသော အခြားရှေ့နေတို့ကဲ့သို့ အမှုမှန်သည်ဖြစ်စေ၊ မမှန်သည်ဖြစ် စေ ပိုက်ဆံသာလျှင် လိုရင်းဖြစ်သည်ဟု မှတ်ထင်ခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍ မမှန်မကန်ဉာဏ် ဖြင့် လည်ဆယ်၍ မှုခင်းဖြစ်ပွားလိုသောအမှုသည်တို့၏ အမှုတို့၌ မည်မျှပင် ကြေး ငွေပေးကမ်းငှားရမ်းသည်ဖြစ်စေကာမူ အမှုကိုလက်မခံဘဲ ငြင်းဆန်ခဲ့သည်သာဖြစ် လျက် ရံဖန်ရံခါ သူတစ်ပါးတို့၏ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းကိုခံရသော ဆင်းရဲသားအမှု သည်တို့အား မရှိနှုမ်းပါးသည်ကို ပမာဏမပြု၊ အခကြေးငွေ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မရရှိဘဲလျက် မိမိကိုယ်တိုင် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်းခံရဘိသကဲ့သို့ အစမှအဆုံးတိုင် လိုက်လံလျှောက်လဲခြင်းကို ပြုတတ်ပေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းအားဖြင့် အခ ကြေးငွေရရှိသောအမှုတို့ နည်းပါးလျက် 'မေတ္တာရီ' ကုသိုလ်ဖြစ်အမှုတို့သာလျှင် ပေါများခဲ့သည်ဖြစ်၍ ငွေဝင်နည်းပါးလှသည်ဖြစ်သော်လည်း မောင်ဘရွှေမှာ မိမိ လက်ရှိ ပစ္စည်းဥစ္စာ လယ်ယာချောင်းမြေတို့မှ မိမိစားသုံးလောက်အောင် ဝင်ငွေရရှိ သည်လည်းတစ်ကြောင်း၊ သားမရှိ၊ မယားမရှိ၊ မိမိအပေါ်၌ မှီခိုအားထား ပြုလုပ်ရ သည့်သူလည်း မရှိသည်နှင့် ယင်းကဲ့သို့ ဝင်ငွေ နည်းပါးခဲ့သော်လည်း မိမိ၏စိတ် ၌ အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်နိုင်ခဲ့လေ၏။

မောင်ဘရွှေလည်း လေညှင်းခံရန်မျှ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ အင်းဝဘက်၌ သင်္ဘောဆိုက်ကပ်သော်လည်း မဆင်းသက်ဘဲ အဆန် မန္တလေးဘက်သို့ ပြန်လည် လိုက်လာခဲ့သဖြင့် မိမိနေအိမ်သို့ ရောက်လေလျှင် မိမိ၏ နာမည်နှင့် ရောက်နေသော စာများအနက် တစ်စောင်သောစာကို ဖောက်၍ ဖတ်ပြီးနောက်။

“ကော်ပြီ . . . ကော်ပြီ . . . သည်တစ်ခါဖြင့် ကိုယ့်လူကြီး နေရာကျကောင်း ပါရဲ့၊ သည်တစ်ခါ နေရာကျပါမှပဲ ခများမှာ ကံချော်နေတာ တော်တော်ကြာသွားရှာ ပြီ၊ လူကောင်းကြီးတစ်ယောက်ပေပဲ၊ ဦးဘိုးမောင်ဟာ နက်ဖြန်ခါ သူ့မြင်းကို လာပြီး ကြည့်စေချင်တယ်တဲ့၊ နက်ဖြန်လည်း အမှုလိုက်စရာမရှိဘူး၊ သွားပြီးကြည့်လိုက်ဦး မှပဲထင်တယ်၊ သည်တစ်ခါ စိန်လယ်ဂျာပွဲမှာ ကော်ရင်ဖြင့် တော်မှာပဲ၊ နို့မို့ရင်ဖြင့်၊ ကိုယ့်လူ မြင်းတွေရောင်းရှာရတော့မယ်ထင်တယ်” စသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက်ရှိနေလေ၏။

၎င်းစာကို ရေးသားပေးပို့သူ ဦးဘိုးမောင်မှာ ပင်စင်အငြိမ်းစား ကြေးတိုင်

ဝန်ထောက်တစ်ယောက်ဖြစ်လျက် ပြိုင်မြင်းများ မွေးမြူခြင်း၌ အလွန်တရာ ဝါသနာ ပါရှိသည်ဖြစ်ရာ မန္တလေးမြို့နန်းတော်ရှေ့၊ ဈေးအရှေ့ဘက်၊ မင်္ဂလာဥယျာဉ်အရပ်၌ ပြိုင်မြင်းများ မွေးမြူနေထိုင်လျက်ရှိလေသည်။ မောင်ဘရွှေမှာလည်း မိမိကိုယ်တိုင် ပြိုင်မြင်းမွေးမြူခြင်းမရှိသော်လည်း မြင်းပြိုင်ခြင်း၌ အတန်ငယ်ဝါသနာပါရှိခဲ့သည် ဖြစ်၍ ဝန်ထောက်ဦးဘိုးမောင်နှင့်လည်း ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ရာ တာပတ်ပွဲများတွင် ဦးဘိုး မောင်၏မြင်းများဘက်မှ လောင်းစားခြင်းပြုခဲ့ပါသော်လည်း လွန်ခဲ့သည့် ၅ ပွဲ၊ ၆ ပွဲတွင် ဆုံးရှုံးခဲ့သည်သာလျှင် ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် မောင်ဘရွှေမှာ မြင်းပွဲတို့၌ လောင်းစားခြင်းပြုခဲ့စေကာမူ မိမိ၌ နစ်နာဆုံးရှုံးခြင်း ရှိလောက်အောင် မြောက်မြား သော ကြေးငွေတို့ကို လောင်းစားခြင်းပြုသည်မဟုတ်။ ပျော်ပါးရုံမျှသာလျှင် အနည်း ငယ်လောင်းစားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည့်ပြင် မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မြင်းများကို အတော်အတန် နားလည်ကျွမ်းကျင်ခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် လောင်းသမျှ အခါတိုင်း၌ နိုင်သည်သာ လျှင်ရှိခဲ့ရာ လွန်ခဲ့သည့် ၄-၅ ပွဲတွင်မှ ဆက်လက်၍ ရှုံးပါးရခြင်းဖြစ်လေသည်။ သို့ပင်ဆုံးရှုံးပါသော်လည်း မောင်ဘရွှေမှာ သူဌေးဖြစ်ကြစည်၍ လောင်းစားသည် မဟုတ်။ 'ဝန်နှင့်အား၊ မြားနှင့်လေး' ဟူဘိသကဲ့သို့ မိမိ အင်အားကို ချင့်ချိန် လောင်းစားခြင်းပြုခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် ရှုံးပင်ဆုံးရှုံးသော်လည်း နစ်နာစေလောက် အောင် ရှိခဲ့သည်မဟုတ်ပေ။

စာကိုဖတ်ပြီးနောက် မောင်ဘရွှေလည်း ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်ခုပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လျက် ဆေးလိပ်ကိုဖွာရှိုက်ရင်း စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက်ရှိစဉ် သူငယ် တစ်ယောက်သည် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာ၍

“အမိန့်တော်ရမင်း ရှိပါသလားခင်ဗျား” ဟုမေးရာ ထိုသူငယ်မှာ အခြား မဟုတ်။ သင်္ဘောဆိပ်၌တွေ့ခဲ့သော သူငယ်ပင်ဖြစ်လေသည်။

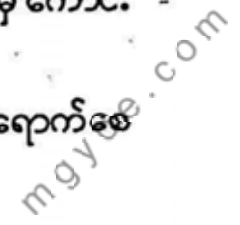
မောင်ဘရွှေလည်း သူငယ်အား နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီးနောက်

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ချက်ချင်းပဲ ပေါက်လာသကိုး မောင်၊ ဘယ်မှာတည်းခိုပါ သလဲ၊ ရွှေသည်များ အိမ်မှာပဲလား”

သူငယ်။ ။ “ယခုဖြင့် သူတို့အိမ်မှာပဲ တည်းခိုနေရပါသေးတယ်ခင်ဗျား၊ နောင် ကြီး သတိပေးတဲ့အတိုင်း တော်တော်ငွေညှစ်တဲ့လူတွေပါပဲ၊ ရောက်ကာရှိသေး ငွေ ၁၅/ - ၂၀/ လောက် ကုန်သွားပြီခင်ဗျား”

ရွှေ။ ။ “သည်လူစုက သည်လိုပဲမောင်၊ သူတို့ဆီကဝယ်နိုင်ခြမ်းနိုင်မှ ကောင်း တဲ့ လူစုတွေပဲ၊ ဒါထက် မောင်က အလည်သက်သက်ပဲလား”

သူငယ်။ ။ “ကျွန်တော်လည်း စိတ်ညစ်ညစ်ရှိတာနဲ့ ရောက်ချင်ရာ ရောက်စေ

တော့ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်ဗျာ၊ သည်မြို့မှာ အလုပ်အကိုင် အပေါက် အလမ်းတည့်ရင်လည်း လုပ်ကိုင်စားသောက်နေထိုင်ဖို့ပါပဲ”

ရွှေ။ ။ “အမိ အဘနဲ့စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့တဲ့သူငယ်မှတ်တယ်”

သူငယ်။ ။ “မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်မှာ မိမဲ့ဘမဲ့ဖြစ်လေတော့ နေရင်း ဒေသမှာ မနေချင်လို့ မိမွေဘမွေကလေးများ စုဆောင်းရောင်းချပြီး သည်မြို့မှာ တစ်မျိုး တစ်မည်ကြံစည်နေထိုင်မယ်လို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်၊ ငွေကလေး ၂၀၀၀ တော့ ပါလာပါရဲ့” ဟုပြောပြီးနောက် သူငယ်လည်း သားရေအိတ်တွင် သေသပ်စွာခေါက်၍ ထည့်ထားသော ၁၀၀ တန် ငွေစက္ကူအချပ် ၂၀ ကို ထုတ်၍ပြလေ၏။

ရွှေ။ ။ “မောင်က ဘယ်မြို့ဇာတိလဲ”

သူငယ်။ ။ “ပုသိမ်မြို့ဇာတိပါခင်ဗျာ၊ ကြီးတော့ ရန်ကုန်မှာကြီးပါတယ်”

ရွှေ။ ။ “ဘယ်လိုအလုပ်အကိုင်များနဲ့ အသက်မွေးမယ်လို့ ကြံစည်သလဲ”

သူငယ်။ ။ “မပြောတတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဖြစ်သမျှနဲ့ ကြံဖန်ပြီး အသက်မွေးရမှာပါပဲ”

ရွှေ။ ။ “ဘာပညာများ တတ်ခဲ့သလဲ”

သူငယ်။ ။ “ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်စာ ၇ တန်းအောင်ခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ရွှေ။ ။ “မောင့်နာမည် ဘယ်သူတဲ့လဲ”

သူငယ်။ ။ “မောင်စံတင့်ပါတဲ့ခင်ဗျာ”

ရွှေ။ ။ “ယခုဖြင့် ဘယ်လိုအကြံအစည်မျှ မရှိသေးဘူးလား”

သူငယ်။ ။ “မရှိသေးပါဘူးခင်ဗျာ၊ အလုပ်မရမီ သည်ငွေကလေးနဲ့ စားသောက်ပြီး သည်ငွေကလေးမကုန်မီ အလုပ်အကိုင်တစ်ခုခု နေရာတကျရကောင်း ပါရဲ့လို့ မျှော်လင့်ရတာပါပဲ ခင်ဗျာ”

မောင်ဘရွှေလည်းဆေးလိပ်ကိုသောက်ရှူရင်း မောင်စံတင့်၏ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းကောင်းမွန်ပြေပြစ်သော ရုပ်လက္ခဏာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သူငယ်၏ သေးသွယ်နုနယ်သော ခြေလက်အင်္ဂါတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အတန်ကြာအောင် ကြည့်ရှုအကဲခတ်ပြီးလျှင်

ရွှေ။ ။ “အလုပ်အကိုင်တစ်ခု ကျုပ်ရှာပြီးပေးရင် လုပ်မလား”

သူငယ်။ ။ “ကျေးဇူးပဲ ခင်ဗျာ၊ လုပ်ပါရစေ”

မောင်ဘရွှေမှာ ယခင်က ပြိုင်မြင်းများမွေးမြူသူ ဝန်ထောက်ကြီး ဦးဘိုးမောင်နှင့် တွေ့ဆုံစဉ်အခါက ဦးဘိုးမောင်မှာ မြင်းအမြောက်အမြားမွေးမြူသူဖြစ်၍ ယုံကြည်စိတ်ချရသော လက်အောက်စာရေးတစ်ယောက် အလိုရှိကြောင်းနှင့် ပြောဆိုဖူးသည်

ဖြစ်၍ ၎င်းနေရာကို ထိုသူငယ်အား သွင်းပေးရသော် တော်သင့်မည်လောဟု နှိုင်းချိန် ပြီးလျှင် သင့်လျော်မည်ထင်မှတ်သည်နှင့်

ရွှေ။ ။ “ကျုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ပြိုင်မြင်းအမြောက်အမြား မွေးမြူလေတော့ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ စာပေးစာယူစာရေးတစ်ယောက်လောက် အလိုရှိကြောင်း ပြောဖူးတယ်၊ မောင် လုပ်လိုသလား”

တင့်။ ။ “နောင်တော်က ချထားရင်ဖြင့် ဘယ်နေရာမှာမဆို ကျွန်တော် တတ်အားသမျှ ကြိုးစားပြီး လုပ်ကိုင်ပါမယ်ခင်ဗျာ”

ရွှေ။ ။ “မောင့်ကို ကျုပ် ယခုမှပဲတွေ့ရသော်လည်း ညီအငယ်ကလေးကဲ့သို့ ချစ်ခင်စုံမက်သည့်အတွက် တာဝန်ခံပြီး အပ်နှံပေးရမှာပေါ့၊ မောင့်အတ္ထုပ္ပတ္တိအကြောင်းခြင်းရာကိုတော့ ဘာမှမသိရသေးဘူး၊ သို့သော် . . .”

တင့်။ ။ “ကျွန်တော့်အကြောင်းကို သိလိုတာရှိရင် မေးပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ဖြေဆိုပါမယ်”

ရွှေ။ ။ “ကိစ္စမရှိပါဘူးမောင်၊ မမေးပါဘူး၊ ကျုပ်က လူကဲခတ်လည်း မဝေးပါဘူး၊ တော်မယ်လို့ထင်ရင် တော်တတ်တာက များပါတယ်၊ သို့သော် ကျုပ် တစ်ခုသတိပေးလိုက်မယ်နော်၊ ကျုပ်ကိုဖြင့် ဘယ်အခါမှမလှည့်စားနဲ့၊ ကျုပ်ကို လှည့်စားရင် ကျုပ်က သူများနဲ့မတူဘူး မောင်ရေ့နော်”

တင့်။ ။ “မလှည့်စားပါဘူး ခင်ဗျာ”

ရွှေ။ ။ “ကောင်းပြီ ကောင်းပြီ၊ နက်ဖြူ . . . သူ့အိမ်ကိုသွားမယ်၊ မောင်လည်း တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့ပေတော့”

တင့်။ ။ “ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

ရွှေ။ ။ “မောင် ယခု ရန်ကုန်ကလာသလား”

တင့်။ ။ “ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ရွှေ။ ။ “ဘယ့်နယ်ကြောင့် မီးရထားနဲ့မလာဘဲ သင်္ဘောနဲ့လာသလဲ”

တင့်။ ။ “ပခုက္ကူမှာဆင်းမယ့် အဖော်မိတ်ဆွေများပါတာနဲ့ သင်္ဘောနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ရွှေ။ ။ “ဘယ်အတန်းစီးလာသလဲ”

တင့်။ ။ “ဒုတိယတန်းအခန်း စီးလာပါတယ်ခင်ဗျာ”

ရွှေ။ ။ “ကိုင်း . . . ကိုင်း နက်ဖြန်မနက်တော့ မောင့်ငွေကလေး ၂၀၀၀ ဟာကို ဘဏ်တိုက်မှာ သွားပြီးအပ်ထားလိုက်၊ မောင့်ပစ္စည်းများကိုလည်း သည်ကနေည သည်ကိုရွှေ့ပြောင်းခဲ့၊ ရွှေကြိုအိမ်မှာမနေနဲ့တော့၊ သည်မှာပဲနေပေတော့၊

နက်ဖြန်ကျတော့ ဟိုအလုပ်နေရာကျရင် ဦးဘိုးမောင်အိမ်မှာ နေရလိမ့်မယ်မှတ်တယ်။ ကဲ... ကဲ ပြန်ပေတော့၊ ပြန်ပေတော့”

သူငယ်ထွက်သွားလျှင် မောင်ဘရွှေလည်း အဝတ်များလဲလှယ်ပြန်၍ သင်္ဘောဆိပ်သို့ သွားပြန်ပြီးလျှင် နေ့လယ်မှဆိုက်ရောက်သော ရန်ကုန်စာပို့သင်္ဘော ပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။ ။ ၎င်းသင်္ဘော၌လိုက်ပါသော မာလိန်အရာရှိမှာ မောင်ဘရွှေ နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သည်နှင့် မောင်ဘရွှေလည်း မာလိန်၏အခန်းသို့ သွားပြီးလျှင် နှုတ်ခွန်းဆက်သ၍ ထွေရာလေးပါးစကားတို့ကို ပြောဆိုပြီးနောက်-

မာလိန်က။ ။ “အိုင်ဆေး- ကျုပ်တို့သင်္ဘော သည်တစ်ခေါက် အင်မတန် အပျောက်အရှုများတယ်ဗျာ၊ ဒုတိယတန်းစီးတဲ့ ခရီးသည်တွေပစ္စည်းဖြင့် ခဏခဏ ပျောက်တယ်၊ တော်တော်ကြာတော့ ပထမခန်းကပစ္စည်းတွေ ပျောက်တယ်၊ သည့်နောက် ကျုပ်ပစ္စည်း၊ သည့်နောက် ကပ္ပတိန်ပစ္စည်း၊ တကတည်း ပျောက်လိုက်တာ ခင်ဗျာ၊ သည်တစ်ခေါက်လိုဖြင့် တစ်ခါမှ မကြုံဖူးပါဘူး”

ရွှေ။ ။ “သူခိုးလည်း မမိဘူးလား”

မာလိန်။ ။ “မမိဘူးဗျာ၊ သူခိုးကတော့ဖြင့် ဧကန်မှချ ခရီးသည်ထဲကပဲ၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဟိုဆိပ်မှာလည်းပျောက်၊ သည်ဆိပ်မှာလည်းပျောက်၊ ဆိပ်တိုင်းမှာ ပျောက်တယ်၊ ဧကန်မှချ ခရီးသည်ထဲက ခိုးတာပဲ”

ရွှေ။ ။ “ဘယ်သူ့ကိုများ ခင်ဗျားတို့ထင်သလဲ”

မာလိန်။ ။ “အများကထင်ကြတော့ ဒုတိယတန်းမှာ စီးလာတဲ့ မငွေစိန်ဆိုတဲ့ သူငယ်မကလေးကို ထင်ကြတယ်၊ ထင်လည်း ထင်စရာပေပဲဗျာ၊ သူဆင်းမယ့်နေ့မှာ သူ့အခန်းပေါက်က သူခိုးလက်နက်တွေ တွေ့တယ်၊ သော့တူတွေ၊ တံစဉ်းတွေ၊ ဘာတွေပေါ့ဗျာ”

ရွှေ။ ။ “နို့- သူက ဘယ်နှယ်ပြောသလဲ”

မာလိန်။ ။ “သူကတော့ သူ့ပစ္စည်းမဟုတ်ကြောင်း၊ သူ့အခန်းမှာ သူခိုးတွေ ဝင်ခိုးပြီး ဒီသော့တူတွေကို ချထားခဲ့ကြောင်း ပြောတယ်ဗျာ၊ သူ့အခန်းမှာတော့ ခိုးရာ ပါပစ္စည်းလည်း တစ်ခုမှမတွေ့ဘူး၊ သည်သူငယ်မက တစ်ခုတော့ထူးဆန်းတယ်ဗျာ၊ တစ်ခါ တစ်ခါ အခန်းထဲက တစ်ရက်လုံး နှစ်ရက်လုံး မထွက်ဘူးတဲ့၊ ဘာလုပ်နေတယ် မဆိုနိုင်ဘူး၊ အခန်းပိတ်ပြီး အိပ်နေတယ်မှတ်တယ်လို့ ပြောကြတယ်”

ရွှေ။ ။ “ဘယ်ဆိပ်မှာ ဆင်းသွားသလဲ”

မာလိန်။ ။ “ဘယ်ဆိပ်ကမ်းမှာ ဆင်းသွားမှန်းလည်းမသိဘူး၊ သူ့ပစ္စည်းတွေလည်း ယခုထက်ထိ လာမယူဘူး၊ တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ သူငယ်မကလေးပဲ”

ရွှေ။ ။ “ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ်သဘောရသလဲ”

မာလိန်။ ။ “ကျုပ်တော့ သည်သူငယ်မကလေးနဲ့ သည်ပြင် မောင်စိန်နဲ့ မောင်ထွန်းဆိုတဲ့ ဒုတိယတန်းစီး ခရီးသည်နှစ်ယောက်နဲ့ပူးပေါင်းပြီး ခိုးကြတယ် မှတ်တယ်”

ရွှေ။ ။ “ဘာပြုလို့ ခင်ဗျားထင်သလဲ”

မာလိန်။ ။ “မောင်စိန်ဆိုတဲ့အကောင်နဲ့ မောင်ထွန်းဆိုတဲ့အကောင် နှစ်ယောက် ကိုလည်း ကျုပ်က တယ်ပြီးမသင်္ကာဘူးဗျ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် သင်္ဘောပေါ် ဟိုလျှောက် သည်လျှောက်လုပ်တာကို ကျုပ်တွေ့ ရတယ်”

ရွှေ။ ။ “ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ ဘာပြုလို့ ဖမ်းပြီး မရှာဖွေသလဲဗျာ”

မာလိန်။ ။ “ကပ္ပတိန်က ခရီးသည်တွေကို မနှောင့်ယှက်ချင်ဘူးတဲ့ဗျ၊ ဟုတ်ရင်ကိစ္စမရှိဘူး၊ မဟုတ်မှဖြင့် လူကြီးလူကောင်းတွေကို အရှက်ကွဲအကျိုးနည်းဖြစ်အောင် ပြုရာရောက်လိမ့်မယ်တဲ့ဗျ၊ ဟိုလူနှစ်ယောက်တော့ မန္တလေးဆိပ်ကမ်းမှာပဲ ဆင်းသွားတယ်”

ရွှေ။ ။ “ဒုတိယတန်းခရီးသည်တွေထဲမှာ ရန်ကုန်က မန္တလေး စီးလိုက်လာတဲ့ မောင်စံတင့်ဆိုတဲ့ ခရီးသည်တစ်ယောက်များ ပါမလာဘူးလားဗျာ” ဟု မေးသဖြင့် မာလိန်လည်း ဒုတိယတန်းခရီးသည်တို့၏စာရင်းကို ကြည့်ပြီးလျှင်-

မာလိန်။ ။ “ပါတယ်ဗျို့၊ လူကလေးဖြူဖြူ၊ သနားကမားကလေးဟာပဲ၊ လူရိုးကလေးနဲ့ပဲ တူရှာပါတယ်”

ရွှေ။ ။ “သူ့အပေါ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ မသင်္ကာစရာများ ရှိသလားဗျ”

မာလိန်။ ။ “မရှိရှာပါဘူးဗျာ၊ သူက သူ့ဘာသာသူ တိတ်တိတ်ကလေး အေးအေးနေတဲ့ သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ပါပဲ”

၎င်းနောက် မောင်ဘရွှေလည်း အခြားစကားအနည်းငယ်မျှကို ဆက်လက်ပြောဆိုပြီးလျှင် မာလိန်အားနှုတ်ဆက်၍ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် မောင်စံတင့်လည်း ဝန်စည်ပစ္စည်းများနှင့်တကွ အိမ်သို့ရောက်နေနှင့်သည်ဖြစ်ရာ မောင်ဘရွှေလည်း စာပို့သင်္ဘောပေါ်၌ သူခိုးခိုးသည့်အကြောင်းများကို မောင်စံတင့်အား စစ်ကြောမေးမြန်း၍ မောင်စံတင့်၏အပေါ်၌ တစ်စုံတစ်ရာ သင်္ကာမကင်းဖြစ်ရန် အကြောင်းမရှိဟု ထင်မြင်သဘောရရှိသည်အလျောက် နက်ဖြန် ဝန်ထောက် ဦးဘိုးမောင်၏ နေအိမ်သို့ သူငယ်အား ခေါ်သွားအပ်နှံရန် ကြံစည်လျက်ရှိလေ၏။

အခန်း ၂

နောက်တစ်နေ့တွင် မောင်ဘရွှေသည် မောင်စံတင့်အား ငွေ ၂၀၀၀ ကို ဘဏ် တိုက်သို့ သွားရောက်အပ်နှံစေပြီးလျှင် နေ့ခင်းအချိန်ခန့်တွင် မောင်စံတင့်နှင့်အတူ ဝန်ထောက်ကြီးဦးဘိုးမောင်၏ နေအိမ် မင်္ဂလာဥယျာဉ်တော်ရပ်သို့ သွားရောက်ကြ လေ၏။ ထိုအိမ်သို့ရောက်ရှိ၍ ဝန်ထောက်ကြီးဦးဘိုးမောင်နှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောဆို ကြပြီးလျှင် မောင်ဘရွှေလည်း မောင်စံတင့် အပြင်သို့ခေတ္တထွက်သွားခိုက်တွင် ဦးဘိုး မောင်အတွက် ယုံကြည်စိတ်ချလောက်သော စာရေးကောင်းတစ်ယောက် အလိုရှိ ကြောင်း ပြောဖူးသည်နှင့် ခေါ်လာခဲ့ရာ ၎င်းမောင်စံတင့်မှာ ဦးဘိုးမောင်အတွက် ပင်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ဦးဘိုးမောင်လည်း မိမိ၏လက်အောက် ဖြစ်သူမှာ ကိုယ်စားလှယ်လည်း တစ်ပိုင်းဖြစ်၍ အလွန်တရာယုံကြည်စိတ်ချရ၍ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းမွန်သောသူဖြစ်ကြောင်း သိရှိရမှသာလျှင် တော်သင့်မည်ဖြစ် ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေရာ မောင်ဘရွှေလည်း မဟုတ်မလျား မောက်ကြွားပိုမို ပြော ဆိုခြင်းကို အလိုမရှိတတ်သည်နှင့် ထိုသူငယ်မှာ မိမိနှင့် ယမန်နေ့ကပင် တွေ့မြင် ဖူးသည်မှန်သော်လည်း မြင်လျှင်မြင်ခြင်း ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်သော သဘောရှိသည် ဟု ယုံကြည်စိတ်ချရကြောင်း၊ မိမိမှာလည်း လူကဲမဝေးသည်ဖြစ်၍ မိမိအကဲခတ်မိ သောသူအပေါင်းတို့မှာ မှန်သည်သာလျှင်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဤသူငယ်ကို စမ်း သပ်ခိုင်းစေပါမည် အကြောင်းနှင့် တိုက်တွန်းပြောဆိုလေ၏။ သို့ပင်ပြောဆိုပါသော် လည်း ဦးဘိုးမောင်မှာ ယုံကြည်စိတ်ချခြင်း မရှိနိုင်သေးသည်ဖြစ်၍ စိတ်ဒွိဟဖြစ် လျက်ရှိသည်နှင့်-

မောင်။ ။ “တူမောင်က ပြောတာတော့ဟုတ်ကဲ့ တူမောင်ရဲ့၊ သို့သော် ဦးတို့ မြင်းလုပ်ငန်းက တူမောင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ တစ်ကြိမ်လောက်အနှပ်ခံလိုက်ရတယ် ဆိုရင် မနည်းနစ်နာတယ် တူမောင်ရဲ့၊ စမ်းသပ်ကြည့်ရမယ်ဆိုလို့ ခပ်ကျပ်ကျပ်ပဲ၊ သူငယ် ကြည့်ရတာကလည်း ကျုပ်စိတ်ထဲမှာဖြင့် တယ်ပြီးပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိပုံမရဘူး။ လူ မျက်နှာကို ရဲရဲမကြည့်ဝံ့ဘူး။”

ရွှေ။ ။ “ဦးထင်ပုံနဲ့ ကျွန်တော်ထင်ပုံ၊ သည်တစ်ခါသိကြရောပေါ့ ဦး ခင်ဗျာ”

မောင်။ ။ “ကျုပ်ကတော့ သင်္ဘောမှာ သူခိုးခိုးတယ်လို့ မောင်ပြောပြတဲ့ အတိုင်း သည်သူငယ်လည်း ပါချင်ပါမယ်ထင်တယ် မောင်ရဲ့။”

ရွှေ။ ။ “မပါပါဘူးခင်ဗျာ၊ စိတ်သာချပါ၊ ဦးက တယ်ပြီး ခေါင်တွေးတာကိုး ခင်ဗျာ”

မောင်။ ။ “ကျုပ်ဖြင့် တယ်ပြီးစိတ်လေးတယ် တူမောင်”

ရွှေ။ ။ “ကိုင်း စိတ်လေးလို့ရှိရင်ဖြင့် သည်သူငယ်ကို ဦးက လက်ခံမိသည် အတွက် ဦးမှာ တစ်စုံတစ်ရာ နစ်နာဆုံးရှုံးခြင်းရှိခဲ့ပါလျှင် ကျွန်တော်က တာဝန် ခံပါမယ် ဦးခင်ဗျာ”

မောင်။ ။ “ကိုင်း သည်လောက်တောင် တူမောင်က စိတ်အားထက်သန်လျှင် လည်း စမ်းသပ်ပြီးကြည့်ရတာပလေ။ ကိုင်း . . . ကိုင်း သည်အကြောင်း အဖျား သတ်လိုက်ကြပါဦးစို့၊ သူ့ပစ္စည်းများရှိရင်လည်း သည်အိမ်ကို ယူခဲ့ပါစေ၊ သည်အိမ် မှာ နေရလိမ့်မယ်၊ သူ့ကို အခန်းတစ်ခန်း ကျုပ်ပေးမယ်၊ ကျုပ်က ထမင်းကျွေးမယ်၊ လခက တစ်လ ၅၀၊ ကိုင်း ဒါထက် ကျုပ် မြင်းကောင်းနှစ်ကောင် ရပြန်ပြီ တူမောင်ရဲ့၊ ကြည့်လှည့်စမ်းပါအုံး”

၎င်းနောက် ဦးဘိုးမောင်လည်း ပြိုင်မြင်းများထားရာ မြင်းစောင်းသို့ မောင်ဘရွှေအား ခေါ်သွား၍ အထူးအားထားသော မြင်းနှစ်ကောင်ကိုပြရာ-

ရွှေ။ ။ “ဘယ်မှာလဲဦးရဲ့၊ ကျွန်တော်ဖြင့် မြမောင်နဲ့မြသောင်းထင်တာပဲ၊ မြင်းအသစ်မှတ်တယ်၊ မဟုတ်ဘဲကိုးဦးရဲ့” ဟုပြောလျှင် ဦးဘိုးမောင်လည်း ၎င်းမြင်း ညီအစ်ကိုနှစ်ကောင်မှာ ရှိရင်းမြင်းဟောင်းများပင်ဖြစ်သော်လည်း ယခုတလော ကျင့် ၍ထားသည်တွင် အလွန်တရာ ‘ခြေတိုး’ လျက်ရှိကြောင်း တွေ့မြင်ရသည်နှင့် မန္တလေး တာပတ်ပွဲတွင် ယခုတစ်ပတ် စမ်းသပ်ပြီးနောက် ရန်ကုန်စိန်လယ်ဂျာပွဲသို့ တင်ပို့ရန် ကြံစည်လျက်ရှိကြောင်း၊ ၎င်းမြင်းများဘက်မှ လောင်းရသော် နာမည်မကျော်သေး သော မြင်းများဖြစ်၍ ငွေတစ်ကျပ်လျှင် အနည်းဆုံး ၅၀ မျှ အကြောရလိမ့်မည်ဖြစ် ကြောင်း၊ မိမိထင်မြင်သည်အတိုင်း အနိုင်ရခဲ့လျှင် မိမိအရင်ကရုံးသမျှငွေများကို ပြန် ၍ရမည်ပြင် အမြတ်အစွန်းပင်ရရန်ရှိသဖြင့် ၎င်းမြင်းများမှာ မိမိအားထားရာပင် ဖြစ် ကြောင်းပြောလေရာ မောင်ဘရွှေလည်း ထိုအတိုင်းကြံစည်လေ၏။

အခန်း ၃

မန္တလေးမြို့ မြင်းပွဲပြုလုပ်ခါနီးလတ်သော် တစ်နေ့သ၌ မြင်းကျင့်သမား မောင်ရှင်းသည် မြို့တွင်းသို့ ကိစ္စတစ်ခုနှင့်သွားရောက်သည်တွင် မိမိဝင်ထွက်မြဲဖြစ် သည့်အတိုင်း ရှေ့နေမောင်ဘရွှေ၏ အိမ်သို့ ဝင်ခဲ့ရာ-

ရွှေ။ ။ “ဘယ်နှယ်လဲမောင်ရှင်း၊ မြင်းတွေ နေရာကျရဲ့လား”

ရှင်း။ ။ “သိပ်နေရာကျတာပဲဆရာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် သည်လောက်ကောင်းတဲ့ မြင်းနှစ်ကောင် တစ်ခါမှမကျင့်ဖူးဘူး၊ မနှစ်က ဖလားဆွဲတဲ့ ဇောတိကနဲ့ ကျင့်ကြည့် တော့ ၇ ဖာလုံမှာ မြမောင်က မြင်း ၄ ပြန်လောက်ဖြတ်တယ် ဆရာရဲ့၊ မြသောင်းက

မြင်း ၃ ပြန်သာသာကြီး ဖြတ်တယ်ဆရာရဲ့”

ရွှေ။ ။ “ကော်ပြီဟေ့ . . . သည်တစ်ခါ၊ မင်းတို့ဆရာ”

ရှင်း။ ။ “ဆေးသေပါပဲဆရာ၊ ရန်ကုန်စိန်လယ်ဂျာပွဲကြီးမှာ သည်နှစ်တော့ တစ်ကောင်မစွဲရင် တစ်ကောင်စွဲပြီးသားပဲ ဆရာရေ့”

ရွှေ။ ။ “ကောင်းပါလေကွယ်၊ သည်မြင်းနှစ်ကောင် ဘယ်သူက သာ တယ် ထင်သလဲကွ”

ရှင်း။ ။ “အတူတူလိုပဲဆရာရေ့၊ ညီလည်းညီနောင်၊ အပြေးလည်းတူ၊ အမော ခံနိုင်ရာမှာလည်းတူတာပဲ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ဘယ်အကောင်ဘက်က ကြိုက်တယ် လို့ကို မပြောတတ်အောင်ရှိတာပဲ၊ ကြိုက်တော့ နှစ်ကောင်စလုံး ကြိုက်တာပဲဆရာ”

ရွှေ။ ။ “အင်း . . . ဒါထက် မောင်စံတင့်တစ်ယောက် ဘယ်နှယ်လဲဟေ့”

ရှင်း။ ။ “ကျွန်တော်ဖြင့် မပြောတတ်ဘူးဆရာရေ့၊ ရိုးတော့ဖြင့် ရိုးပုံပဲ၊ သို့သော် တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ကျွန်တော် နားမလည်အောင်ရှိတယ်၊ တစ်နေ့က လူတစ်ယောက် သူ့ဆီကို တိတ်တဆိတ်လာပြီးလည်တယ်၊ လူပုံပန်းလည်း ကျွန် တော် သဘောမကျဘူး”

ရွှေ။ ။ “သည်အကြောင်းကို ဦးဘိုးမောင် သိပြီလား”

ရှင်း။ ။ “သူက မပြောပါနဲ့ဆိုလို့ ကျွန်တော်က မပြောပါဘူးဆရာ”

ရွှေ။ ။ “ကိုင်း . . . ကိုင်း . . . သည်အကြောင်း မောင်စံတင့်ကို ငါလည်း ပြောပါဦးမယ်၊ မင်းတို့ဆရာကြီးကို မပြောလိုက်ပါနဲ့ကွယ်၊ ငါစိမ့်ပါမယ်”

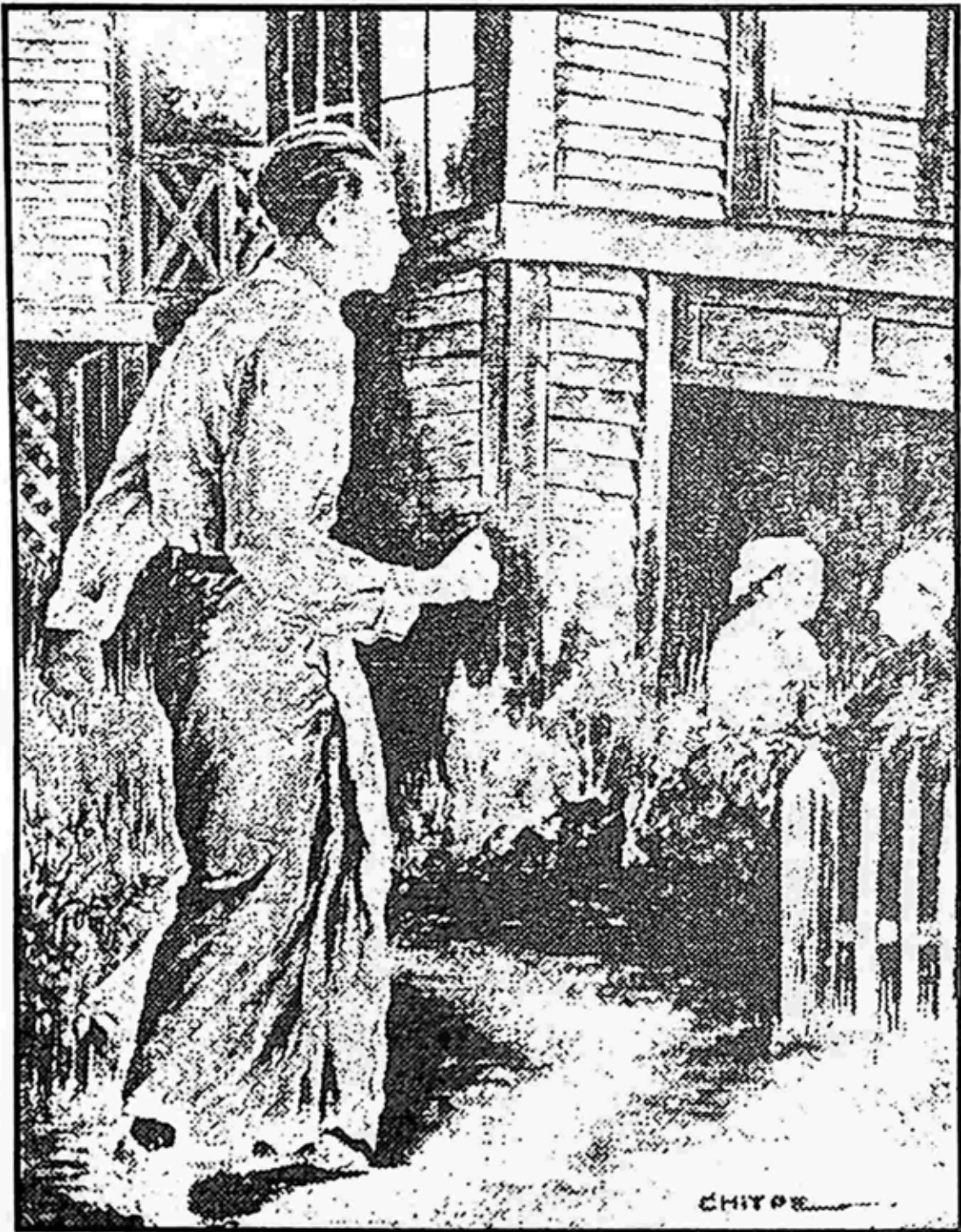
ရှင်း။ ။ “ကောင်းပါပြီ ဆရာ” ဟုပြော၍ မောင်ရှင်းလည်း မောင်ဘရွှေကို နှုတ်ဆက်၍ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားပြီးမှ ပျာယိးပျာယာ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာ၍ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုအနီးမှ မောင်ဘရွှေကို လက်ယပ်၍ခေါ်လျက် လမ်းဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီးလျှင်-

“ဟိုလူပဲ ဆရာ၊ ဟိုလူပဲ ဆရာ”

ရွှေ။ ။ (ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ လာလျက်) “ဒါ ဘယ်သူလဲကွ့”

ရှင်း။ ။ “တစ်နေ့က မောင်စံတင့်နဲ့တွေ့ရအောင် လာတဲ့လူပဲ”

ထိုခဏ၌ လူတစ်ယောက်လည်း လမ်းလျှောက်တုတ်ကိုကိုင်လျက် အိမ်ရှေ့ မှ ဖြည်းဖြည်းစွာ လျှောက်လာရာ မောင်ဘရွှေလည်း ထိုသူကိုမြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပထမ၌ အံ့အားသင့်လျက်ရှိပြီးလျှင် နောက်တစ်ခဏ၌ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိ သည့် မျက်နှာထားနှင့် “နေရာကျလိုက်တာ ငါ့လူပဲဟေ့” ဟု အံ့သွားကြိတ်ကာ ပြောလေ၏။

ထိုသူသည် မောင်စံတင့်နှင့် နာရီဝက်ခန့်မျှ နှစ်ယောက်တည်း
စကားပြောဆိုကြပြီးနော်...

ထိုအခြင်းအရာကို မောင်ရှင်းမြင်လေလျှင် -

“ဆရာနဲ့ သိသလားဆရာ”

ရွှေ။ ။ “သိသပကွယ်၊ သူ့ကို ငါ လိုက်ပြီးရှာလိုက်တာ နှစ်ပေါင်း အတန် ကြာပြီကော၊ ကိုင်း... ကိုင်း... မင်းပြန်စရာရှိရင် ပြန်ပေတော့” ဟုပြောသဖြင့် မောင်ရှင်းလည်း အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာ၍ ကျုံးဘက်သို့ လျှောက်သွားသော ယခင်ကလူ ကိုကြည့်ရင်း-

“အင်း... ကိုဘရွှေမျက်နှာထားကြည့်ရတာ မကြိုက်ပါဘူး၊ သည်လူနဲ့ ရန်ငြိုးရှိဖူးတယ်မှတ်တယ်၊ ကိုဘရွှေနဲ့ ရန်ငြိုးရှိတဲ့လူများဖြင့် ဒုက္ခပဲဟေ့” ဟု တွေးတောလျက် အနောက်ပြင်သို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

အခန်း ၄

မောင်စိန်အမည်ရှိသောသူမှာ မောင်စံတင့် စီးနင်းလိုက်ပါလာခဲ့သော စာပို့ သင်္ဘောနှင့်ပါလာသည့်လူဖြစ်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ မောင်စံတင့်၏ အိမ်သို့ လာ ရောက်လည်ပတ်သောသူဖြစ်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အနည်းငယ်ရေးသားဖော်ပြ ခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ ထိုသူမှာ နောင်အခါတို့၌လည်း များစွာပါဝင်ရန်ရှိသေးသည်ဖြစ်သော ကြောင့် ထိုသူ၏အဖြစ်အပျက်အတ္ထုပ္ပတ္တိကို အကျဉ်းအားဖြင့် ရေးသားဖော်ပြရပေအံ့။

မောင်စိန်ဆိုသူမှာ ရန်ကုန်မြို့နေ ဥစ္စာအင်ခွင်နှင့် စုံလင်ကြွယ်ဝလှသော ပွဲစား ကြီးတစ်ဦး၏ သားဖြစ်သဖြင့် ဂုဏ်အသရေရှိ မိကောင်းဖခင်တို့သားတစ်ယောက်ဖြစ် သည်အလျောက် အမိအဘတို့သည် အင်္ဂလိပ်ကျောင်း၌ ပညာသင်ကြားရန် အပ်နှံ ခဲ့ပါသော်လည်း ထိုသူမှာ ငယ်ရွယ်စဉ်အခါကပင် ဆိုးချင် ညစ်ချင်သော ‘ညဉ်’ ဆိုး ပါရှိသည်ဖြစ်၍ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား သူငယ်တို့၏ ပိုက်ဆံကြေးငွေများကို ခိုးဝှက်ယူငင်ခြင်း၊ အဝတ်အစား၊ စာအုပ် စသည်တို့ကိုလည်း ခိုးယူရောင်းချသုံးစွဲ ခြင်း အစရှိသည်တို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ မကြာခဏ အပြစ်ပေးခြင်းကို ခံခဲ့ရသည် ဖြစ်ရာ နောက်ဆုံး၌ ကျောင်းဆရာကြီး၏ ဗီရိမှ ကျောင်းလခငွေများကို သော့တူ နှင့်ဖွင့်၍ခိုးယူသည်တွင် ကျောင်းဆရာကြီးသိရှိ၍ ကျောင်းမှနှင်ထုတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရ လေသည်။ ထိုအခါ အဘဖြစ်သူလည်း အရှက်ရ၍ မိမိ၏ သားကို အခြားကျောင်းတို့ ၌ ရွှေ့ပြောင်းအပ်နှံခြင်းမပြုဘဲ မိမိ၏ အလုပ်တွင် အကူအညီအဖြစ်နှင့် စေခိုင်းတော့ မည်ကြံစည်လျက် ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နှင့် လွှဲအပ်လှုပ်

ကိုင်စေရာ တစ်နေ့သ၌ မောင်စိန်သည် အဘ၏ နာမည်ကို တူအောင်ရေးကူး၍ ချက်လက်မှတ်နှင့် ဘဏ်မှငွေထုတ်ယူသည်ကို ဖခင်ဖြစ်သူ သိရှိလေရကား ချစ်လှစွာသော သားအပေါ်၌ အမျက်ပြင်းစွာ ထွက်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ အမွေပြတ်ဟူ၍ ငွေ ၁၀၀၀ မျှပေးလိုက်ပြီးလျှင် အိမ်မှနှင်ထုတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်အခါ၌ မောင်စိန်မှာ လူလားမြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ အရပ်အရည်အားဖြင့် 'သနားကမား' ရှိခြင်း၊ အပြောအဆိုအရာဌာန၌ သူတစ်ပါး နားဝင်လောက်အောင် ယုတ္တိယုတ္တာဆင်၍ ပြောဆိုတတ်ခြင်း၊ လူ၏အရိပ်အကဲကို နားလည်ခြင်း အစရှိသော ဂုဏ်အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် အဘဖြစ်သူက ပေးအပ်လိုက်သော ကြေးငွေများကို သုံးစွဲလျက် ပျော်ပါးမှုယစ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါး၏ သားပျို သမီးပျိုတို့ကို ဖျက်ဆီးခြင်း၊ ဗိုလ်ကတော်များထံမှ ငွေမြိုက်ခြင်း အစရှိသည်တို့ဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်၌ နှစ်ပေါင်းတာရှည်စွာ အသက်မွေးမြူနေထိုင်ခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ရှိစဉ် မောင်စိန်မှာ မငွေရီအမည်ရှိ သူငယ်မကလေးတစ်ယောက်နှင့် ချစ်ကြိုက်ခဲ့၍ ထိုသူငယ်မလေးကို တိတ်တဆိတ် အိမ်မှ ခိုးယူထွက်ပြေးလေရာ ထိုသူငယ်မမှာလည်း မောင်ဘရွှေဆိုသူနှင့် လူကြီးချင်းစကားကြောင်းလမ်းပြီးဖြစ်လေရကား မောင်ဘရွှေသည် သူငယ်မအပေါ်၌ မေတ္တာ ကရုဏာစိတ်အားကြီးလှသည်ဖြစ်၍ ထိုသူနှစ်ဦးကို တွေ့ရှိစေရန် အရပ်လေးမျက်နှာတို့သို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ လိုက်လံရှာဖွေပါသော်လည်း မောင်စိန်မှာ ပါးနပ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ မတွေ့အောင် တိမ်းရှောင်ပုန်းအောင်းနေထိုင်နိုင်ခဲ့လေ၏။

မောင်ဘရွှေမှာ မောင်စိန်၏ အကြောင်းများကို လိုက်လံစုံစမ်းမေးမြန်းသည့် အခါ မောင်စိန်ဟူသောအမည်မှာ လူအများတို့ မှည့်တတ်သော အမည်မျိုးဖြစ်သဖြင့် နာမည်အားဖြင့် စုံစမ်းမေးမြန်း၍ အကျိုးမရှိကြောင်း သိရှိခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ထိုနေ့ညနေ၌ စာပို့သင်္ဘော မာလိန်က မောင်စိန်နှင့် မောင်ထွန်းဆိုသူနှစ်ယောက်လည်း သင်္ဘောပေါ်၌ လိုက်ပါကြောင်းပြောဆိုစဉ်အခါကလည်း ၎င်းမောင်စိန်သည် မိမိတွေ့လိုသော မောင်စိန်ဖြစ်မည်မထင်သည်နှင့် လူပုံလူပန်းကိုပင် ထပ်လောင်းမေးမြန်းခြင်းမပြုခဲ့ချေ။ ထို့ပြင် ၎င်းမောင်စိန်သည် မငွေရီနှင့် ထွက်ပြေးကြသည်မှာ ထိုအခါ၌ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ခန့်မျှပင် ကြာရှိခဲ့ပြီဖြစ်၍ မိမိတွေ့လိုသောသူအား တွေ့ရတော့မည်မဟုတ်ဟု အားလျှော့၍ နေခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ဤညနေ၌ မောင်ရှင်းကပြသဖြင့် ထိုသူကို ရတ်တရက် မြင်လိုက်ရသည်တွင် လူတို့မည်သည်မှာ မိမိတို့ချစ်အားကြီးလှသောသူကိုသော်လည်းကောင်း၊ မုန်းအားကြီးလှသောသူကိုလည်းကောင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကာ၍ နေခဲ့သည်ဖြစ်စေကာမူ မြင်လျှင်မြင်ချင်း သိရှိတတ်ကြမိဖြစ်လေရကား မောင်ဘရွှေမှာလည်း မောင်စိန်၏ ရုပ်ပုံသည် မိမိ၏ အသည်းနှလုံး၌ စွဲကပ်လျက်ရှိဘိသည်

အလား ၎င်းအားမြင်လျှင်မြင်ချင်းပင် သိရှိခဲ့လေ၏။

၎င်းမောင်စိန်မှာ မကောင်းမှုပြုကျင့်သည့်အရာဌာန၌ ဉာဏ်လည်းသွားပြန်၊ အကျိုးလည်းပေးပြန်သည်ဖြစ်၍ ဘိလပ်မှသူခိုးကိရိယာတန်ဆာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သော့တူများကိုလည်းကောင်း၊ မည်သည့်သေတ္တာကိုမဆိုဖွင့်နိုင်သော သော့မျိုးများကိုလည်းကောင်း မှာထားဝယ်ယူ၍ သူခိုးကြီးအဖြစ်နှင့် အသက်မွေးမြူခဲ့ရာ နှစ်ပေါင်းများစွာပင် ကြာရှိသော်လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ အပြစ်ဒဏ်ပေးချခြင်းကို ခံခဲ့ရဖူးသည်မရှိပေ။ ၎င်းမောင်စိန်မှာ တိုက်တာနေအိမ်တို့ကို ဖောက်ထွင်းခိုးယူဖန်များခဲ့ပြန်လျှင် ရံဖန်ရံခါ သင်္ဘောမီးရထား စသည်တို့၌ စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့၍ ခရီးသည်တို့၏ ပစ္စည်းများကို ခိုးယူတတ်လေသည်။ ထိုသို့ ခရီးသွားသည့်အခါ၌ မောင်စိန်မှာ အဘယ်အခါမဆို ဒုတိယတန်းဖြင့်သာလျှင် စီးနင်းသွားလာ၍ ရံဖန်ရံခါ အကွက်ကောင်းပေါ်သည်ဟု မှတ်ထင်လျှင်လည်း ပထမတန်းဖြင့်ပင်လျှင် စီးနင်းသွားလာလေ့ရှိလေသည်။ သို့ပင် သွားလာပါသော်လည်း မည်သည့်အခါ၌မဆို သင်္ဘောမှ ဆင်းသက်သည့်အခါ သင်္ဘောခထက် ၄ ဆ၊ ၅ ဆ အစရှိသည့်ပစ္စည်းများကို သယ်ယူ၍ ချခဲ့မြဲသာလျှင်ဖြစ်သောကြောင့် အဘယ်အခါမျှ ရုံးသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ချေ။

မောင်စိန်လည်း မင်္ဂလာဈေးလမ်းမှ ကျုံးဘက်သို့လျှောက်သွားရာ အနောက်ဘက်သို့ချိုးသွားပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်းလျှောက်သွား၍ မန္တလေးစာတိုက်ကြီးသို့ ရောက်ကာလ စာတိုက်ဗိုလ်က မေးမြန်း၍ မိမိအမည်နှင့် စာတစ်စောင်ကိုယူခဲ့ပြီးလျှင် အာဠဝီလမ်းဟိုတယ်တစ်ခုသို့ တက်သွားလေ၏။

ဟိုတယ်အပေါ်ထပ်ရှိ မိမိတို့တည်းခိုရာအခန်းသို့ ရောက်လေလျှင် ၎င်း၏ မိတ်ဆွေ မောင်ထွန်းလည်း အရက်တစ်ပုလင်းနှင့် သောက်လျက်ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရာ-

- ထွန်း။ ။ “လာလေ သူငယ်ချင်း၊ သောက်ပါဦး”
- စိန်။ ။ “တော်ပြီ၊ ကျုပ် ဘယ်တော့က သောက်သလဲ၊ ငယ်ငယ်ကတော့ဖြင့် သောက်မိပါရဲ့၊ အသောက်ဖြတ်လိုက်တာကြာလှပြီ၊ သောက်ရင် စကားများရော၊ စကားများရင် အမှားပါရော၊ အမှားပါရင် ကျုပ်တို့ ထောင်ရောက်ကရော၊ မလုပ်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ကျုပ်တို့အလုပ်က ဦးခေါင်းနောက်လို့မရဘူး၊ ဦးခေါင်းကြည်လင်မှ ဉာဏ်သွားတယ်ဗျ”
- ထွန်း။ ။ “ခင်ဗျားကတော့ ဉာဏ်သုံးရတဲ့လူကိုးဗျ၊ ဆရာလုပ်တဲ့လူကိုး၊ ကျုပ်ကတော့ တပည့်ပဲ ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားစိမံသမျှ လုပ်ရမယ့်လူကပဲ”
- စိန်။ ။ “ဆရာဖြစ်စေ၊ တပည့်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းတာလုပ်ပေမယ့် ဉာဏ်သုံး”

နိုင်မှပျ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်မှာ သည်လောက်ကြာအောင် ပုလိပ်လက်တွင်း မရောက်ဘဲ ခံနိုင်တာပေါ့ပျ၊ သောက်လည်း သောက်မယ်၊ ဉာဏ်လည်းများချင်တယ်ဆိုမှဖြင့် ကိုကနဲ မိလို့ ကြာလှပြီ” ဟု ပြောပြီးနောက် မောင်စိန်သည် ယခင်ကစာကို ဖွင့်၍ ဖတ်ပြီးလျှင်-

- “ဟိုဟာကလေးက တယ်ပြီးခေါင်းမာနေတယ်ပျ၊ ကျုပ်တို့နဲ့ တွေ့လည်း မတွေ့ချင်ဘူး၊ သူ့ဆီကိုလည်း မလာပါနဲ့တဲ့”

ထွန်း။ ။ “သူ့ငွေကိုလည်း မပေးဘူးတဲ့လား”

စိန်။ ။ “ထိတောင် မထိရဘူးတဲ့”

ထွန်း။ ။ “နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ သည်ဝန်ထောက် ဦးဘိုးမောင်ရဲ့အိမ်ကို သူ ဘယ်နှယ်ရောက်သွားသလဲ၊ ဘယ်သူက သွင်းပေးသလဲ”

စိန်။ ။ “မေးလို့ကို မရဘူးဗျ၊ တယ်ခေါင်းမာတဲ့ ဟာကလေး၊ မြင်းပွဲက လည်း နီးလာပြီ၊ သူ့ဆရာရဲ့မြင်းများလည်း ပြေးလိမ့်မယ်ကြားတယ်၊ တကယ်စီးမယ် မစီးဘူး၊ နိုင်ဖို့ ရှိတယ်မရှိဘူးဆိုတာ သူတို့သိမှာပဲ၊ သူသိလို့ ကျုပ်တို့ကို ပြောရင် ဖြင့် ကျုပ်တို့ ကော်ပေါက်ပဲ၊ မရ ရအောင်မေးရမှာပဲ၊ သူ့ဆီက ငွေလည်း မရ ရအောင် တောင်းရမယ်”

ထွန်း။ ။ “မရဘဲနေရမလားဗျ၊ မရရင် ရတဲ့နည်းနဲ့ တောင်းရမှာပေါ့”

စိန်။ ။ “ကျုပ်တော့ သွားလို့ နေရာမကျဘူး၊ ကျုပ်ကို လူတွေမြင်ဖူးကုန် ပြီတဲ့၊ သည်တစ်ခေါက်တော့ ခင်ဗျား သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောဦးမှပဲ”

ထွန်း။ ။ “ကျုပ်ကလည်း စကားပြော တယ်မတတ်ဘူးဗျ၊ သူက အပါးအနပ် ကလေး၊ သို့သော် ခင်ဗျားလွှတ်ရင် သွားရတာပလေ”

မောင်စိန်နှင့်မောင်ထွန်းတို့မှာ ဆိုးဖော်ဆိုးဖက်၊ ခိုးဖော်ခိုးဖက်ဖြစ်ကြသည့် အတိုင်း မိမိတို့အကြံအစည်များကို နှီးနှောတိုင်ပင်လျက်ရှိကြလေ၏။

အခန်း ၅

မောင်ဘရွှေသည် မောင်စိန်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရပြီးသည့်နောက် မန္တလေးမြို့ပေါ် တွင် မည်သည့်အရပ်၌ ၎င်းမောင်စိန် တည်းခိုလေသနည်းဟု အနံ့အပြားရှာဖွေလျက် ရှိသည်ဖြစ်ရာ တစ်နေ့သောနံနက်ခင်းအချိန်တွင် ဓာတ်ရထားနှင့် အနောက်ပြင်သို့ အသွားတွင် ဈေးချိုအနီး ကာတစ်ကုမ္ပဏီ တိုက်ဆိုင်အနား၌ ၎င်းမောင်စိန်ဆိုသူ

သည် မြောက်အရပ်သို့ လျှောက်သွားလျက်ရှိသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဘရွှေလည်း ဓာတ်ရထားကိုရပ်တန့်၍ မြင်းရထားတစ်စီးသို့ လျှင်မြန်စွာတက် ပြီးလျှင် မောင်စိန်ကိုကျော်လွန်၍ မြောက်အရပ်သို့ မောင်းနှင်စေလေ၏။ ခရီးအတန် ငယ်ရောက်လျှင် မြင်းရထားကို လွှတ်လိုက်ပြီးသည့်နောက် မောင်စိန်နှင့်ရင်ဆိုင်တွေ့ စေရန် တောင်အရပ်သို့ပြန်လာရာ မောင်စိန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အမှတ်မဲ့တိုက်မိသကဲ့သို့ မောင်စိန်အား ဝင်၍တိုက်ပြီးလျှင် တောင်းပန်စကား ပြောလေ၏။ မောင်စိန်လည်း ထိုအခါမှ ထိုသူ၏မျက်နှာကို မော်၍ကြည့်မိရာ မောင်ဘရွှေ၏မျက်နှာကို မြင်သဖြင့် စကားဆုံးအောင်နားမထောင်ဘဲ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားမည်ပြုရာ မောင်ဘရွှေလည်း မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို မောင်စိန်နှင့် စကား ပြောရဦးမည်ဟု ရည်ရွယ်ရင်းရှိသည်အတိုင်း မောင်စိန်၏နောက်သို့လိုက်၍-
ရွှေ။ ။ “တဆိတ်ကလေးဗျာ၊ ခင်ဗျား ကိုစိန်မဟုတ်လား၊ ရန်ကုန်စာပို့ သင်္ဘောနဲ့ လိုက်လာတယ်မဟုတ်လား၊ ဟုတ်လို့ရှိရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်စကားတစ်ခွန်း လောက် ပြောစရာရှိတယ်ဗျာ”

ထိုသူ။ ။ “ကျုပ် မောင်စိန်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ စာပို့နဲ့လိုက်ခဲ့တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား အထင်လွဲပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောပြီးလျှင် သွားမြဲတိုင်း လျှင် မြန်စွာထွက်သွားသော မောင်ဘရွှေမှာ စကားပြောခွင့်မရသည်ဖြစ်၍ အံသွားကြိတ် လျက် မျှော်ကြည့်ကာ ကျန်နေရစ်လေ၏။

၎င်းနောက် မောင်ဘရွှေလည်း “မိုက်တယ်ကွယ်၊ ငါ တယ်မိုက်တယ်၊ သူ့ကို သတိပေးလိုက်သလိုဖြစ်သွားပြီ၊ မောင်စိန်တော့ ငါ့မောင်စိန်အစစ်ပါပဲ၊ သူက ငါ့ကို မှတ်မိလေသလားမသိဘူး၊ မျက်နှာထားကြည့်ရပုံကတော့ မှတ်မိသွားပုံရတယ်၊ သို့သော်လည်း မနေသေးပါဘူးလေ၊ တွေ့ကောင်းပါသေးရဲ့” ဟုပြော၍ နေအိမ်သို့ ပြန်သွားလေ၏။

မောင်စိန်မှာလည်း မောင်ဘရွှေနှင့် ခွဲခွာသွားပြီးနောက် မြင်းရထားတစ်စီးပေါ် သို့တက်၍ လျှင်မြန်စွာမောင်းနှင်စေပြီးလျှင်

“တယ်ဂွကျတယ်ကွယ်၊ ဘယ့်နှယ်ကြောင့် သည်အကောင်နဲ့မှ လာတွေ့ပါ လိမ့်မယ်၊ လူ့ပြည်များ သည်အကောင်တစ်ယောက် အမုန်းဆုံးပါပဲ၊ သူ့ကို ငါကမုန်း သမျှ ငွေရိအပေါ်မှာ လက်စားချေရတော့တာပဲလေ၊ ဒါထက် မန္တလေးမှာ ကိစ္စက လည်း မပြီးသေးဘူး၊ သည်အကောင်ကလည်း ငါ့ရောက်ကြောင်းသိရင် ထောက် လှမ်းမေးမြန်းဦးမှာပဲ၊ သည်ကနေ့ကစပြီး မောင်စိန်နာမည်နဲ့ နေလို့မဖြစ်ဘူး၊ မောင်ဘဝင်းဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ ပြောင်းပြီးနေဦးမှတော်မယ်” စသည်ဖြင့် စဉ်းစားစိတ်

ကူး၍ နေအိမ်သို့ဆိုက်ရောက်လျှင် မိမိ၏မိတ်ဆွေ မောင်ထွန်းအား အကျိုးအကြောင်း ပြန်ပြောပြီးနောက် မိမိတို့မှာ ကြေးငွေလည်း နည်းပါးခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့် မောင်စံတင့် ၏နေအိမ်သို့ နက်ဖြန်ပင် မောင်ထွန်းအား သွားရောက်ခြောက်လှန့်တောင်းဆိုရန် စေလွှတ်လျက်ရှိလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် မောင်ဘရွှေလည်း ဦးဘိုးမောင်၏ နေအိမ်သို့ သွား ရောက်ရာ မောင်စံတင့်နှင့်တွေ့ဆုံ၍ မောင်စံတင့်၏ ညှိုးငယ်သောမျက်နှာထားကို မြင်သည်နှင့်-

“ငါ့လူ တယ်ပြီးမကျန်းမာဘူးမှတ်တယ်၊ ကိုင်းကိုင်း - မင့်ဆရာ ငါပြောပေး ပါမယ်၊ ငါနဲ့ အိမ်ကိုအလည်လိုက်ခဲ့ဦး” ဟုပြောပြီးလျှင် ဦးဘိုးမောင်နှင့်တွေ့သည် နှင့် မြမောင်နှင့်မြသောင်း ညီနောင်နှစ်ကောင်ကို ‘ခြေစမ်း’ ရန် တာပတ်ကွင်းသို့ ထွက်သွားကြလေ၏။

၎င်းတို့ထွက်သွားလျှင် မောင်စိန်၏ တပည့် မောင်ထွန်းလည်း ဦးဘိုးမောင်၏ ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လေရာ မောင်စံတင့်လည်း အိမ်ပေါ်မှ ပျာယိးပျာယာဆင်းလာ၍- တင့်။ ။ “ဘယ့်နယ်ကြောင့် လာကြပြန်တာလဲဗျာတို့၊ မလာနဲ့လို့ ကျုပ် စာရေးလိုက်ပြီမဟုတ်လားဗျ”

ထွန်း။ ။ “နောက်ကို စာရေးရင် မောင်စိန်နာမည်နဲ့မရေးနဲ့၊ မောင်ဘဝင်းလို့ စာထည့်ရမတဲ့မောင်”

တင့်။ ။ “သည်အကြောင်းပြောချင်ရင် စာနဲ့ရေးပြီးပြောပါတော့လားဗျ”

ထွန်း။ ။ “သည်အကြောင်းတွင်မကဘူးမောင်၊ ငွေလည်း ၅၀၀ လောက် လိုချင် သတဲ့”

တင့်။ ။ “မပေးနိုင်ဘူး”

ထွန်း။ ။ “မပေးရင် မင်း ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

တင့်။ ။ “ရောက်ချင် ရောက်ဗျာ၊ ကဲ . . . ကဲ . . . ပြန်ပါတော့၊ တတ်နိုင် ရာကတိုင်ချေ၊ မပေးဘူး၊ ဟော ကိုဘရွှေတို့တောင် လာကြပြီမှတ်တယ်၊ သွားပါဗျာ သွားပါတော့”

ထွန်း။ ။ “ဘယ်ကကိုဘရွှေလဲ၊ မောင်စိန်ကြောက်တဲ့ ကိုဘရွှေများလားကွယ်”

တင့်။ ။ “ခင်ဗျာလူကလည်း ကိုဘရွှေကို ကြောက်သတဲ့လား၊ ဘယ်တုန်း က သူနဲ့သိကြလို့လဲ”

ထွန်း။ ။ “ရန်သူဟောင်းကြီးပေါ့ကွယ်၊ နာမည်များ တူလို့လားတော့ မပြော တတ်ဘူး”

တင့်။ ။ “ဟော ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ကိုဘရွှေနဲ့ ဝန်ထောက်ကြီးနဲ့ ပြန်လာကြပြီ၊ သွားပါဗျာ သွားပါ၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့၊ မင်ဗျားငွေ ၅၀၀ လည်း ကျုပ်လာပေးပါမယ်၊ သွားပါတော့ဗျာ”

ထွန်း။ ။ “အာဠဝီလမ်းက ဟိုတယ်ကိုလာဟေ့” ဟုပြောဆဲတွင် မောင်ဘရွှေတို့လည်း အိမ်ရှေ့မှတက်လာကြ၍ မောင်ထွန်းလည်း အိမ်နောက်ဖေးလှေကားမှ ဆင်းပြေးလေ၏။

မောင်ဘရွှေလည်း အိမ်သို့ရောက်လာလျှင် ဝန်ထောက်ကြီးထံ အခွင့်ပန်၍ မောင်စံတင့်အား မိမိနေအိမ်သို့ ၂ရက် ၃ ရက်မျှအလည်လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်ငင်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ မောင်စံတင့်သည် ကိစ္စတစ်ခုရှိသည်ဟုပြော၍ မောင်ဘရွှေ၏ နေအိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် အာဠဝီလမ်းဟိုတယ်သို့ သွားရောက်မေးမြန်း၍ မောင်ထွန်းတို့ရှိကြောင်း သိရှိရသည်နှင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ပြီးလျှင် မောင်စိန်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောလိုကြောင်း ပြောဆို၍ မောင်စိန်လည်း မောင်ထွန်းကို အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားစေလေ၏။ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလျှင်-

တင့်။ ။ “ကိုဘရွှေဆိုတဲ့လူနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ့်နှယ်ဖြစ်ဖူးကြသလဲ”

စိန်။ ။ “မင့်အလုပ် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

တင့်။ ။ “ဆိုင်ဆို ဘာပြောစရာရှိသလဲခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင်ပဲ ခင်ဗျ”

စိန်။ ။ “မင်းကျေးဇူးရှင်လား၊ သည်အကောင် ငါ့ရန်သူကွဲ့၊ ငါ့ကို လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်မယ့်အကောင်၊ သူယူမယ့်မိန်းမက သူ့ကိုမကြိုက် ငါ့ကိုကြိုက်လို့ သူက ငါ့အပေါ်မှာ ရန်ငြိုးကြီးနေတယ်”

တင့်။ ။ “မှားလိုက်ရှာလေတယ်နော်၊ လူကောင်းကိုတော့မကြိုက် . . .”

စိန်။ ။ “သေချင်ပြီလား နင်”

တင့်။ ။ “ခင်ဗျားသတ်ဝံ့ရင် သေဝံ့ပါရဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်အဖေပါပဲ၊ အဖေဖြစ်ပေမယ့် ကျေးဇူးတင်စရာတစ်ကွက်ကမှမရှိပါဘူး။ ‘လက်ဦးဆရာ မည်ထိုက်စွာ၊ ပုဗ္ဗါစရိယ-မိနှင့်ဘ’ ဆိုတဲ့အတိုင်း ဘာများသင်ပေးသလဲ၊ ခိုးဖို့၊ ဝှက်ဖို့၊ လုဖို့၊ ယက်ဖို့၊ မကောင်းတဲ့အတတ်မျိုးပဲ ခင်ဗျားသင်တယ်၊ သင်တာ သင်ပါဦးတော့၊ ကျုပ် ယခု ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေထိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါတော့လည်း ခင်ဗျားပဲ လိုက်ပြီးနှောင့်ယှက်လာတယ်၊ ကိုဘရွှေနဲ့ခင်ဗျားနဲ့များ ကွာပါရဲ့ဗျာ၊ ကိုင်း ဒါထက် ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား တစ်ခုအာမခံ လိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်၏ ကျေးဇူးရှင် ကိုဘရွှေကို ခင်ဗျားတို့က တစ်စုံတစ်ရာနစ်နာအောင်၊ ထိခိုက်အောင် မလုပ်ပါဘူးလို့ အာမခံရလိမ့်မယ်၊ အာမခံရင် ခင်ဗျားတို့လိုချင်တဲ့ငွေကိုပေးမယ်၊ အာမ မခံရင် ခင်ဗျားတို့

အကြောင်း ကျုပ်သိသမျှ ပုလိပ်ကို ပြောလိုက်မယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ထောင်ကို လိုက်ရချင် လိုက်ပေစိတော့” ဟုပြောလျှင် မောင်စိန်လည်း အတန်ကြာအောင် စဉ်းစား စိတ်ကူးပြီးမှ-

စိန်။ ။ “ကောင်းပြီ၊ မင်း အာမခံစေချင်တဲ့အတိုင်း ငါခံမယ်၊ ငါက အာမခံရင် မင်းကလည်း ငါ့အကြံကို လိုက်ရလိမ့်မယ်”

တင့်။ ။ “ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ”

စိန်။ ။ “(၁) အချက်က မင့်မှာရှိသမျှငွေကို ငါ့အား အပ်ရမယ်၊ (၂) အချက်က မင့်လူ မောင်ဘရွှေဟာ ငါ့ကိုမနှောင့်ယှက်အောင်ဟာ မင်းတတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား ရမယ်၊ (၃) အချက်က မင့်ဆရာဝန်ထောက်ကြီး မြင်းများအနက်မှ ဘယ်မြင်းဟာ သူတို့ကအဟုတ်စီးမယ်၊ နိုင်မယ်ထင်တယ် မထင်ဘူးဆိုတာ ပြောပြရမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

တင့်။ ။ “သည်အချက်တွေ လိုက်နာရင် ကိုဘရွှေကို မနှောင့်ယှက်ဘူးလား”

စိန်။ ။ “မနှောင့်ယှက်ဘူး”

တင့်။ ။ “ကိုင်းဗျာ လိုက်နာပါတော့မယ်”

၎င်းနောက် မောင်စံတင့်လည်း ဘဏ်တိုက်မှထုတ်ယူခဲ့သော ငွေ ၅၀၀ ကို ပေးအပ်၍ နောက်နောင် အလိုရှိသေးလျှင်လည်း ပေးဦးမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆို၍ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

အခန်း ၆

နောက်တစ်နေ့၌ မောင်ဘရွှေနှင့် မောင်စံတင့်တို့သည် ဈေးချိုတော်အတွင်း၌ ဝယ်ခြမ်းရန် ပစ္စည်းအနည်းငယ်ကို လှည့်လည်ဝယ်ခြမ်း ရွေးချယ်လျက်ရှိကြစဉ် ၎င်းတို့၏ နောက်မှ မောင်ဘရွှေ၏ ကျောက်ပုတ်လျက် မိန်းမသံဖြင့်- “အလို ရွှေရွှေတို့လား”

ရွှေ။ ။ “အလို၊ မစိန်ညွန့်လား၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်သလဲ၊ အပျိုကြီး ဖြစ်လာလိုက်တာဟေ့”

ညွန့်။ ။ “အောင်မယ်- မစိန်ညွန့်တွေ ဘာတွေနဲ့၊ ဟန်ကြီးပန်ကြီး ဖြစ်လာ လိုက်တာ ရွှေရွှေက”

ရွှေ။ ။ “ဟန်ကြီးပန်ကြီးမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ငယ်ငယ်ကတော့ ညွန့်ညွန့်

ခေါ်ပေမယ့် ကြီးလာတော့ မခေါ်ဝံ့ဘူးဗျာ”

ညွန့်။ ။ “ဘာပြုလို့ မခေါ်ဝံ့ရသလဲ”

ရွှေ။ ။ “မစိန်ညွန့်က တော်တော်ကြာ ယောက်ျားယူမှဖြင့် မစိန်ညွန့် ယောက်ျားက မင်းကတော်ခေါ်မှ ကြိုက်မှာကွဲ့။”

ညွန့်။ ။ “အောင်မယ် ရွှေရွှေက ညွန့်ကို ညွန့်ညွန့်လို့ခေါ်တာ မကြိုက်တဲ့ ယောက်ျားများဖြင့် ယူပဲမယူဘူး” စသည်ဖြင့် ပြောင်လှောင်ကာ ရယ်မောပြောဆို လျက်ရှိကြလေ၏။

၎င်းမစိန်ညွန့်မှာ ဝန်ထောက်ကြီးဦးဘိုးမောင်၏ တူမကလေးပင်ဖြစ်လေရာ သူငယ်မကလေးမှာ အမိအဖမရှိရှာသဖြင့် ဦးကြီးဖြစ်သူ ဦးဘိုးမောင်နှင့် ခေတ္တမျှ လည်းကောင်း၊ ပခုက္ကူမြို့၌နေထိုင်သူ ဦးဘိုးမောင်၏ နှမနှင့်လည်းကောင်း အလှည့် ကျနေထိုင်ခဲ့ရာ မောင်ဘရွှေနှင့်လည်း သူငယ်မ ငယ်စဉ်ကပင် အလွန်တရာ ချစ်ကျွမ်း ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။ ၎င်းမစိန်ညွန့်မှာ ပခုက္ကူမြို့သို့ သွားရောက်နေထိုင်သည်မှာ တစ် နှစ်ကျော်ခန့်မျှရှိပြီဖြစ်ရာ အပျိုကလေးတို့မည်သည်မှာ တစ်နှစ်အတွင်းတွင် ရုတ် တရက် ကြီးပြင်းတတ်မြဲဖြစ်သည့်အတိုင်း ယခုတစ်ခေါက်ပြန်လာသည်တွင် အပျိုကြီး ဖားဖားဖြစ်၍ လှပတင့်တင့်၊ နုနယ်ပြေပြစ်သော ရုပ်အဆင်းအင်္ဂါနှင့်လည်း ပြည့်စုံ ခဲ့ပေ၏။

ရွှေ။ ။ “ညွန့်ညွန့် ဘယ်တုန်းက ရောက်သလဲ”

ညွန့်။ ။ “မနေ့ကပဲရောက်တယ်၊ ရွှေရွှေတို့အိမ်တောင် ညွန့်ဝင်ခဲ့သေးတယ်”

ရွှေ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့လား၊ နက်ဖြန် ရွှေရွှေတို့လာမယ်လို့ပဲ၊ ကိုင်း . . . ကိုင်း ဝယ်စရာရှိတာ ဝယ်ချေအုံး၊ ဪ . . . ဒါထက် ဟောဒီက မောင်စံတင့်က ညွန့်တို့ဦးရဲ့ စာရေးကြီးပဲ၊ ညွန့်တို့နဲ့ အတူနေရမှာပဲ”

ညွန့်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့လား၊ ကောင်းပါလေရင်၊ ကိုင်း ကျွန်မ သွားဦးမယ်၊ နက်ဖြန် ဆက်ဆက်လာခဲ့ကြနော်”

သူငယ်မထွက်သွားလျှင် “ဘယ့်နယ်လဲ ငါ့လူ၊ မိန်းမချောကလေးပဲ မဟုတ် လားဟေ့”

တင့်။ ။ “ချောပါပေတယ်ခင်ဗျာ”

ရွှေ။ ။ “ငါ့လူတော့ တစ်ခါဖြင့် ကော်ပြန်ပြီ၊ ရွယ်တူချင်းပဲ၊ လသာခိုက် ဗိုင်းငင်ရမတဲ့ဟေ့” ဟု ရယ်မောကာ ပြောလျှင် မောင်စံတင့်မှာ ရက်ကိုးရက်ကန်း နှင့် ရှိနေလေ၏။

မောင်စံတင့်လည်း မောင်ဘရွှေနှင့် ၃ ရက်ခန့်မျှ နေထိုင်ပြီးနောက် ဦးဘိုးမောင်

၏နေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လေလျှင် မစိန်ညွန့်နှင့် မောင်စံတင့်တို့မှာ ပထမ၌ အနည်းငယ် စိမ်းလျက်ရှိကြသော်လည်း ရက်အနည်းငယ်မျှ ကြာလတ်သော် မစိန်ညွန့်သည် ထို သူငယ်၏ ညှိုးငယ်သောမျက်နှာနှင့် မသာမယာရှိသော အမူအရာကို မြင်သဖြင့် သနားကရုဏာရှိသည်နှင့် မိမိကပင် စတင်ခေါ်ငင်ပေါင်းသင်းခြင်း ပြုသည်ဖြစ်၍ သူငယ်တို့ဘဝ အကျွမ်းတဝင် တိုင်ပင်နှိုးနှောလျက်ရှိလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ မောင်ဘရွှေလည်း ထိုအိမ်သို့ လာရောက်လည်ပတ်လျက်ရှိရာ နံနက်စောစောအချိန်ခန့်၌ အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာတွင်ထိုင်လျက် မစိန်ညွန့်သည် မောင်စံ တင့်အား ရှေးဟောင်းနောက်ဖြစ်များကို သနားကြင်နာရှိရာသော အမူအရာဖြင့် မေး မြန်းလျက်ရှိလေ၏။

တင့်။ ။ “မစိန်ညွန့်တို့ကတော့ ရှေးက ကုသိုလ်ကံအဟုန်ကြောင့် အမိအဘ မရှိသည်တိုင်အောင် ဆွေကောင်းမျိုးကောင်းနဲ့ကြုံတွေ့ပြီး ကောင်းရာညွန့်ပြလို့၊ ကောင်းရာတိုက်တွန်းလို့၊ စားဖို့မပူရ၊ သောက်ဖို့မပူရ၊ နေရာကျတာကလားခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့မှာတော့ မိခင်ဆိုတာ မြင်မှမမြင်ဖူးဘူး၊ ဖခင်ဆိုတာမလည်း သူတစ်ပါး ဖခင်နဲ့မတူ အင်မတန်စိမ်းကားရက်စက်တဲ့ဖခင်နဲ့ တွေ့လို့မို့...”

ညွန့်။ ။ “အခုတော့ဖြင့် လူကောင်းသူကောင်းနဲ့ တွေ့ပါပြီရှင်၊ ကျွန်မတို့ ဦးလေးလိုဟာ တစ်ရာတစ်ယောက်၊ တစ်ထောင်မှာတစ်ယောက်ဆိုတာလို အင်မတန် သဘောကောင်းရှာပါတယ်ရှင်”

တင့်။ ။ “ကောင်းရှာပါပေတယ်ခင်ဗျာ၊ မစိန်ညွန့်တို့ ဦးလေးတစ်ယောက် ကိုကိုရွှေတစ်ယောက်”

ညွန့်။ ။ “ကျွန်မကို မစိန်ညွန့်မခေါ်ပါနဲ့ရှင်၊ ရွှေရွှေခေါ်သလို ညွန့်လို့ခေါ်ပါရှင်၊ ဒါထက် ရွှေရွှေနဲ့ ဘယ့်နှယ်သိကြသလဲ”

တင့်။ ။ “ကံအားလျော်စွာ သိကြတာပဲခင်ဗျာ၊ ခများကလည်း မြင်ရင် မြင်ခြင်း ချစ်ခင်လိုက်ရှာတာ၊ စောင်မကြည့်ရှုလိုက်ရှာတာ၊ သည်လောက် သဘောကောင်း တဲ့လူ၊ သည်လောက်ကြင်နာတတ်တဲ့လူ ကြားပဲ မကြားဖူးပါဘူးခင်ဗျာ၊ အင်မတန် ကျေးဇူးရှင်ကြီးပါပေပဲ၊ သူ့ကျေးဇူးများတော့ သည်ဘဝမျှမက ဖြစ်လေရာရာ ဘဝ တိုင်း ဘဝတိုင်းမှာ ကျွန်တော် မမေ့ပါဘူးခင်ဗျာ” ဟု မျက်ရည်လည်လျက် ပြောလေလျှင် မစိန်ညွန့်လည်း သူငယ်၏မျက်နှာကိုကြည့်လျက် ကျေးဇူးသိတတ် သော သူငယ်တစ်ဦးပေတကားဟု များစွာချီးမွမ်းမိလေ၏။

ညွန့်။ ။ “ကိုစံတင့်ကဖြင့် ရွှေရွှေကို ချစ်လိုက်တာလား”

တင့်။ ။ (မျက်ရည်များကို သုတ်လျက်) “ဘာပြောစရာရှိမလဲ ညွန့်ရယ်၊

တကယ့်တကယ်အရေးကြီးငယ်များ ကြုံခဲ့လို့ရှိရင် ကိုကိုရွှေအတွက် ကျွန်တော့် အသက်ကိုများ စွန့်လွှတ်ပြီး တစ်ခါလောက် အသေခံပြစမ်းချင်လှတယ် ညွန့်ရယ်၊ မယုံဘူးလားညွန့်က”

ညွန့်။ ။ “ယုံပါတယ်ရှင် ယုံပါတယ်၊ ကိုစံတင့်က ရွှေရွှေကို ချစ်ခင်တယ်၊ စုံမက် တယ်ဆိုတာ သိတာနဲ့ပဲ ကိုစံတင့်အပေါ်မှာ ကျွန်မက အပုံကြီးမေတ္တာထားပါရဲ့၊ ရှင့်မှာလည်း မိမရှိ ဘမရှိ၊ ကျွန်မမှာလည်းပဲ မိမရှိ ဘမရှိ၊ အဖြစ်ချင်းတူလို့မို့ ကျွန်မဖြင့် ကိုယ်ချင်းစာပြီး အပုံကြီးကရုဏာဖြစ်ပါတယ်ရှင်၊ ဦးလေးရဲ့စာရေးဆိုပေမယ့် ကျွန်မ က ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် မိတ်ဆွေရင်းလို မောင်လိုနှမလို အောက်မေ့ပါရဲ့ရှင်”

တင့်။ ။ “ကျေးဇူးပါပဲ ညွန့်ရယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့သင့်လျော်တဲ့ကိစ္စဖြင့် ဘယ် ကိစ္စမဆို ခိုင်းပါစေပါဗျာ၊ ဆောင်ရွက်ချင်စမ်းပါဘိတယ်၊ ညွန့်ကိုလည်း အားကိုး ပါရစေနော်”

ညွန့်။ ။ “အားကိုးပါတော့ရှင်၊ အားကိုးပါတော့”
၎င်းနောက် မောင်စံတင့်လည်း မစိန်ညွန့်၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့်ပြီးနောက် တစ်ဖန် မျက်နှာကို အောက်ချ၍

“ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ညွန့်တို့မသိရှာဘူးနော်၊ ကျွန်တော်ဟာ လူလိမ် လူညာတစ်ယောက်ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့်အကြောင်းများ သိကြရင်လေ ကျွန်တော့်ကို စကားတောင် အဖက်လုပ်ပြီး ပြောကြမယ်မဟုတ်ဘူး”

ညွန့်။ ။ (ကြင်နာသောမျက်နှာဖြင့် မောင်စံတင့်အားကြည့်လျက်) “မပြောပါ နဲ့ ကိုစံတင့်ရယ်၊ ကိုစံတင့် စိတ်မချမ်းသာမယ့်စကားများဖြင့် ညွန့်ကိုမပြောပါနဲ့၊ နေပါစေ၊ လူဆိုတာ ရှေ့တုန်းက မကောင်းမိခဲ့သော်လည်း နောင်တရလို့ ပြုပြင်မယ် ဆိုရင် လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာတာပဲ ကိုစံတင့်ရဲ့၊ သည့်အပေါ်မှာ ရွှေရွှေက လူကောင်းတစ်ယောက်ကပဲ လူကောင်းကိုချစ်ခင်ရင်လူကောင်း၏ နည်းနာကို အတုခိုး ရော့၊ အတုခိုးရင် ကိုယ်လည်း လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တာကပဲ ကိုစံတင့်ရဲ့”

တင့်။ ။ “ယခုမှပဲ လူကောင်းနဲ့တွေ့လို့ လူကောင်း၏ အကျင့်စာရိတ္တကို အတုခိုးဖို့ နည်းယူဖို့ ကြုံခဲ့ရတာကို ညွန့်ရဲ့၊ ရှေ့တုန်းက ကျွန်တော့်မှာ ဘာများ သင်ကြားခဲ့ရသလဲဆိုတော့ သူတစ်ပါးပစ္စည်းခိုးဖို့ ဝှက်ဖို့ သူများကို လိမ်ဖို့ ကောက်ဖို့ သည်လောက်သာ ကျွန်တော် သင်ခဲ့ရတာကိုညွန့်ရဲ့၊ အမိအဘက သည်ဟာသင်ခဲ့ တော့ ကျွန်တော်လည်း သည်ဟာလောက်သာတတ်ပြီး သူခိုးသူဝှက်၊ လူဆိုးလူမိုက် ဖြစ်ခဲ့ရတာပါပဲခင်ဗျာ”

ညွန့်။ ။ “နောက်တုန်းက မိုက်ခဲ့ပေမယ့် ယခုကောင်းရင် လူကောင်းပါပဲရှင်၊

ဆိုးဖူးမိုက်ဖူးတယ်လို့ ကျွန်မကို ယုံကြည်အားထားလို့ ဖွင့်ပြောသည်အတွက် ရှေ့ကထက်ပိုမိုပြီး မောင်ရင်းနှမရင်းလို မေတ္တာလည်းထား၊ ကရုဏာလည်းပွားပါတယ်ကိုစံတင့်ရှင်” ဟု ပြောလျှင် မောင်စံတင့်လည်း မိမိမကောင်းသည်အဖြစ်ကို ဖွင့်ဟပြောဆိုလျက်နှင့်ပင် မိမိအား မိတ်ဆွေဖွဲ့လိုသော သူငယ်မကလေးအပေါ်မှာ အလွန်အကြူး အထူးကျေးဇူးတင်လှသည်ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၏ ရင်ကို လက်ဖြင့်ဖိလျက်

“ကိုကိုရွှေတစ်ယောက် သည်က ညွန့်တစ်ယောက်ကိုဖြင့် သည်တစ်သက်မှာ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးညွန့်ရယ်” ဟု ပြောလျက်ရှိစဉ် နောက်မှခြေသံကြားသဖြင့် လှည့်၍ကြည့်ကြရာ မောင်ဘရွှေလည်း မနီးမဝေးမှရပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ မောင်ဘရွှေမှာ မောင်စံတင့်တို့ကို မမြင်သည်နှင့် အပြင်သို့ထွက်လာရာ မောင်စံတင့်သည် မိမိ၏ ရင်ကို လက်ဖြင့်ဖိနှိပ်လျက် စိတ်အားထက်သန်သောအမူအရာနှင့် စကားပြောဆိုလျက်ရှိသည်ကို မြင်လေလျှင် သမီးရည်းစားဘာဝ ချစ်စကား ကြိုက်စကား ပြောဆိုလျက်ရှိကြသည်ဟု မှတ်ထင်သည်နှင့် အံ့အားသင့်လျက် ရပ်တန့်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

ညွန့်။ ။ “အလို ရွှေရွှေလား”

ရွှေ။ ။ (မပြုံးလို ပြုံးလို- ပြုံးရယ်လျက်) “နှစ်ယောက်သား ပျောက်နေကြလို့ ဘယ်ဆီများရောက်နေကြသလဲလို့ လိုက်ပြီးရှာလိုက်ရတာဗျာ”

ညွန့်။ ။ “အလန့်တကြားရှင်၊ အသံမပြု ဘာမပြုနဲ့ တကတည်းမှပဲ”

ရွှေ။ ။ “အသံပြုပါတယ်ဗျာ၊ ညွန့်ကိုက စကားကောင်းနေလို့ မကြားတာပါ” ဟု လှောင်ပြောင်ကာပြောသော်လည်း မောင်ဘရွှေ၏ မျက်နှာထားမှာ ရွှင်ပျစွာမရှိသည်ဖြစ်၍ မောင်စံတင့်လည်း မိမိအား ကိုဘရွှေသည် အထင်လွဲချေပြီတကား ဟု စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ဦးခေါင်းကို အောက်သို့ချလျက် ရှိနေလေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ မောင်ဘရွှေနှင့် မစိန်ညွန့်တို့မှာ ရှေးအခါကကဲ့သို့ အရောတဝင် ခေါင်ငင်ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ ရှိကြရာ မောင်ဘရွှေက ရံဖန်ရံခါ ပျက်ရယ်ပြောဆိုသည့် အခါတို့၌လည်း မစိန်ညွန့်သည် ပြုံးရယ်ခြင်းမရှိဘဲ မသိချင်ပြုလျက်လည်းကောင်း၊ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်လည်းကောင်းသာလျှင် နေလေ့ရှိလေ၏။

အခန်း ၇

မန္တလေး မြင်းပြိုင်ပွဲလည်းတိုင် ရောက်လုနီးလေလျှင် မြမောင်နှင့်မြသောင်း

မြင်းညီနောင်တို့လည်း အလွန်တရာခြေကောင်းလှသည်ဖြစ်၍ ဦးဘိုးမောင်မှာ နိုင်တော့မည်မှချဟု အောက်မေ့လျက် ရှေ့က မိမိဆုံးရှုံးခဲ့သမျှသော ငွေများကို ပြန်၍ ရတော့အံ့ဟု များစွာအားထားလျက်ရှိလေ၏။ သို့ပင် ယုံကြည်စိတ်ချရသော်လည်း မြင်းသမားတို့မည်သည်မှာ အကြောငွေများစွာရစေခြင်းငှာ မိမိတို့မြင်း၏ ခြေကောင်းကြောင်းကို သူတစ်ပါးတို့မသိစေရန် များစွာသိုဝှက်လေ့ရှိကြသည်ဖြစ်ရာ ဦးဘိုးမောင်မှာလည်း မိမိ၏အိမ်သို့ လူဝင်လူထွက်မျှ မရှိစေရအောင် သတိပြုလျက် မြင်းကျင့်သမားနှင့် မြင်းစီးသမား ရှော်ကီများကိုလည်း ယုံကြည်စိတ်ချရသည့်သူများသာလျှင် မွေးမြူထားသည်ဖြစ်၍ စကားလုံခြုံလှပြီဟူ၍ မှတ်ထင်လျက်ရှိခဲ့လေ၏။ သို့ပင် ယုံကြည်စိတ်ချရသော်လည်း တစ်နေ့သ၌ မောင်စံတင့်သည် မောင်စိန်အား ကတိပေးထားခဲ့သည့်အတိုင်း ယခုလာမည့် ဖလားပွဲ၌ ဦးဘိုးမောင်၏မြင်း မြမောင်နှင့် မြသောင်းနှစ်ကောင်လုံးပင် ပြေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးဘိုးမောင်ကလည်း တကယ်စီးမည်ဖြစ်၍ နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချရသဖြင့် ဦးဘိုးမောင်ကိုယ်တိုင်ပင် ငွေလောင်းမည်ဖြစ်ကြောင်းများနှင့် စာဖြင့် ရေးသားပေးပို့လိုက်လေ၏။

မောင်စိန်နှင့် မောင်ထွန်းတို့လည်း ၎င်းစာကိုရရှိသည်နှင့် မြင်းပွဲနေ့တွင် တာပတ်ကွင်းသို့ လာရောက်ပြီးလျှင် မိမိတို့၌ လက်ကိုင်ရှိသမျှ ငွေများနှင့်တကွ မောင်စံတင့်၏ ထံမှရရှိသောငွေများပါ မြသောင်းနှင့်မြမောင်တို့၏ ဘက်မှ အကုန်စုပုံ၍ လောင်းကြလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ အမြောက်အမြား လောင်းစားကြသောအခါ ဒိုင်ဖြစ်သော 'ဘူကီ' တို့လည်း ပထမ၌ မြသောင်းနှင့်မြမောင် မြင်းနှစ်ကောင်လုံးအပေါ်၌ ငွေတစ်ကျပ်လျှင် အလေးကြော ၂၀ မျှပေးကြသည်ဖြစ်ရာ ထိုကဲ့သို့ မောင်စိန်နှင့် မောင်ထွန်းတို့က ၎င်းမြင်းနှစ်ကောင်၏ဘက်မှ အမြောက်အမြား ကြေးငွေထုတ်၍ လောင်းကြသည်တွင် 'ဘူကီ' တို့ ထုံးစံအတိုင်း အလေးကြောကို လျှင်မြန်စွာလျှောပေါ့၍ ငွေတစ်ကျပ်လျှင် အလေးကြော ၅ ကျပ်မျှသာ ပေးကြလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ အလေးကြောနည်း၍သွားကြောင်းကို မောင်ဘရွှေနှင့် ဦးဘိုးမောင်တို့ သိရှိကြလေလျှင် မိမိတို့၏ မြင်းနှစ်ကောင်ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ကြေးငွေအမြောက်အမြားနှင့် လောင်းစားလျက်ရှိကြောင်း ရိပ်မိသိရှိကြလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ရိပ်မိကြလေလျှင် ဦးဘိုးမောင်မှာ လွန်ခဲ့သည့် ၄-၅ ပွဲအတွင်း၌ ဆက်လက်ဆုံးရှုံးလျက်ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၏မြင်းများဘက်မှ လိုက်လိုသူနည်းပါးကြောင်း တွေ့ရှိရပါလျက် ယခုမြင်းပွဲတွင် သေချာလောက်ပြီဟု ထင်မှတ်သည့်အခါမှ လောင်းစားလိုသူ ရုတ်တရက်ပေါ်ပေါက်၍လာခြင်းမှာ ဧကန်မှချ မိမိ၏မြင်းများအကြောင်းကို သူတစ်ပါးတို့ သိရှိ၍သွားပြီဖြစ်ကြောင်းကို ရိပ်မိကြရလေ၏။ အကယ်၍ မိမိတို့

၏မြင်းများအကြောင်းကို မသိသင့်ဘဲလျက် အပြင်လူများ သိရှိသွားရိုးမှန်ခဲ့ပါလျှင် အမှန်မုချ မိမိတို့အတွင်းလူများအနက်မှ တစ်ယောက်သောသူသည် စကားမလုံသော ကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်ရသည်အကြောင်းကို တွေးမိကြသည်နှင့် အနည်းငယ် စိတ်မချမ်းမသာရှိကြရလေ၏။

သို့ပင်ရှိနေကြပါသော်လည်း ဦးဘိုးမောင်နှင့်မောင်ဘရွှေတို့မှာ မိမိတို့ လောင်းစားမည်ဟု ရည်ရွယ်ထားသမျှငွေများကို မြင်းနှစ်ကောင်အပေါ်၌ လောင်းစားကြပြီးနောက် နှစ်ယောက်သားတိုင်ပင်လျက် စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှု၍ နေကြလေ၏။ ၎င်းနေ့၌ မြင်းပွဲ ၅ ပွဲအနက် ပထမပွဲမှာ မြသောင်းတစ်ကောင်သာလျှင်ပြေး၍ စတုတ္ထပွဲတွင် မြမောင်သာလျှင်ပြေးမည်ဖြစ်ရာ ပထမပွဲတွင် မြင်း ၉ ကောင်ပြေးလာကြသည့်အနက် အထွက်တွင် မြသောင်းသည် စတုတ္ထကျနေ၍ အဝင်တွင်မှ နှင်၍စီးလိုက်သဖြင့် ပထမပေါက်၍သွားလေ၏။ ၎င်းနောက် မြင်း ၂ ပွဲပြေးပြီးလျှင် စတုတ္ထပွဲ၌ မြမောင်သည် ဒုတိယလိုက်သောမြင်းကို မြင်း ၂ လုံးမျှ ဖြတ်ထားခဲ့သဖြင့် ဦးဘိုးမောင်မှာ ထိုနေ့တစ်နေ့အတွင်း မိမိ၏မြင်းနှစ်ကောင်သည် ပွဲနှစ်ပွဲတွင် ပထမချည်းစွဲကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အိမ်သို့ပြန်လာကြ၍ ထိုည၌ မြင်းစီးသမားဂျော်ကီများအားလည်းကောင်း၊ မြင်းကျင့်သမားများအားလည်းကောင်း ကျွေးမွေးပြုစုလျက် ပျော်ရွှင်စွာရှိနေကြလေ၏။ သို့ရာတွင် မောင်ဘရွှေမှာ ၎င်းမြင်းနှစ်ကောင်၏ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် အမြောက်အမြားလောင်းစားယူငင်၍ သွားသည်ကို မကျေမနပ်ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် မြင်းကျင့်သမား မောင်ရှင်းနှင့်တိုင်ပင်ကြရာ အနည်းနည်းအဖုံဖုံ တွေးတောဆင်ခြင်ကြပြီးနောက် နောက်ဆုံး၌ ဦးဘိုးမောင်၏အိမ်၌ အားလုံးသောအတွင်းလူများမှာ ယုံကြည်စိတ်ချရသောသူများသာလျှင် ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းအကြောင်းကို သတင်းပေးသူရှိခဲ့သည်မှန်လျှင် နောက်မှရောက်လာသော စာရေးမောင်စံတင့်ဖြစ်ရမည်အကြောင်းနှင့် တွေးတောမိကြလေ၏။ ယင်းသို့ တွေးတောမိလေလျှင် မောင်ဘရွှေလည်း ထိုအကြောင်းကို ဘယ်သူအားမျှ မပြောကြားရန် မောင်ရှင်းအားမှာထားပြီးနောက် မိမိကအလုပ်သွင်း၍ပေးသော မောင်စံတင့်အား မိမိကိုယ်တိုင် စုံစမ်းမေးမြန်းမည့်အကြောင်းများနှင့် ပြောဆိုပြီးလျှင် မောင်စံတင့်၏အပေါ်၌ တူကလေး၊ သားကလေးကဲ့သို့ ကြင်နာချစ်ခင်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ မချမ်းသာသောစကားကို ရုတ်တရက် မမေးမြန်းလိုသေးသည်နှင့် ဝိတ်လက်မကြည်မရွှင်နှင့် လမ်းလျှောက်ရင်းပင် အနောက်ပြင်သို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။

အာဠဝိလမ်းသို့ရောက်လျှင် မောင်ဘရွှေသည် အနည်းငယ် ရေငတ်မွတ်သည်နှင့် ဟိုတယ်တစ်ခုအတွင်းသို့ဝင်၍ လမနစ်တစ်ခွက်ကို သောက်လျက်ရှိရာ မောင်စံနီ

လည်း သည်ဟိုတယ်အတွင်းသို့ ရုတ်တရက်ဝင်လာ၍ မောင်ဘရွှေကိုမမြင်ဘဲ မိမိ တည်းခိုရာဖြစ်သောအပေါ်ထပ်သို့တက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ မောင်ဘရွှေ လည်း ဘွိုင်ကုလားအား ထိုသူ၏ အကြောင်းကိုမေးမြန်းသဖြင့် ၎င်းဟိုတယ်၌ တည်း ခိုနေထိုင်သော ဧည့်သည်ဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိရသည်တွင် အပေါ်ထပ်သို့ ရုတ်တရက် တက်သွားပြီးလျှင် လျှင်မြန်စွာပိတ်သွားသော အခန်းတံခါးတစ်ခုကို ခေါက်လိုက်ရာ အခန်းတွင်းမှ “ဝင်ခဲ့လေ” ဟူသောအသံကို ကြားသည်နှင့် တံခါးကိုဖွင့်လိုက်သော အခါ လူနှစ်ယောက်သားတို့သည် အတန်ကြာမျှစကားမပြောဘဲ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လျက် ကြည့်နေကြလေ၏။ မောင်စိန်လည်း အံ့သြခြင်းပြေပျောက်လတ်သော်-
 စိန်။ ။ “ဘာကိစ္စလဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ရွှေ။ ။ “ကျုပ်ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျားမေးဖို့မရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို သိကြောင်း ကျုပ်သိပါတယ်၊ ကျုပ် မောင်ဘရွှေပဲ၊ ခင်ဗျားလည်း ကိုစိန်ပဲ၊ ‘စလေဒင်’ သင်္ဘောနဲ့ပါလာခဲ့ကြောင်း ကျုပ်သိပါတယ်”

စိန်။ ။ “ပါလာရင် ဘာဖြစ်သလဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”

ရွှေ။ ။ “ဆိုင်ကြောင်း ခင်ဗျားသိရပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့ ကွဲသွားတာ တော် တော်ကြာသွားပြီနော် ကိုစိန်”

စိန်။ ။ “ခင်ဗျား ကျုပ်နောက်ကို ဘာကြောင့်တကောက်ကောက် လိုက်နေ ရသလဲ”

ရွှေ။ ။ “ကျုပ်က မောင်ဝင်းဆိုတဲ့လူနဲ့ မောင်စိန်ဆိုတဲ့လူနဲ့ တစ်ယောက် တည်းဟုတ် မဟုတ် သိချင်တာနဲ့ လိုက်နေတာပဲ” ဟုပြောလေလျှင် မောင်စိန်မှာ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်၌ မောင်ဝင်းဟူသောအမည်နှင့် ‘တေလေ’ လုပ်၍နေခဲ့သည့်အဖြစ်များကို ဤသူ အဘယ်ကြောင့် သိရပါသနည်းဟု အနည်းငယ်တုန်လှုပ်၍သွားသော်လည်း ဣန္ဒြေမပျက်ဘဲ-

စိန်။ ။ “ဘယ်ကမောင်ဝင်းလဲ”

ရွှေ။ ။ “ဒါတွေလုပ်မနေပါနဲ့ ကိုစိန်၊ ခင်ဗျားအကြောင်း ကျုပ် ကောင်း ကောင်းသိပါတယ်၊ အရှေ့ပြင်မှာ စာရေးလုပ်နေတဲ့ မောင်စံတင့်နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်မှာ သိကြသလဲ”

စိန်။ ။ (မျက်မှောက်ကြုတ်လျက်) “ကျုပ်အကြောင်းကို သူက ခင်ဗျားကို ပြောတယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်ကဲ့လား”

ရွှေ။ ။ “မပြောပါဘူး၊ အလွဲမထင်ပါနဲ့၊ ကျုပ်နဲ့ ကံအားလျော်စွာတွေ့လို့ ကျုပ်စောင့်ရှောက်ထားတဲ့သူငယ်ကလေးပါ”

စိန်။ ။ “ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာကိစ္စလာခဲ့သလဲ”

ရွှေ။ ။ “ကျုပ် လာခဲ့တဲ့ကိစ္စကလား၊ မငွေစိန် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိချင်တယ်”

စိန်။ ။ “မငွေစိန်နဲ့ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ၊ မိဘများကစေ့စပ်ပေးမယ့် ခင်ဗျား ကို မကြိုက်၊ ကျုပ်ကိုကြိုက်လို့ ကျုပ်နဲ့ရပြီ၊ ကျုပ်မယားဖြစ်ပြီ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင် သလဲ”

ရွှေ။ ။ “ကျုပ်မေးတာပြောရင်ပြော၊ မပြောရင် ပုလိပ်ကို ကျုပ်သတင်းပေး လိုက်မယ်”

စိန်။ ။ “ဘာများ ခင်ဗျားသတင်းပေးနိုင်သလဲ”

ရွှေ။ ။ “(၁) အချက်က ခင်ဗျားအဖေလက်မှတ်ကို လိမ်ထိုးပြီး ငွေများထုတ် ယူတယ်၊ (၂) အချက်က ‘စလေဒင်’ သဘောပေါ်မှာ ခရီးသည်များ၏ ငွေများနဲ့...”

စိန်။ ။ “ခင်ဗျား သက်သေပြနိုင်သလား”

ရွှေ။ ။ “ပြနိုင်တဲ့အခါကျတော့ ပြနိုင်လိမ့်မယ်၊ ဒါထက် မငွေရီကော”

စိန်။ ။ “သေပြီ”

ရွှေ။ ။ “ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

စိန်။ ။ “ကြာလှပြီ၊ ကလေးတစ်ယောက်မွေးပြီး သေတယ်”

ရွှေ။ ။ “ကလေးကော”

စိန်။ ။ “သေပြီ”

ရွှေ။ ။ “တကယ်နော်”

စိန်။ ။ “ဪ... ကျုပ်မပြောရင် ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်သလဲ၊ အလကား ကျုပ်လိမ်ပြီး ပြောမလား၊ မပြောချင်နေလိုက်မှာပေါ့”

ရွှေ။ ။ (ထိုင်ရာမှထလျက်) “ကိုင်း ကျုပ်ပြန်မယ်၊ ဪ ဒါထက် မောင်စံ တင့်ကို ခင်ဗျားတို့ အနှောင့်အယှက်မပြုကြနဲ့နော်၊ ကျုပ်သတိပေးလိုက်မယ်” ဟု ပြော၍ ပြန်မည်အပြုတွင် အခန်းတံခါးသည် ရုတ်တရက်ပွင့်လာ၍-

“မြင်းလောင်းလှပါပြီ၊ သည်တစ်ခါလို ဘယ်တော့မှမကော်...” ဟု ပြောပြီး မှ မောင်ထွန်းဆိုသူသည် တံခါးကိုကိုင်လျက် မောင်ဘရွှေအား စိုက်ငေးကာကြည့်နေ လေ၏။

မောင်စိန်လည်း မသိစေလိုသောအမှုကို မောင်ဘရွှေ သိ၍သွားသဖြင့် တပည့် ဖြစ်သူ မောင်ထွန်းအား ပြတင်းပေါက်မှ ပစ်၍ချလိုသောစိတ် ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိရာ မောင်ဘရွှေမှာလည်း ဤသူနှစ်ယောက်တို့သည် ဦးဘိုးမောင်၏ မြင်းများဘက်မှ

လောင်းသဖြင့် နိုင်သောသူများဖြစ်တန်ကြောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ လောင်းစားကြသည်မှာ လည်း စာရေးမောင်စံတင့်ထံမှသတင်းရကြဟန်ရှိကြောင်းများကို တွေးတောမိလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်ဘရွှေလည်း ထိုင်ရာမှထ၍-

“မြမောင်တို့ မြသောင်းတို့ဘက်ကလောင်းလို့ နိုင်လာကြတယ်မှတ်တယ်၊ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျ၊ ကိုင်းကိုင်း ကိုစိန် ကျုပ်ပြောတာတွေ သတိပြုရစ်ဗျနော်၊ ကျုပ် ပြန်ဦးမယ်” ဟုပြော၍ တိုက်ပေါ်မှဆင်းလာခဲ့လေ၏။

မောင်ဘရွှေ ဆင်းသွားလေလျှင် မောင်စိန်က တပည့်မောင်ထွန်းအား

“တယ်ဂ္ဂကျတဲ့လူပဲ၊ ခင်ဗျားကြောင့် ရိပ်မိကုန်ပြီ၊ တကယ်ဆိုတော့ ကြည့်ပါ ဦးတော့ဗျာ”

ထွန်း။ ။ “အခန်းထဲ သူရောက်နေတာ ကျုပ် ဘယ်နှယ်သိနိုင်မလဲဗျာ”

စိန်။ ။ “ပါးစပ်ကအော်ပြီး ဝင်လာသတဲ့ဗျာ၊ အခန်းထဲမှာ လူရှိတယ် မရှိဘူး ဆိုတာများ ကြည့်ပါဦးတော့ တကယ်လူပါပဲ”

ထွန်း။ ။ “သူ ဘာလုပ်မှာလဲ”

စိန်။ ။ “ဘယ်ပြောတတ်မှာလဲ၊ စလေဒင်သင်္ဘောမှာ ကျုပ်တို့လက်ရာတွေ ကို သူရိပ်မိဟန်လည်းရှိတယ်၊ တော်တော် ကျုပ်တို့အထဲမှာ စွာချင်တဲ့လူတစ် ယောက်ပဲ စွာချင်တဲ့လူများကို ပြုလုပ်ဖို့ တစ်နည်းတော့ရှိတယ်၊ ဘာလဲဆိုတော့...”

ထွန်း။ ။ “တော်ပါဗျာ၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့လည်းငွေတွေနိုင်လှပါပြီ၊ ပြန်ကြ ဖို့ရဲ့”

စိန်။ ။ “နေဦး၊ ယခုတစ်ပတ်မှာ စလေဒင်သင်္ဘောဟာ မန္တလေးဘဏ်တိုက် က ရန်ကုန်ဘဏ်တိုက်ကို ငွေသား ဒဂါးတစ်သိန်းတင်ပို့ရမယ်တဲ့ ကြားရဲ့လား၊ ငွေစက္ကူမဟုတ်ဘူးဗျ၊ နံပါတ်တွေ ဘာတွေ စစ်မှာကြောမှာ ကြောက်စရာမရှိဘူး၊ ငွေသားချည်းတဲ့၊ တစ်သိန်းတဲ့ဗျ၊ ကြားရဲ့လား” ဟုပြောလေလျှင် မောင်ထွန်းမှာ လောဘကြီးသောသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်အတိုင်း ကြောက်ရွံ့သောစိတ်များ ပြေ ပျောက် သွားရေကျလောက်အောင်ရှိသည်နှင့်-

ထွန်း။ ။ “ကိုင်း ဒါဖြင့် လုပ်ဗျာ၊ တစ်သက်မှာ သည်တစ်ချက် ကော်လိုက် ရင်ဖြင့်တော်ပြီ၊ ခင်ဗျားက အကြံကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ကပဲ၊ အကြံသာထုတ်ပေ တော့” ဟုပြောပြီးနောက် လူဆိုးနှစ်ယောက်တို့လည်း စလေဒင်သင်္ဘောမှ ငွေများကို ထုတ်နုတ်ခိုးယူရန် စီမံလျက်ရှိကြလေ၏။

အခန်း ၈

မောင်ဘရွှေသည် ဟိုတယ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပြီးနောက် မြင်းရထားတစ်စီးနှင့် အရှေ့ပြင်သို့သွားခဲ့ရာ မြင်းပွဲ၏ အကြောင်းများကိုသတင်းပေးသောသူမှာ အမှန်မှချ မောင်စံတင့်ဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိရသဖြင့် ၎င်းအကြောင်းကို မောင်စံတင့်အား မေးမြန်း ပြီးနောက် ဆုံးမစကားပြောကြားမည်ဟု ကြံစည်ခဲ့သော်လည်း မောင်စံတင့်သည် ဧကန်အမှန် မိမိ၏ သဘောအလျောက် ပြုလုပ်ရရှာသည်မဟုတ်။ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့ အား ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ပြုလုပ်ရရှာသည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချပြီးဖြစ်သည်နှင့် ၎င်းအား နာကြည်းလောက်အောင် ဆုံးမပြောဆိုမည်မဟုတ်ဟု အောက်မေ့ခဲ့လေ၏။ ဦးဘိုး မောင်၏ အိမ်သို့ရောက်လျှင် တစ်အိမ်လုံး ဆူညံစွာ ပျော်ပါးစားသောက်လျက် အိမ် ရှေ့၌လည်း အငြိမ့်ပွဲများတီးမှုတ်ကသီလျက်ရှိရာ မောင်ဘရွှေသည် မောင်စံတင့်အား သူတစ်ပါးမမြင်အောင် မျက်ရိပ်ပြ၍ အခန်းတွင်းသို့ခေါ်ပြီးလျှင်-

ရွှေ။ ။ “ငါ သည်ကနေ့ အနောက်ပြင်ရောက်ခဲ့တယ်ဟေ့ မောင်စံတင့်၊ မြသောင်းနဲ့ မြမောင်ဘက်ကငွေတွေ ဖိလောင်းတဲ့လူများဟာ ဘယ်သူများဆိုတာကို ငါသိခဲ့ရတယ်” ဟုပြောလျှင် မောင်စံတင့်မှာ ဝမ်းတွင်း၌ “တစ်ခါဖြင့် ခက်ကြပြီ၊ ပေါ်ကြတော့မှာပဲ၊ လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မဖြစ်နိုင်ပါဘူးထင် ပါရဲ့လေ” ဟု အောက်မေ့မိလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်ဘရွှေလည်း မြင်းနှစ်ကောင်ဘက်မှ အမြောက်အမြား လောင်းစားသောသူများမှာ မောင်စိန်ဆိုသူနှင့် မောင်ထွန်းဆိုသူဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းတို့ နှစ်ဦးမှာ မောင်စံတင့်၏ ထံမှာ အတွင်းစကားကြားသိရ၍ လောင်းစားကြခြင်းဖြစ် ကြောင်း၊ မိမိအားလည်း ဟုတ်မှန်သည်အတိုင်းသာလျှင် ဝန်ခံသင့်ကြောင်းများနှင့် ပြောဆိုလေလျှင် မောင်စံတင့်မှာ မျက်ရည်များလည်လျက် ဟုတ်မှန်သည့်အကြောင်း ကို ဝန်ခံချက်ပေးပြီးလျှင် မိမိမှားယွင်းမိသည်များကို အလွန်တရာပင် ဝမ်းနည်းပါ ကြောင်းများနှင့် ပြောဆိုရှာလေ၏။ ၎င်းနောက် မောင်ဘရွှေက-

“ငါလည်း မင့်အပေါ်မှာ အလွန်အမင်း မကျပ်တည်းချင်ပါဘူး လူကလေး ရယ်၊ သို့သော် ငါကတော့ မင့်ကိုမြင်လျှင်မြင်ခြင်း ချစ်ခင်ယုံကြည်ပြီး သည်အလုပ် ကိုရအောင် အာမဝန်တာခံပြီး သွင်းခဲ့ရတယ်၊ မင်းက ယခုလို သစ္စာဖောက်ပြားပြီ ဆိုတော့ ငါ့ကို မျက်နှာဖျက်ရာမရောက်ပေဘူးလား လူကလေးရယ်”

တင့်။ ။ (မျက်ရည်များကိုသိမ်းလျက်) “ကိုကိုရွှေ . . . ကျွန်တော့်အကြောင်း ကို အလုံးစုံသိခဲ့လို့ရှိရင် ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်မယ်မဟုတ်၊ သနားကရုဏာရှိဖို့သာ ရှိပါတယ် ကိုကိုရွှေခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်သံတင်းပေးရခြင်းဟာ ကျွန်တော်၏ အကျိုး

မဟုတ်၊ မလွဲမကင်းသာလို့သာ ပေးရခြင်းဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ . . .”

ရွှေ။ ။ “ရှိပါစေကွယ်၊ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့တော့ငါညီ၊ တိတ်ပါမငိုပါနဲ့၊ နောက်ကို သာ သည်လိုမဖြစ်စေနဲ့နော် ကြားလား၊ သည်လူတွေကို ကြောက်တယ်ဆိုရင် ကိုကို ရွှေရှိပြီကော၊ ဘာမျှမကြောက်နဲ့၊ တိတ်ပါကွယ်၊ တိတ်ပါ၊ မင့်ကို ငါဘာကြောင့် သည်လောက်ချစ်ခင်တယ်မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ မင့်မျက်နှာကလေးက ဘယ်သူ့မျက်နှာနဲ့တူ ပါလိမ့်မယ်၊ ကဲကဲ ရှိပါစေကွယ်၊ လွန်ပြီးကို လွန်ပါစေတော့၊ နောက်ကိုဖြင့် မလုပ်နဲ့ နော်၊ ကြားလား”

တင့်။ ။ “မလုပ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ စိတ်ချပါတော့၊ ဒါထက် ကိုကိုရွှေကို ကျွန်တော် တစ်ခုပြောချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ရွှေ။ ။ “ဘာလဲဟေ့၊ ပြောလေ ငါ့ညီ”

တင့်။ ။ “ဟိုတနေ့က မစိန်ညွန့်နဲ့ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောနေတာ ကိုကိုရွှေ မြင်သွားတာ မှတ်မိသေးတယ်မဟုတ်လား”

ရွှေ။ ။ “မှတ်မိပါရဲ့ကွယ်”

တင့်။ ။ “သည်တုန်းက ကိုကိုရွှေက ကျွန်တော်တို့ကို အလွဲထင်ပြီး သွားတာ များ ကျွန်တော်ရိပ်မိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာမျှ ပြောကြတာမဟုတ် ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်၏ရှေးဟောင်းနောက်ဖြစ်များ ပြန်ပြီးပြောလေတော့ မစိန်ညွန့် က သနားကရုဏာဖြစ်ရှာလို့ သနားတဲ့အကြောင်းကို ပြောတာပါခင်ဗျာ၊ သည်ပြင် ဘာမျှ ကျွန်တော်တို့ မပြောပါဘူး”

ရွှေ။ ။ “အေးလကွယ်၊ ဒါဘာဖြစ်သလဲ၊ ဒါကို ဘာကြောင့် ငါ့ကို ပြောနေရ သေးသလဲ ငါ့ညီရဲ့”

တင့်။ ။ “ဘာကြောင့်ပြောသလဲဆိုတော့ ကိုကိုရွှေနဲ့ မစိန်ညွန့်နဲ့ တစ်ယောက် . . . တစ်ယောက် . . .”

ရွှေ။ ။ “ဘာဖြစ်သလဲကွဲ့၊ တစ်ယောက် . . . တစ်ယောက်”

တင့်။ ။ “တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဝမ်းတွင်းက ချစ်ကြိုက်နေကြောင်း ကို ကျွန်တော် သိလို့ပြောပါတယ်ခင်ဗျာ”

ရွှေ။ ။ “မဟုတ်တာ ညီရယ်၊ ငါက ချစ်ကြိုက်တာမှာတော့ မင်းတွေ့တာ တည့်ပါရဲ့၊ သို့သော် သူက . . .”

တင့်။ ။ “နှစ်ဦးလုံးတည့်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ မလွဲပါဘူး၊ ကိုကိုရွှေ ကျွန်တော် အကုန်သိပါတယ်၊ ကိုကိုရွှေမရှိတုန်း ညွန့်ညွန့်နဲ့ကျွန်တော်နဲ့ ကိုကိုရွှေအကြောင်း ပြောတဲ့အခါမှာ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော်သိပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟုပြောလေလျှင်

မောင်ဘရွှေလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိသောစိတ်ကို ချုပ်တည်းလျက်-

“သားနဲ့ အဘလောက် ရှိနေတာပဲကွယ်၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကဲကဲ ငါ့ညီ၊ ဟို အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမျှစိတ်ညစ်မနေနဲ့၊ သွားသွား ပွဲများကြည့်ချေဦး” ဟု ပြောပြီးလျှင် အခန်းတွင်းမှထွက်လာပြီးလျှင် ဦးဘိုးမောင်နှင့် မစိန်ညွန့်တို့ရှိရာသို့ လာရောက်ခဲ့ရာ မောင်စံတင့်မှာ မိမိ၏အခန်းတွင်းသို့ဝင်၍ စားပွဲတွင်လက်ထောက် ပြီးလျှင် မျက်နှာကို လက်ဝါးအုပ်လျက် အချိန်အတန်ကြာ စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် ရှိနေလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်စံတင့်သည် ထိုင်ရာမှရုတ်တရက်ထ၍ “ကိုင်း သည်လိုနေ လို့မဖြစ်ချေဘူး၊ သွားလေမှ တော်မယ်၊ ဩော်ဖြစ်ရလေနော်၊ ငယ်စဉ်က အမိပစ်သွား လေတော့ အဘနဲ့နေခဲ့ရ၊ ဆိုးလိုက်တဲ့အဘကလည်း လွန်လို့၊ ယခု သူတို့လက်က လွတ်ကရောလို့ အောက်မေ့ပါ၊ သူတို့လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်ပြန်တာနဲ့ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ရပြန်ပြီ၊ တယ်ဆိုတဲ့ ဇာတာပဲနော်၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေချင်လို့ကို မဖြစ်ရ ဘူး။ ကိုကိုရွှေတစ်ယောက်ဖြင့် အောက်မေ့ပါရဲ့ဗျာ၊ တယ်ပြီးကောင်းရှာတယ်၊ မစိန် ညွန့်ကလေးကလည်း ကောင်းရှာပါပေရဲ့၊ မြင်မြင်ချင်း သနားကရုဏာရှိလိုက်ရှာတာ လည်း မပြောပါနဲ့တော့၊ နတ်ဖက်တဲ့ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမကလေးပါပေပဲဗျာ၊ နှစ် ယောက်လုံး သဘောကောင်းသဘောဖြူ အတူတကွပေါင်းသင်းကြပါစေဗျာ၊ အဝေး ကပဲ မေတ္တာပို့လိုက်ပါသေးရဲ့၊ ငါတော့ဖြင့် ရောက်ချင်ရာ ရောက်ကရော၊ ခြေဦးလှည့် ရာ သွားလေမှပဲ တော်တော့မယ်၊ ယခုတလော တယ်လည်းမကျန်းမာဘူး၊ မကျန်း မာပေမယ့် ရောက်တဲ့အရပ်မှာ သေသွားရင်လည်း ပြီးရောပလေ၊ ဝဋ်ကျွတ်တာပ” ဟုပြော၍ မိမိ၏ပစ္စည်းကလေးများကို စုဆောင်းသိမ်းဆည်း၍ အထုပ်ငယ်နှင့် ထည့် ရင်း မောင်ဘရွှေ၏ ဓာတ်ပုံတစ်ခု ဆွဲထားသည်ကို မြင်မိသည်နှင့် မိမိ၏လွယ်အိတ်ထဲ သို့ ထည့်၍ “သည်ဟာတော့ ကိုယ့်ပစ္စည်းမဟုတ်ပေဘူး၊ သို့သော်လည်း သည် လောက်တော့ဖြင့် စိတ်မဆိုးတန်ကောင်းပါဘူးလေ” ဟုပြော၍ စားပွဲ၌ထိုင်ပြီးလျှင် စာတစ်စောင်ကို ရေးခဲ့လေ၏။

၎င်းနောက် မိမိရေးခဲ့သောစာကို စားပွဲခုံပေါ်၌ထားခဲ့ပြီးလျှင် မောင်စံတင့်သည် လွယ်အိတ်ငယ်ကို လွယ်လျက် အိမ်ရှေ့၌ အငြိမ့်ပွဲခံလျက်ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် အိမ်နောက်ဝင်းတံခါးမှ ထွက်လာခဲ့၍ မြင်းရထားဖြင့် မြစ်ဆိပ်သို့ လာရောက်ခဲ့လေ ၏။ မြစ်ဆိပ်သို့ရောက်လျှင် ဓာတ်မီးတို့ဖြင့် ထိန်လင်းစွာထွန်းထားသော သင်္ဘော တစ်စင်းကို မြင်သဖြင့် မေးမြန်းရာ ဗန်းမော်သွားသင်္ဘောဖြစ်ကြောင်းကို သိရသဖြင့် “ကိုင်း ရောက်ချင်ရာ ရောက်ပေတော့” ဟုဆိုပြီး သင်္ဘောပေါ်သို့တက်၍

ဒုတိယတန်းအခန်းတစ်ခုကိုယူပြီးနောက် စိတ်ပန်းကိုယ်ပန်းရှိသည်နှင့် အိပ်ရာပေါ်တွင် ပစ်လွဲလိုက်ရာ တစ်ခါတည်း အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ဆိုက်ရောက်လေ၏။

မောင်ဘရွှေမှာ ညဉ့်အခါ၌ မည်မျှသည်အိပ်ပျက်သည်ဖြစ်စေ နံနက်စောစောထ၍ လမ်းလျှောက်မြဲဖြစ်သည့်အတိုင်း အိပ်ရာမှထ၍ ဝရန်တာ၌ ဆေးလိပ်သောက်ရင်း မောင်စံတင့်၏ အခန်းဆီသို့ ကြည့်လျက်

“ဪ သနားပါတယ်၊ ခမျာကလေး စိတ်ညစ်တာနဲ့ အိပ်နေရှာတယ် ထင်ပါရဲ့၊ အခါတိုင်းဖြင့်ရင် သည်အချိန်ကျ ထရှာပြီ၊ အလို အခန်းပေါက်လည်း ပွင့်နေပါကလား၊ ထသွားပြီထင်ပါရဲ့။” ဟုပြော၍ အခန်းဝသို့သွားရောက်ရာ အိပ်ရာမှာ အိပ်သည့်လက္ခဏာမရှိသည်နှင့် အနည်းငယ်ထိတ်လန့်၍ အခန်းတွင်းဝင်ပြီးနောက် ကြည့်ရှုသည်တွင် စားပွဲခုံပေါ်၌စာကိုမြင်သဖြင့် ဖတ်ကြည့်ရာ-

“ကျေးဇူးကြီးလှပါသော မိတ်ဆွေကြီးခင်ဗျား၊ မနေသာသဖြင့် သွားရပါသော်လည်း အလွန်ပင်ချစ်ခင် ကျေးဇူးလည်း တင်လှပါ၏ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်အားလည်း ရှာဖွေခြင်း၊ စုံစမ်းမေးမြန်းခြင်းမပြုရန် တောင်းပန်ပါ၏ခင်ဗျား။”

မောင်စံတင့်

ဟူသောစာတိုကလေးကို တွေ့ရှိရလေ၏။ မောင်ဘရွှေသည် စာကိုကိုင်လျက် ဝရန်တာသို့ ထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် ရက်အနည်းငယ်မျှသာလျှင် တွေ့ဆုံသိကျွမ်းရသော်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရဘိသကဲ့သို့ အလွန်တရာ မေတ္တာသက်ဝင်ချစ်ခင်စုံမက်ခဲ့သော မောင်စံတင့်ကလေးသည် မိမိက မြည်တွန်တောက်တီးသည့်အတွက် ထွက်၍သွားရှာချေပြီတကားဟု ယူကြိုးမရဖြစ်ချေသောကြောင့် မှိုင်းငေးလျက်ရှိစဉ်တွင်-

“စောစောစီးစီးဘာများတွေးတောနေသလဲရွှေရွှေရဲ့” ဟု မစိန်ညွန့်ကပြောသည်တွင်မှ စာကိုပြ၍ နှစ်ယောက်သားတို့သည် မောင်စံတင့်ကို မည်ကဲ့သို့ရအောင် ရှာဖွေ၍ တစ်ဖန်ပြန်၍ခေါ်ရမည့်အကြောင်းများကို တိုင်ပင်လျက်ရှိကြလေရာ မောင်စံတင့်မှာမူ ထိုအချိန်အခါ၌ မင်းကွန်းဘုရားကြီးကို သင်္ဘောပေါ်မှ ဖူးမြော်လျက် ရှိလေ၏။

အခန်း ၉

မောင်စံတင့် ထွက်သွားပြီးနောက် ၂ ရက်မျှကြာလတ်သော် မောင်ဘရွှေသည် မြို့ပေါ်၌ အရပ်ရပ်တို့တွင် မိမိဉာဏ်ရှိသလောက် ထောက်လှမ်းမေးမြန်းပါသော်လည်း အချည်းနှီးမျှရှိနေသဖြင့် သင်္ဘောဆိပ်၌ စုံစမ်းမေးမြန်းဦးမည်ဟု ထွက်လာခဲ့ရာ သင်္ဘောဆိပ်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စလေဒင်သင်္ဘောမှ မိမိ၏ မိတ်ဆွေ မာလိန်သည် ပျာယံးပျာယာ လျှောက်လာသည်ကိုမြင်သည်နှင့်-

ရွှေ။ ။ “ဘယ်လဲဗျ၊ သည်လောက်တောင် ပျာယံးပျာယာနဲ့”
လိန်။ ။ “ပြာဆို ဘာပြောစရာရှိသလဲဗျ၊ မိုးမီးလောင်နေပြီဗျ”
ရွှေ။ ။ “မိုးမီးလောင်လို့ ရေစက်သွားပြီးခေါ်မယ်လို့လား”
လိန်။ ။ “မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ နေစမ်းပါ၊ ဪ ဘယ်ထက် ကိုဘရွှေ ဟိုတုန်းက ရန်ကုန်မှာ စုံထောက်ဘက် တော်တော်ကြာအောင် လုပ်ခဲ့သေးတယ်မဟုတ်လား”

ရွှေ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့၊ ၄-၅ နှစ်လောက် ကြာခဲ့ပါတယ်။ မီးစက်ရုံသွားဖို့ ဖြစ်ရင် စုံထောက်ဖို့ မလိုပါဘူးဗျာ”

လိန်။ ။ “နေစမ်းပါဗျ၊ မရှော်စမ်းပါနဲ့၊ မိုးမီးလောင်ပုံက သည်လိုဗျ၊ မန္တလေး ဘဏ်တိုက်က ရန်ကုန်ဘဏ်တိုက်ကိုပို့ဖို့ ငွေသားဒင်္ဂါးတစ်သိန်း မနေ့က ထင်းရှူးသေတ္တာနဲ့တင်ပြီး သင်္ဘောကိုချလာခဲ့တယ်။ သည်ကနေ့ မရှိဘူးဗျ” ဟုပြောလေလျှင် မောင်ဘရွှေမှာ ရုတ်တရက် အကြိတ်တစ်ခုပေါ်လာသည်နှင့်

“အောင်မယ် ပြောစမ်းပါဗျာ၊ ကျုပ်ကြားစမ်းပါရစေ” ဟုပြောသည်တွင် မာလိန်လည်း ငွေသေတ္တာများကို ယမန်နေ့က လှည်းနှင့်တင်ဆောင်ခဲ့ပြီးလျှင် စန္ဒလီကုလားများဝိုင်းရံလျက် ကောင်းမွန်လုံခြုံစွာ သင်္ဘောသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြောင်း၊ သင်္ဘောသို့ ရောက်သကာလ ကပ္ပတိန်နှင့် သင်္ဘောအရာရှိကြီးတို့ လက်ခံ၍ သင်္ဘောဝမ်းခေါင်းအတွင်း ခိုင်မာသော မီးခံသေတ္တာကြီးတွင်းသို့ သွတ်သွင်း၍ထားကြောင်း၊ ယနေ့ နေ့လယ်တွင် စိန်ကုန်သည်တစ်ယောက်က အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို ကပ္ပတိန်အား အပ်နှံသည်တွင် ကပ္ပတိန်သည် ကျောက်သံပတ္တမြားများကို မီးခံသေတ္တာတွင် ထည့်မည်ဟု ဖွင့်လိုက်သည်တွင် ငွေသေတ္တာများသည် တစ်လုံးမကျန် ပျောက်ဆုံး၍သွားသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ငွေသေတ္တာများမှာ တစ်လုံးလျှင် ငွေတစ်သောင်းမျှထည့်ထား၍ ပေါင်း ၁၀ လုံးမျှဖြစ်ကြောင်း ကပ္ပတိန်လည်း ၎င်းအကြောင်းကို တိုင်တန်း၍ ပုလိပ်အရာရှိများကို ခေါ်ငင်ခဲ့ရန် ပုလိပ်ဌာနသို့ မိမိအား စေလွှတ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းများနှင့် ပြောဆိုလေ၏။

၎င်းအကြောင်းများကို ကြားရလျှင် မောင်ဘရွှေမှာ ယခင်ကဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော

အကြံသည် တိုး၍တိုး၍ရင့်မာလာခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် မာလိန်အား-

“သည်အမှုမှာ ကျုပ်ထင်ချက်တစ်ခုရှိတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်း ကိုက်များကိုက်နေမလားတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ဟုတ်ပါပြီ . . . ဟုတ်ပါပြီ၊ သူတို့လူစုဖြစ်မှာပါပဲ” ဟု တစ်ယောက်တည်း ပြောဆိုဘိသကဲ့သို့ ပြောဆိုမိလေလျှင် မာလိန်က “ဘယ်လူစုလဲဗျ” ဟုမေးရာ မောင်ဘရွှေလည်း မိမိ၏ထင်မြင်ချက်များကို ၁၅ မိနစ်ခန့်မျှ မာလိန်အား ရှင်းလင်းဖော်ပြလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်ဘရွှေသည် ဤအမှုကို ပုလိပ်တို့အား တိုင်တန်းရသော် သူခိုးတို့မှာ မိမိတို့ခိုးယူကြောင်းကို သဘောအရာရှိများ ရိပ်မိကြောင်း သိရှိကြ၍ သတိဝီရိယနှင့်နေကြမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ မတိုင်မတန်းဘဲ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် စုံထောက်ရသည်ရှိသော် ပေါ်ပေါက်နိုင်ရန် အကြောင်းရှိကြောင်းများနှင့် ပြောဆိုပြန်သည်တွင် မာလိန်လည်း မောင်ဘရွှေသည် စုံထောက်ဘက်၌ လုပ်ကိုင်ခဲ့စဉ်အခါက နာမည်ရပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်ပြင် ယခုအမှုတွင်လည်း အတော်အတန် အကဲခတ်မိပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်နှင့် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤသူ့ကို ကပ္ပတိန်ထံသို့ခေါ်သွားမည်ဟု အောက်မေ့၍ ခေါ်ငင်သွားလေ၏။

သဘောသို့ရောက်လေလျှင် မာလိန်လည်း မောင်ဘရွှေကို ကပ္ပတိန်၏အခန်းသို့ခေါ်သွားရာ ကပ္ပတိန်မှာလည်း မိမိ၌ ရာထူးလျှောလောက်သော အမှုဖြစ်သဖြင့် နေထိုင်ထိုင်မထိုင်ဖြစ်လျက် စင်္ကြံလျှောက်ရင်း လေကို လက်သီးဖြင့် ရံဖန်ရံခါ ထိုးသတ်လျက်ရှိနေလေ၏။ အခန်းတွင်းသို့ရောက်လျှင် မာလိန်သည် ကပ္ပတိန်အား အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြရာ ကပ္ပတိန်သည် မောင်ဘရွှေ၏ ဖျတ်လတ်သောအမူအရာကိုလည်းကောင်း၊ စူးရှသောမျက်လုံး၏တန်ခိုးကိုလည်းကောင်း၊ မိမိ၏ထင်မြင်ချက်များကို ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာပြောဆိုသည်များကိုလည်းကောင်း အလွန်တရာ နှစ်သက်အားရသဘောကျသည်ဖြစ်၍ ပုလိပ်အရာရှိကို ခေါ်ခဲ့မည့်အစား မောင်ဘရွှေကို ခေါ်လာခဲ့သည့်အတွက် မာလိန်အား အပြစ်တင်ခြင်းမပြုဘဲ ဆေးလိပ်များနှင့် ဧည့်ခံလျက် မေးမြန်းလိုသမျှ မေးမြန်းပါဟု ပြောဆိုလေရာ မောင်ဘရွှေသည် ၎င်းငွေသေတ္တာများထားသိုရာအခန်း၏ သော့ကို မည်သူကိုင်ပါသနည်းဟု မေးမြန်း၍ ကပ္ပတိန်က မိမိတစ်ဦးတည်းကိုင်ပါကြောင်းနှင့် ပြောဆိုရာတွင် တောင်းယူကြည့်ရှုပြီးနောက် သော့ကို ဖယောင်းတိုင်ကမ်းတွင် ကင်လေ၏။ ထိုအခါ ကြေးသော့သည် အရောင်တောက်နေရာမှ အနည်းငယ်ညှိုးမှိန်၍သွားလေရာ မောင်ဘရွှေသည် သော့ကို မီးမှခွာ၍ စမ်းသပ်ကြည့်ရှုပြီးနောက် ကပ္ပတိန်အားပြ၍-
ရွှေ။ ။ “စမ်းကြည့်ပါ၊ ဘယ်နှယ်နေသလဲ”

- တန်။ ။ “စေးကပ်ကပ်ရှိတယ်”
- ရွှေ။ ။ “စေးပါသော်ဗျာ၊ ဖယောင်းကိုး”
- တန်။ ။ “ဘယ်တုန်းကရောက်သလဲ”
- ရွှေ။ ။ “ဖယောင်းနဲ့ သော့ပုံယူတုန်းက ရောက်တာပေါ့ဗျာ”
- တန်။ ။ (မျက်စိပြူးလျက်) “ဪ... ဟုတ်လိမ့်မယ်ဗျို့၊ နို့ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”
- ရွှေ။ ။ “ကျွန်တော့်အထင်ဖြင့် သင်္ဘော ၂ ပတ်လောက်ရှိပြီ”
- တန်။ ။ “ဒါဖြင့် သည်အမှုကို ခင်ဗျား ဆုံးအောင်စုံထောက်နိုင်ပါ့မလား”
- ရွှေ။ ။ “ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက်တော့ ကြိုးစားပါမယ်၊ ကျွန်တော် ထင်တဲ့အတိုင်းတည်ရင်ဖြင့် အထမြောက်ဖို့ရှိပါတယ်၊ သို့သော် ကျွန်တော့်ကို အပ်လျှင်ဖြင့် ပုလိပ်ကိုမတိုင်ဘဲ ထားရလိမ့်ဦးမယ်”
- တန်။ ။ “ပုလိပ်ကိုမတိုင်ရင် ကျုပ်အပေါ်မှာ တာဝန်ရှိမှာပေါ့ဗျ”
- ရွှေ။ ။ “နက်ဖြန်ကျတော့ တိုင်တာပေါ့ဗျာ”
- တန်။ ။ “နက်ဖြန် သင်္ဘောထွက်ရမယ်ဗျ”
- ရွှေ။ ။ “ဪ... ဒါဖြင့် သည်လိုလုပ်ပေတော့၊ သည်အမှုကို သည်တစ်ည ကျွန်တော့်လက်ကိုအပ်၊ အပ်လို့ တစ်ညအတွင်းမပေါ်ပေါက်ရင် နက်ဖြန် မနက်စောစောမှပျောက်ကြောင်းကိုသိတယ်ဆိုပြီး ဂါတ်ကိုတိုင်ပေတော့၊ သင်္ဘောထွက်တာတော့ အချိန်နည်းနည်း နောက်ကျမှာပဲ၊ သို့ပေမယ့် သည်လိုမလုပ်ဘဲ သည် ကနေ့ ညတွင်းချင်း နေရာကျလောက်ပါရဲ့ဗျာ”
- တန်။ ။ “ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း နေရာကျပါစေဗျာ၊ နို့ ယခု ဘာလုပ်ရမလဲ”
- ရွှေ။ ။ “ဘာမျှလုပ်ဖို့မရှိဘူး၊ ည ၇ နာရီလောက်ကို ကျွန်တော်လာခဲ့မယ်၊ လူခပ်မာမာ ၄ ယောက်သာ ကြည့်ထားလိုက်ပါဗျာ” ဟုပြော၍ မောင်ဘရွှေသည် သင်္ဘောမှ ဆင်းလာခဲ့ပြီးလျှင် မြင်းရထားတစ်စီးနှင့် အာဠဝီလမ်းသို့ လာရောက်ခဲ့ပြီးနောက် မြင်းရထားသမားကို အခပေး၍လွှတ်လိုက်ပြီးမှ ဟိုတယ်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ဓာတ်ပုံတိုက်သို့ အမှတ်မဲ့တက်သွား၍ ဟိုတယ်မှ လူဝင်လူထွက်တို့ကို ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

အခန်း ၁၀

မောင်စိန်ဆိုသူမှာ အထက်ကဖော်ပြခဲ့ပြီးသည်အတိုင်း မီးရထားမီးသင်္ဘော

စသည်တို့ဖြင့် ရံဖန်ရံခါသွားလာ၍ ခရီးသည်တို့၏ ပစ္စည်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သင်္ဘောအရာရှိတို့၏ ပစ္စည်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ခိုးယူလေ့ရှိသည်ဖြစ်ရာ စလေဒင် သင်္ဘောနှင့်လိုက်ပါခဲ့သည့်အခါ၌လည်း ထိုနည်းအတူ ပြုမှုကြံစည်ခဲ့သည့်ပြင် ဉာဏ် ရှိသောသူတစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်နှင့် သင်္ဘော၌ မီးခံသေတ္တာကို မည်သည့်နေရာ ၌ထားသည်၊ အခန်း၏သော့ကို မည်သူ၏လက်၌ ရှိသည် စသည်တို့ကို ထောက် လှမ်းစုံစမ်းသဖြင့် သိရှိရသောအခါ ဤအမှု ဤကိစ္စတွင် ကပ္ပတိန်၏ ဘဏ္ဍာစိုးနှင့် ပူးပေါင်းမှသာလျှင် ထမြောက်အောင်မြင်နိုင်မည့်အကြောင်းကို သိရှိ၍ ထိုသူအား တဖြည်းဖြည်းနှူးပြီးလျှင် ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ခြင်းအားဖြင့် ကပ္ပတိန်အဝတ်လဲ ခိုက်တွင် သော့၏ပုံစံကို ဖယောင်းဖြင့်နှိပ်၍ ယူစေပြီးနောက် မန္တလေးမြို့သို့ ဆိုက် ရောက်သည်ကာလ ၎င်းပုံစံအရ သော့တူတစ်ချောင်းကို ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပြီးစီးသောအခါ မောင်စိန်သည် စလေဒင်သင်္ဘော၌ ပစ္စည်းတို့ကို မည်သည့်အခါမဆို ခိုးယူနိုင်ခွင့်ရှိခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ကြေးငွေအမြောက်အမြား တင်ပို့ရသော သင်္ဘောကို စောင့် ဆိုင်းလျက် မန္တလေးဘဏ်တိုက်မှ ရန်ကုန်ဘဏ်တိုက်သို့ ငွေဒင်္ဂါးတစ်သိန်းမျှ တင်ပို့ ရကြောင်း သိရှိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ငွေများကိုတင်ပြီးသည့်ည လင်းအားကြီးအချိန် တွင် ဘဏ္ဍာစိုး၏ ကူညီခြင်းအားဖြင့် ၎င်းက အလှည့်ကျစောင့်ရသော ခရာသီကုလား ကို မေ့ဆေးငွေ ပေးပြီးနောက် အချိန်းအချက်ပေးလိုက်သောအခါ မောင်စိန်၊ မောင် ထွန်းနှင့် အခြားသူတစ်ယောက်တို့သည် လေ့ဖြင့် စုန်ဆင်းလာ၍ သင်္ဘောနံဆေးတွင် ကပ်ပြီးမှ ငွေသေတ္တာများကို ၄ ယောက်မျှမ၍ တစ်ခုစီချပြီးလျှင် ခိုးယူထွက်ပြေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဘဏ္ဍာစိုးမှာမူ မိမိအားမရိပ်မိလေအောင် ကပ္ပတိန်လက်အောက်၌ ဆက်လက်၍ အမှုထမ်းလျက် အချိန်သင့်လျော်သည့်အခါတိုင်ရောက်မှ အလုပ်မှ ထွက်ပြီးလျှင် ထိုသူတို့နှင့် တွေ့ဆုံရမည့်နေရာကို အချိန်းအချက်ပေးပြီးဖြစ်လေသည်။

မောင်ဘရွှေသည် ဟိုတယ်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိသော ဓာတ်ပုံတိုက်မှ ချောင်း မြောင်းကြည့်ရှုလျက်ရှိနေရာ နေဝင်ပြီးသဖြင့် ညီအစ်ကိုမသိတသိအချိန်ခန့်တွင် မောင်စိန်၊ မောင်ထွန်းနှင့် အခြားလူတစ်ယောက်သည် ဟိုတယ်ပေါ်မှဆင်းလာ၍ မြင်းရထားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် အနောက်အရပ်သို့ မောင်းနှင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင်ဘရွှေသည် တိုက်ပေါ်မှဆင်းလာ၍ ရထား တစ်စီးနှင့် ၎င်းတို့၏ နောက်သို့ လိုက်လေ၏။ မောင်ဘရွှေလည်း မိမိ၏ ရထားကုလား အား ရှေ့၌မြင်ရသော မြင်းရထားနှင့် မနီးမဝေးမှလိုက်ရန် အမိန့်ပေး၍ထားရာ ဈေးချို တော် နာရီစင်သို့ရောက်လေလျှင် ဓာတ်ရထားတစ်စင်းသည် ကန့်လန့်ခံလျက်ရှိသည် နှင့် မြင်းရထားသမားလည်း ရှေ့မှရထားကို မျက်ခြည်ပြတ်၍သွားလေ၏။ မောင်ဘ

ရွှေလည်း ထိုသူတို့သည် အမှန်မုချ မြစ်ဆိပ်သို့သွားကြမည်ဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင် သဘော ရရှိသည်အတိုင်း မြစ်ဆိပ်သို့သွားသောလမ်းကို လျှင်မြန်စွာမောင်းနှင်စေပါ သော်လည်း ယခင်ကရထားကို မတွေ့ရှိဘဲလျက် ပိုက်ကျုံးသို့သာလျှင် ဆိုက်ရောက် ခဲ့လေ၏။ ပိုက်ကျုံးလမ်းကွေ့ကို ကျော်လွန်မိလေလျှင် ဓာတ်ရထားတစ်စင်းသည် မောင်ဘရွှေ၏ မြင်းရထားကိုမိ၍ ကျော်သွားရာ ဓာတ်မီးရောင်သည် မြင်းရထား အတွင်းသို့ ထိုးသည်နှင့် ဓာတ်ရထားပေါ်၌ ထိုင်၍လိုက်ပါလာသော မောင်စိန်နှင့် အခြားသူတစ်ယောက်သည် မောင်ဘရွှေကိုမြင်သည်နှင့် မောင်စိန်သည် မောင်ဘရွှေ အား လှောင်ပြောင်သည့်အနေဖြင့် ဆလန်ပေး၍သွားလေ၏။ မောင်ဘရွှေမှာလည်း ထိုသူတို့သည် မြင်းရထားမှ ဓာတ်ရထားသို့ ကူးပြောင်း၍သွားကြသည်မှာ မိမိလိုက် ပါလာကြောင်းကိုရိပ်မိ၍ ဖြစ်လေသလောဟု တွေးတောရင်း မြင်းရထားသမားအား မျက်ခြည်ဖြတ်၍ ပစ်လိုက်သည့်အတွက် ကြိမ်းဆိုမောင်းမဲလျက် လျှင်မြန်နိုင်သမျှ လျှင်မြန်အောင် မောင်းနှင်စေခဲ့လေ၏။

ဂေါဝိန်ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်လေလျှင် မောင်ဘရွှေသည် မြင်းရထားကို လွှတ်လိုက်၍ စလေဒင်သင်္ဘောဆိုက်ကပ်လျက်ရှိရာသို့ လျှင်မြန်စွာလာခဲ့ရာ သစ်ပင် ကြီးတစ်ပင်အောက် မှောင်ရိပ်တွင် စောင့်ဆိုင်းနေသည့်လက္ခဏာနှင့် ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိ၍ ထိုသူက “လူကိုမမြင်ဘူးလားဗျ” ဟု ငေါက်၍မေး သောအခါ ငါသည် ဤအသံကို ကြားဖူးပါသည်ဟု ဆေးလိပ်ကိုဖွာ၍ကြည့်သည် တွင်မှ မောင်စိန်၏တပည့် မောင်ထွန်းဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိရလေ၏။ မောင်ထွန်းဆိုသူ လည်း မောင်ဘရွှေဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိလေလျှင် အံ့အားသင့်သည့်လက္ခဏာနှင့် “အလို” ဟု တစ်ခွန်းတည်းဆို၍ မှောင်ရိပ်မှ ခွာသွားလေ၏။

မောင်ဘရွှေလည်း သင်္ဘောပေါ်သို့ရောက်လေလျှင် ကပ္ပတိန်လည်း အလွန် တရာ စိတ်အားထက်သန်သော အမူအရာနှင့် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိရာ-
 တန်။ ။ “ဘယ့်နယ်လဲ မောင်ဘရွှေ၊ သတင်းများ ထူးသေးသလား၊ ရပုံပေါ် သေးရဲ့လား”

ရွှေ။ ။ “ကျွန်တော်ထင်တဲ့အတိုင်း တည့်ရင်ဖြင့် ရပုံပေါ်တာပဲ၊ ကိုင်းခရာသီ မာမာတောင့်တောင့် ၄ ယောက်လောက်နဲ့ သမ္ဗန်တစ်စင်းရချင်တယ်”

တန်။ ။ “ရနိုင်ပါတယ်၊ သည့်ပြင် ဘာလိုချင်သလဲ”

ရွှေ။ ။ “သည့်ပြင် ဘယ်သူလိုက်မလဲ၊ ခင်ဗျားလိုက်မလား”

တန်။ ။ “ကျုပ်လိုက်မယ်၊ မာလိန်လိုက်မယ်”

ရွှေ။ ။ “ခြောက်လုံးပြူးများလည်း ပါပေစေဗျာ၊ ဘယ်နှလက်ရှိသလဲ”

တန်။ ။ “ကျုပ်မှာ တစ်လက်၊ မာလိန်တစ်လက်၊ အရာရှိကြီးမှာ တစ်လက်
၃ လက်ရှိတယ်။ အရာရှိကြီးသေနတ်ကို ခင်ဗျားကိုင်ခဲ့ပေတော့”

ရွှေ။ ။ “ကောင်းပြီ၊ ကိုင်း၊ မြန်မြန်ပြင်ဆင်ကြပေတော့ဗျာ”

၎င်းနောက် ၁၅ မိနစ်ခန့်ကြာလေလျှင် သင်္ဘောမှ သမ္ဗန်ကြီးတစ်စင်းကို
ခရာသီကုလား ၄ ယောက်ခတ်လျက် မာလိန်သည် ပဲ့ကိုင်ပြီးလျှင် မောင်ဘရွှေနှင့်
ကပ္ပတိန်တို့သည် ပဲ့အနီးမှထိုင်လျက် မောင်ဘရွှေ၏ ညွှန်ကြားချက်အရ မြစ်ကမ်းမှ
အတောင် ၃၀ မျှခွာ၍ တဖြည်းဖြည်း မြစ်ကိုစုန်ဆင်းလျက်ရှိကြလေ၏။ ထိုသို့ စုန်
ဆင်းလျက်ရှိကြစဉ် မောင်ဘရွှေနှင့် ကပ္ပတိန်တို့လည်း ကမ်းဘက်သို့ သေချာစွာ
ကြည့်ရှုလျက်ရှိကြရာ ကမ်း၌ဆိုက်ကပ်လျက်ရှိသောလှေများ၊ သမ္ဗန်များကိုကျော်
လွန်၍ နောက်ဆုံး၌ ဧရာဝတီစက်ရုံကိုပင် ကျော်လွန်ပြီးလျှင် တဖြည်းဖြည်း စုန်လျက်
ရှိကြလေ၏။ ထိုည၌သည်ကား လပြည့်ကျော် ၅ ရက်ညဖြစ်၍ လရောင် မလာသေး
သည်ဖြစ်သောကြောင့် တစ်မြစ်လုံး မှောင်အတိပြီးလျက်ရှိလေရာ မောင်ဘရွှေသည်
ကမ်း၌ဆိုက်နေသောလှေများကို မိမိတို့မမြင်ဘဲ ကျော်လွန်၍သွားမည်စိုးသောကြောင့်
ကမ်းနှင့်ကပ်နိုင်သမျှကပ်၍ စုန်ရန် မာလိန်အားပြောလေရာ ဧရာဝတီစက်ရုံကိုကျော်
လွန်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများနှင့်ထိုးလျက် စုန်လာခဲ့သဖြင့် ခရီး
တစ်မိုင်ကျော်ခန့်မျှရောက်လေလျှင် ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ မှောင်ရိပ်အောက်တွင်
ဆိုက်ကပ်၍ထားသော လောင်းကြီးတစ်စင်းအတွင်းမှ တစ်ယောက်သောသူက
“ကိုစိန်တို့လားဗျို့” ဟုမေးလိုက်ရာ မောင်ဘရွှေက ဆိုင်းငံ့ခြင်းမရှိဘဲ “အေး” ဟု
ဖြေဆိုပြီးလျှင် မာလိန်ကို ကမ်းသို့ကပ်စေလေ၏။

သမ္ဗန်ကြီးသည် လောင်းကြီးနှင့် ယှဉ်ကပ်မိကြလေလျှင် ယခင်ကမေးသူ
လည်း “ကြာလိုက်ကြတာဗျာ၊ နေဝင် ဝင်ချင်း လာကြမယ်ဆိုပြီး အခုမှပေါက်လာ
ကြတော့တယ်” ဟုပြော၍ လှေတွင်း၌ အိပ်နေရာမှထလာခဲ့ရာ သင်္ဘောသမ္ဗန်ကို
မြင်သဖြင့် မိမိ၏ လူများ မဟုတ်ကြောင်းကိုသိ၍ ထွက်ပြေးမည်အပြုတွင် မောင်ဘရွှေ
သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုထိုး၍ ခြောက်လုံးပြူးနှင့်ချိန်လျက် “မပြေးနဲ့နော်၊ ပစ်လိုက်
မယ်” ဟုပြောသည်တွင် ထိုသူသည် ငြိမ်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုအတွင်း၌ မာလိန်နှင့်
ကပ္ပတိန်တို့လည်း လှေအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရှာဖွေကြရာ ငွေသေတ္တာများကိုလည်း
မတွေ့၊ လူတစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှလည်း မတွေ့သည်နှင့် မောင်ဘရွှေအား “ဘယ့်
နယ်လဲ” ဟုမေးရာ မောင်ဘရွှေက “ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်းပဲဗျာ” ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိမိတို့ဖမ်းထားသောလူလည်း မိမိအား မည်သည့်အတွက် အနိုင်
အထက်ပြုကျင့်ကြပါသနည်းဟု မေးမြန်းရာ မောင်ဘရွှေလည်း ထိုသူ၏ မေးခွန်းကို

မဖြောင့် ငွေသေတ္တာများကို အဘယ်မှာသိုဝှက်၍ထားသနည်းဟု မေးလေ၏။ ထိုသူလည်း လူပါးတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် “ဘယ်ကငွေသေတ္တာလဲဗျ၊ လွတ်ပါ။ ကျုပ်ကို ဘယ်အတွက် ဖမ်းဆီးနိုင်သလဲ” ဟုမေးမြန်းလေလျှင် မောင်ဘရွှေက “အာကလူပဲ၊ သူ့မေးလို့မဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ဘာသာ ရှာမှတော်တယ်၊ ရှာရင်လည်း ဝေးဝေးမရှာရပါဘူးလေ၊ လူ ၄-၅ ယောက်လောက်နဲ့ သူတို့ ဝေးဝေးကြီးရွှေမသွားနိုင်ပါဘူး။ ကဲ လာ... လာ ကမ်းပေါ်တက်ကြမယ်၊ ဪ သို့သော် ဟိုလူတွေ မကြာခင်ဘူးလား ကြတော့မယ်၊ သူတို့ကို လက်ပူးလက်ကြပ်ဖမ်းဖို့အရေးက ကျန်သေးတယ်။ ကဲ သည်လူကို ကျုပ်တို့နဲ့အတူ ခေါ်ခဲ့မှတော်မယ်” ဟုပြောပြီးလျှင် မိမိတို့စီးနင်းလာသောသမ္ဗန်ကို လှေ၏အောက်ဆွယ် အတောင် ၂၀၀ လောက်တွင် ဝှက်ထားစေပြီး နောက် ထိုသူကို ခရာသီကုလားနှစ်ယောက်ညှပ်၍ခေါ်လျက် ကမ်းပေါ်သို့ တက်သွားကြလေ၏။

ကမ်းပေါ်သို့ရောက်လျှင် မောင်ဘရွှေနှင့်ကပ္ပတိန်တို့လည်း ရှေ့ဆုံးမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများကိုထိုးလျက် ထိုမှဤမှရှာဖွေကြရာ နာရီဝက်ခန့်မျှ ရှာဖွေမိကြလျှင် ဧရပ်ပျက်များဝိုင်းရံလျက်ရှိသော စေတီပျက်ကြီးတစ်ဆူကို တွေ့ရှိကြလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဘရွှေတို့လည်း အုတ်တံတိုင်းအတွင်းသို့ဝင်ပြီးနောက် ဧရပ်များအောက်၌ ဓာတ်မီးများနှင့် ထိုး၍ကြည့်သည်တွင် ပျဉ်တိုပျဉ်စများ စုပုံထားသည်ကိုမြင်သည်နှင့် ဖယ်ရှား၍ကြည့်ရာ ငွေသေတ္တာများကို တွေ့ရှိကြလေ၏။ ထိုအခါ ကပ္ပတိန်လည်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုပွတ်လျက် အလွန်တရာအားရဝမ်းသာရှိသော အမူအရာနှင့်-

“အလွန်ကောင်းတယ် မောင်ဘရွှေ၊ အလွန်ကောင်းတယ်၊ ကျွန်ုပ် အများကြီးကျေးဇူးတင်တယ်” ဟုပြောဆိုလျက်ရှိရာ မောင်ဘရွှေလည်း နားစွင့်လျက်ရှိရာမှ “နားထောင်၊ ဘာသံတွေလဲ၊ လှည်းသံတွေနဲ့တူတယ်” ဟုပြောသည်နှင့် လူတစ်စုတို့သည် ငွေသေတ္တာများကိုဝှက်ထားသော ဧရပ်ပျက်နှင့်အနီး အခြားဧရပ်ပျက်ကြီးတစ်ဆောင်အောက်တွင် ဝင်၍ပုန်းအောင်းချောင်းမြောင်းလျက်ရှိကြရာ ကပ္ပတိန်လည်း မိမိတို့ဖမ်းထားသောလူ၏ဦးခေါင်းကို ခြောက်လုံးပြူးနှင့်တော့လျက်-

“မအော်နဲ့၊ မောင်မင်းအော်ရင် ကျွန်ုပ်ပစ်လိုက်မယ်” ဟုခြိမ်းခြောက်ထားသဖြင့် ထိုသူလည်း ငြိမ်ဝပ်စွာရှိနေလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ငြိမ်ဝပ်စွာချောင်းမြောင်းစောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသဖြင့် ၁၀ မိနစ်ခန့်မျှ ရှိလေလျှင် မြစ်ဆိပ်ကမ်းဆီမှ “ဘိုးမိုးရေ၊ ဟော့ဘိုးမိုး၊ သည်အကောင် ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်မယ်၊ အိပ်ပျော်နေပြီထင်ပါရဲ့” ဟုပြောသံများကို ကြားနေကြလေ၏။ ၎င်းနောက် လှေသို့ဆိုက်ရောက်သူများလည်း မိမိတို့၏လူကိုမတွေ့သဖြင့် တိုင်ပင်ကာ

အကြံယူလျက်ရှိသည့်လက္ခဏာနှင့် အချိန်အတန်ကြာ ငြိမ်သက်စွာရှိနေပြီးနောက် တစ်ခဏမျှကြာလေလျှင် ဓာတ်မီးရောင်တစ်ခုသည် အုတ်တံတိုင်းကိုကျော်လွန်၍ ငွေသေတ္တာများရှိရာ ဧရပ်အောက်သို့ထိုး၍ကြည့်သည်ကို မြင်ရကြလေ၏။ ထို့နောက် မီးရောင်နှင့်ထိုး၍ကြည့်သူလည်း မိမိ၏ပစ္စည်းများ ခြေရာလက်ရာမပျက် မိမိတို့ ထားခဲ့သည်အတိုင်းရှိနေကြောင်းကိုတွေ့ရသဖြင့် အတန်ငယ်စိတ်အေးသည့်လက္ခဏာ နှင့်အုတ်တံတိုင်းကိုကျော်၍ စေတီတော်အတွင်းသို့ဝင်လာရာ ထိုသူ၏ နောက်မှလည်း လူနှစ်ယောက်တို့သည် ဓားမြှောင်များကို ကိုင်စွဲလျက် လိုက်ပါလာ ခဲ့ကြလေ၏။

လူ ၃ ယောက်တို့လည်း ဓာတ်မီးကိုထိုးလျက် ငွေသေတ္တာများထားသော ဧရပ်ပျက်ကြီးအနီးသို့ ရောက်လေလျှင် ရှေ့ဆုံးမှလာသောသူလည်း ဧရပ်ပေါ်သို့ မီးရောင်ထိုး၍ “ဘိုးမှီရေ” ဟုခေါ်လိုက်ရာ မည်သူမျှထူးခြင်းမရှိ၊ မိမိ၏ပုံတင်သံများ သာလျှင် ပြန်၍ကြားရသည်ဖြစ်သောကြောင့် မိမိအစောင့်အရှောက်ထားခဲ့သော လူ တစ်ယောက်ပျောက်ဆုံး၍သွားသည်အတွက် အတန်ငယ်တုန်လှုပ်၍သွားသည့် လက္ခဏာနှင့် အရပ်လေးမျက်နှာတို့သို့ မီးရောင်ကို ထိုး၍ကြည့်နေစဉ်တွင် မောင်ဘရွှေတို့ လူစုလည်း ပုန်းအောင်းရာအရပ်မှ ရုတ်တရက်ပြေးထွက်လာပြီးလျှင်- “မပြေးကြ နဲ့နော်၊ ပြေးတဲ့လူ ပစ်လိုက်မယ်” ဟုအော်ဟစ်၍ ပြောလေ၏။ ထိုအသံကိုကြား သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူခိုးတို့၏ ဓာတ်မီးများသည်လည်း ငြိမ်း၍သွားရာ မောင်ဘရွှေ နှင့် ကပ္ပတိန်တို့၏ ဓာတ်မီးသည် သူခိုးတို့ရှိရာသို့ ထိုးလျက် လျှင်မြန်စွာပြေးလာကြ စဉ် သူခိုး ၃ ယောက်တို့လည်း တစ်ယောက်တစ်ကွဲပြေးကြသည်ကို မြင်သည်နှင့် မောင်ဘရွှေသည်

“သည်တစ်ယောက်ကို ကျုပ်တာဝန်ထားပါ၊ ဟိုနှစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားတို့ လိုက်ကြပါ” ဟုပြောလျက် မောင်စိန်ဆိုသူ၏ နောက်သို့ လိုက်လေ၏။

ကပ္ပတိန်လည်း သူခိုးတို့ ထိတ်လန့်စေခြင်းငှာ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို တစ်ချက်ဖောက်လိုက်ရာ သူခိုးတို့မှာ သေနတ်သံကြားသော်လည်း ထိတ်လန့်ခြင်း မရှိဘဲ ရေဆိပ်သို့ လျှင်မြန်စွာပြေးသွားကြလေ၏။ မောင်ဘရွှေသည် ဖျတ်လတ်ပေါ့ ပါးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်နှင့် လက်တစ်ဖက်မှ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကိုလျှက် တစ်ဖက်မှ ဓာတ်မီးကိုထိုးပြီးနောက် အတင်းအကျပ်လိုက်သွားရာ ကိုက်ပေါင်း ၂၀၀ ခန့်အတွင်းတွင် မောင်စိန်ဆိုသူကို မိလေ၏။ မောင်စိန်လည်း မိမိပြေး၍မလွတ်နိုင် ကြောင်းကို သိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင်ဘရွှေရှိရာသို့လှည့်၍ လက်တစ်ဖက်မှ တူရွှင်းပြားတစ်ချောင်းကို ကိုင်လျက် တစ်ဖက်မှ ဓားမြှောင်နှင့် ခုခံလေရာ မောင်ဘရွှေ နီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဓာတ်မီးကိုင်သောလက်ကို တူရွှင်းနှင့်ချလိုက်သည်တွင် ရှောင်

လိုက်သည်ဖြစ်၍ လက်ကိုမရိုက်မိဘဲ ဓာတ်မီးကိုသာ ရိုက်မိသည်နှင့် ဓာတ်မီးပျက်ပြီး လျှင် မှောင်ထဲ၌ နှစ်ယောက်သား ထွေးလုံးလျက်ရှိလေ၏။ မောင်ဘရွှေသည် မိမိ၌ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ပါသည်မှန်သော်လည်း ၎င်းနှင့်ပစ်ခတ်မိချေသော် မိမိ၌ တာဝန်မကင်းရှိမည်ကို သိသည်ပြင် လူတစ်ယောက်လျှင် တစ်ယောက်ချင်း သတ်ပုတ်ရခြင်းဖြစ်သဖြင့် လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချသည်အတိုင်း မောင်စိန်၏ ဓားချက်ကို ရှောင်တိမ်း၍ မောင်စိန်၏ နောက်မှ လက်နှစ်ဖက်ပါသိမ်းလျက် ဖက်ထားရာ မောင်စိန်သည် မောင်ဘရွှေ၏ ခြေသလုံးကို ခြေဖနှောင့်ဖြင့် နောက်ပြန် ကန်ကျောက်လိုက်သည်တွင် နှစ်ယောက်လုံး မြေပေါ်သို့လဲကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ မောင်စိန်အား ဖက်ထားသောလက်သည် လွတ်သွား၍ နှစ်ဦးသားတို့သည် မတ်တတ် ရပ်လျက်ရှိကြပြန်ရာ မောင်စိန်လည်း “ရှုပ်ချင်တဲ့အကောင် သေရောဟဲ့” ဟု ကြိမ်းဝါးလျက် ဓားမြှောင်နှင့် ရင်ဝကိုချိန်၍ တအားကုန်ထိုးလိုက်သည်တွင် မောင်ဘရွှေသည် ဓားမြှောင်ကိုင်သောလက်မှ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ဖမ်းလျက် ရုတ်တရက် အားကုန်ညစ်လိမ်လိုက်သဖြင့် မောင်စိန်သည် နာကျင်လှသည်နှင့် ဓားမြှောင်ကိုလွှတ်၍ မြေသို့ချလိုက်ရလေ၏။ သို့ရာတွင် မောင်စိန်သည် သတ်ပုတ်လုံးထွေးခြင်း၌ ကျင်လည်သောသူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ မိမိ၏ ကိုယ်ကို လှည့်ပတ်ကာ လက်အလိမ်ပြေစေပြီးနောက် ဖျတ်ခနဲ အားကုန်ရုန်းလိုက်ရာ မောင်ဘရွှေ၏ လက်မှ လွတ်ပြန်၍ နှစ်ယောက်သား ထွေးလုံးသတ်ပုတ်ကြပြန်လေ၏။ ထိုသို့သတ်ပုတ်ကြသည်တွင် မောင်စိန်သည် မြေပေါ်၌ကျနေသော ဓားမြှောင်၏ အရိုးကို ခြေဖြင့်နင်းမိသဖြင့် ခြေချော်၍လဲသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင်စိန်သည် တူရွင်းကို လျှင်မြန်စွာကောက်ယူ၍ ရင်ဝကို ဒူးဖြင့်ထောက်ပြီးလျှင် လည်ပင်းကို တူရွင်းဖြင့် ထိုးဖြတ်မည်ဟု လက်ကို မြှောက်လိုက်သောအခါ တူရွင်းသည် တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ပြင်းထန်စွာရိုက်မိသဖြင့် လွင့်စင်သွားပြီးလျှင် ကပ္ပတိန်၏ အသံဖြင့် “ယူဘလိုက်တား” ဟုဆိုသံမျှကိုသာ မောင်ဘရွှေကြားရလေ၏။ ထိုသို့ကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင်စိန်သည် မြေပေါ်၌ ပက်လက်လန်လျက် ခြေနှစ်ချောင်းသည် မိုးမျှော်လျက်ရှိရာ ခရာသီနှစ်ယောက်တို့လည်း ထိုသူကို လက်တစ်ဖက်စီကိုင်လျက် ကပ္ပတိန်က မောင်ဘရွှေအား ထိခိုက်ပါသလားဟု မေးမြန်းလျက်ရှိလေ၏။

ထိုခဏ၌ မာလိန်နှင့် အခြားခရာသီ ၂ ဦးတို့လည်း အတော်အတန်နာကျင်လျက်ရှိသော သူခိုးနှစ်ယောက်ကို ကပ္ပတိန်နှင့် မောင်ဘရွှေရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ရာ ကပ္ပတိန်နှင့်မောင်ဘရွှေတို့မှာ မိမိတို့ဘက်မှ များစွာအနာတရမရှိဘဲ သူခိုးတို့ကို ဖမ်းမိပေသဖြင့် ဝမ်းသာစကားပြောကြားလျက်ရှိစဉ်တွင် မောင်စိန်သည် ဆီဖြင့်သုတ်လိမ်း

၍ထားဘိသကဲ့သို့ ခရာသီတို့၏ လက်မှ ချောထွက်၍ မြစ်ဆိပ်သို့ လျှင်မြန်စွာ ပြေးသွားပြန်လေ၏။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန်လည်း စိတ်ကိုမချုပ်တည်းနိုင်သည်ဖြစ်၍ လက်မှ ခြောက်လုံးပြူးနှင့်ရုတ်တရက်ပစ်လိုက်ရာ မှောင်မိုက်သေးသည်ဖြစ်၍ ချိန်သားမရဘဲ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ကျော်သွားလေ၏။ ။ ၎င်းနောက် ခရာသီ ၄ ယောက်ကို သူခိုး ၃ ယောက်အား စောင့်ကြပ်ရန်ထားခဲ့၍ ကပ္ပတိန်နှင့်တကွ မောင်ဘရွှေ၊ မာလိန်တို့သည် ထွက်ပြေးသူ မောင်စိန်၏ နောက်သို့ ထက်ကြပ်လိုက်ပြေးကြရာ မောင်စိန်သည် မှောင်မိုက်တွင် မျက်ခြည်ပြတ်စေရန် ကွေ့ကောက်ကာပြေးပါသော်လည်း ခြေသံကိုကြားရသည်ဖြစ်၍ မျက်ခြည်မပြတ်ဘဲ ထက်ကြပ်လိုက်ပါလာကြသည်ကို မြင်လေရကား မြစ်ဆိပ်သို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးသွား၍ မြစ်ထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်လေ၏။ မောင်ဘရွှေမှာ နောက်မှ လိုက်ပါလာသူတို့အနက် အပြေးအလျှင်မြန်ဆုံးဖြစ်သဖြင့် မြစ်ကမ်းသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆုတ်ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ “သည်လိုနည်းနဲ့ ရရိုးလားကွယ်” ဟုပြောလျက် ရေထဲသို့ခုန်ဆင်းလိုက်ရာ ကပ္ပတိန်နှင့်မာလိန်တို့လည်း “မခုန်ပါနဲ့ မောင်ဘရွှေ မခုန်ပါနဲ့” ဟု မောကြီးပန်းကြီးနှင့် အချည်းနှီးဟစ်အော်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

မောင်ဘရွှေမှာ မိမိနှင့်ချစ်ခင်စုံမက်သဖြင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်မည်ဆဲဆဲရှိသော သူငယ်မတစ်ယောက်ကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်လျက် ခေါ်ငင်၍သွားပြီးလျှင် ရက်စက်စွာစွန့်ပစ်၍ထားခဲ့သော မောင်စိန်၏ အပေါ်၌ ရန်ငြိုးကြီးလှသည်ဖြစ်၍ ရေထဲ၌ ဖမ်းမိစေကာမူ ကမ်းပေါ်သို့ရောက်အောင် မည်ကဲ့သို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့နိုင်မည်ကို တွေးတောဆင်ခြင်ခြင်းမရှိဘဲ မြစ်ထဲ၌ မည်းမည်းမြင်ရာသို့ လက်ပစ်ကူး၍ လိုက်လေ၏။ ကပ္ပတိန်နှင့်မာလိန်တို့လည်း ကမ်းပေါ်မှ သေနတ်နှင့်ပစ်ခတ်လိုသော်လည်း မိမိတို့၏ လူကို ထိမှန်မည်စိုးသောကြောင့် မပစ်ခတ်ဝံ့ဘဲ “ပြန်ခဲ့ပါ မောင်ဘရွှေ ပြန်ခဲ့ပါ” ဟူ၍သာလျှင် အော်ဟစ်ကာရှိကြလေ၏။

မောင်စိန်သည် မောင်ဘရွှေ၏ ဘေးမှ လွတ်ကင်းစေရန် မိမိ၌ရှိသမျှခွန်အားကို ထုတ်၍ မြစ်လယ်သို့ကူးလေရာ အတန်ကြာကူးမိလေလျှင် လက်ပန်းကျ၍လာသည် ဖြစ်သောကြောင့် အကယ်၍ မောင်ဘရွှေ၏ လက်မှ လွတ်စေကာမူ ကမ်းသို့ ပြန်၍ မကူးနိုင်မည့်အဖြစ်ကို မြင်သဖြင့် မြစ်တွင်း၌သေရသော် နှစ်ဦးလုံးသေစေရမည်ဟု အောက်မေ့၍ မြစ်လယ်သို့ကူးနေရာမှ ဦးခေါင်းလှည့်၍ မောင်ဘရွှေရှိရာသို့ လျှင်မြန်စွာ ပြန်၍ကူးလာလေ၏။ မောင်ဘရွှေ၏ အနီးသို့ရောက်လတ်သော် မောင်စိန်မှာ အလွန်မောပန်းလျက် အသက်ပြင်းစွာရှုရှိုက်လျက်ရှိသည်ကို မောင်ဘရွှေမြင်လေရကား မောင်စိန်၏ အကြံကို ရိပ်မိသဖြင့် မောင်စိန်သည် မောင်ဘရွှေ၏ လည်ပင်းကို

mgyoe.com

တစ်ခါတည်း ထိုး၍အဖက်လိုက်တွင် မောင်ဘရွှေလည်း ရေအောက်သို့ငုပ်သွားလေ၏။ မောင်စိန်မှာလည်း မောင်ဘရွှေကို ဖမ်းလိုက်သည်မှာ မိမိ၌ နောက်ဆုံးကျန်ရှိသမျှသော ခွန်အားကိုထုတ်၍ တစ်ဟုန်ထိုးဖမ်းလိုက်မိခြင်းဖြစ်သောကြောင့် မောင်ဘရွှေကို မဖမ်းမိဘဲ လွဲ၍သွားသည်တွင် ရေအောက်သို့ နစ်သွားလေ၏။ မောင်ဘရွှေလည်း ရေအောက်တွင်ငုပ်လျှိုး၍ မိမိငုပ်ရာအရပ်မှ ၁၀ တောင်ခန့်မျှတွင် ပေါ်လာပြီး နောက် ရေပေါ်၌ဖော့ကာ စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုနေစဉ်တွင် မောင်စိန်သည် မိမိအနီး၌ ဘွားခနဲပေါ်လာ၌ ခံတွင်းမှရေများကို ထုတ်လျက် “ဖူးဖူး” ဟုမူတ်ပြီး နောက် မောင်ဘရွှေကို သိမ်း၍ဖက်မည်အပြုတွင် မောင်ဘရွှေသည် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် မောင်စိန်၏ ရင်ဝကို ကန်လိုက်သည်တွင် မောင်စိန်သည် နောက်ထပ်၍ မပေါ်လာဘဲ ရေအောက်သို့ နစ်သွားလေ၏။

ထို့နောက် မောင်ဘရွှေသည် ကမ်းသို့ကူးလာ၍ ကပ္ပတိန်မာလိန်တို့နှင့် မိမိတို့၏လက်မှ လွတ်ပြေး၍ ရေဘေးနှင့် အသက်ဆုံးရှုံးသူ မောင်စိန်၏အကြောင်းကို ပြောဆိုလျက်ရှိကြစဉ် ခရာသီ ၄ ယောက်တို့နှင့် သူခိုးနှစ်ယောက်တို့လည်း ရေဆိပ်သို့ ရောက်လာကြလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဘရွှေလည်း သူခိုး ၃ ယောက်အနက် မောင်ထွန်းဆိုသူအား ဖုံးကွယ်သော်လည်း အချည်းနှီးမျှရှိတော့မည်ဖြစ်၍ အဖြစ်အပျက်ကို မှန်ကန်သည့်အတိုင်း ပြောပြရန်တိုက်တွန်းလေရာ မောင်ထွန်းဆိုသူက-

“ပြောပါမယ်ဗျာ၊ ပြောပါမယ်၊ ကျုပ်အူယားလွန်းလို့ ပြောစမ်းချင်လှပါတယ်၊ ဒါထက် ကိုစိန်ကော” ဟုမေးသဖြင့် ရေခဲစိန်၍ သေပြီထင်ကြောင်းပြောလေလျှင် “ကောင်းပါလေရဲ့ဗျာ၊ သူဂြိုဟ်ကောင်ကြီးပဲဗျာ၊ သူနဲ့ တစ်ခါပူးပေါင်းမိတာနဲ့ ကျုပ်ဖြင့် သူ့လက်တွင်းက မလွတ်နိုင်ဘဲ သူစေခိုင်းသမျှ လုပ်နေရတော့တာပါပဲဗျာ၊ ထောင်ကျချင်လည်း ကျပါစေတော့၊ သူ့လက်ကလွတ်ရင် ကျုပ်ဖြင့် ဝမ်းသာတော့တာပဲ။ အခုလည်းပဲ ကိုယ့်မှာ ကြေးငွေတွေ အပုံကြီးရှိရက်နဲ့ သူ လောဘကြီးတာနဲ့ သည်လို ဖြစ်ရတော့တာပဲ၊ ကောင်းပါလေရဲ့ဗျာ၊ မောင်မင်းကြီးသား ကြွတော်မူပေမင့်ကိုး” ဟု ပြောပြီးနောက် မိမိတို့မှာ သင်္ဘောမှငွေသေတ္တာများကို ခရာသီတစ်ယောက်နှင့် ပူးပေါင်း၍ ထုတ်ယူလာခဲ့ပြီးလျှင် ထိုညအတွင်း မိမိတို့ခိုးယူထားသော လောင်းလှေကြီးတစ်စင်းနှင့် စုန်ဆင်းခဲ့ကြကြောင်း၊ ဤနေရာသို့ရောက်သည်ကာလ လှေကို ချဲ့၌ ဝှက်၍ အစောင့်တစ်ယောက်ထားခဲ့ပြီးလျှင် ပစ္စည်းများကိုမူ ဧရပ်ပျက်တစ်ခုအောက်၌ ဝှက်ထားခဲ့ကြောင်း၊ မိမိတို့မှာ ယခု လှည်းနှင့်လာရောက်ခဲ့၍ အချို့ကို လှည်းနှင့်ညတွင်းချင်းတင်ယူပြီးလျှင် အချို့ကို တူး၍မြှုပ်ထားမည်ဟု ကြံစည်ကြကြောင်းများနှင့် ပြောဆိုလေ၏။

မောင်ထွန်း၏စကားအဆုံး၌ ကပ္ပတိန်သည် မောင်ဘရွှေ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အထူးကျေးဇူးကြီးလှသည့်အကြောင်းကို အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ပြောဆိုပြီး နောက် သူခိုးများကို မိမိတို့စောင့်ကြပ်လျက် ခရာသီ ၄ ယောက်တို့အား ငွေသေတ္တာများကို သူခိုးတို့၏လှည်းနှင့် ဇရပ်မှ သမ္ဗန်သို့ သယ်ပိုးစေပြီးလျှင် ပစ္စည်းများအား လုံး ဆိုက်ရောက်သောအခါ ခရာသီတို့သည် သမ္ဗန်ကို တဖြည်းဖြည်းခတ်လျက် သင်္ဘောရှိရာသို့ ဆန်တက်လာခဲ့ကြလေ၏။

အခန်း ၁၁

ရန်ကုန် စိန်လယ်ကျာ မြင်းပွဲရက် နီးကပ်လေလျှင် ဦးဘိုးမောင်တို့၏ အိမ်သူအိမ်သားအားလုံးတို့မှာ ရန်ကုန်သို့ စုန်ဆင်းကြရန် ပျော်ရွှင်စွာပြင်ဆင်လျက်ရှိကြရာ ဦးဘိုးမောင်မှာ ပြိုင်မြင်းများကို စတင်မွေးမြူသည့်အခါမှစ၍ စိန်လယ်ကျာဖလားကို တစ်ကြိမ်ကြိမ်၌ပိုက်မိစေရန် ရည်ရွယ်ချက်အကြီးဆုံးထားခဲ့သည်အတိုင်း ၃ ကြိမ် ၄ ကြိမ်မျှ ယခင်ကသွားရောက်ပြိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးပါသော်လည်း တတိယ၊ စတုတ္ထမျှသာစွဲခဲ့လျက် ပထမဆု တစ်ခါဖူးမျှ ဆွတ်ခူးခဲ့ဖူးသည် မရှိဖြစ်လေရကား ယခုနှစ်၌ မိမိမွေးမြူခဲ့သမျှသော မြင်းအပေါင်းတို့တွင် အကောင်းဆုံးဟူ၍ ယုံကြည်စိတ်ချလျက်ရှိသော မြင်း ၂ ကောင်နှင့် သွားရောက်ပြိုင်ဆိုင်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် အလွန်တရာဝမ်းသာအားရရှိနေသည်အပြင်၊ မန္တလေးတာပတ်ပွဲ၌လည်း မြင်းနှစ်ကောင်လုံးတို့သည် တစ်ပွဲစီ ပထမဆုရကြသဖြင့် ကြေးငွေအတော်အတန် လက်ကိုင်ရှိနေသည်ဖြစ်သောကြောင့် စရိတ်ကြေးငွေကုန်ခန်းမည်ကို တွန့်တိုခြင်းမရှိဘဲ အိမ်သားအားလုံးတို့ကိုခေါ်ငင်၍ သွားမည်ဖြစ်သဖြင့် မြင်းကျင့်သမားများသည်လည်းကောင်း၊ ဂျော်ကီများသည်လည်းကောင်း၊ တူမ မစိန်ညွန့်သည်လည်းကောင်း အသီးသီးပြင်ဆင်လျက်ရှိကြလေ၏။ မြင်းပြိုင်ရက်နီးသဖြင့် ၇ ရက်ခန့်မျှသာလိုလေလျှင် ဂျော်ကီများနှင့် မြင်းကျင့်သမားတို့မှာ ရန်ကုန်တာပတ်၌ မြင်းများကို ခြေကျင့်နိုင်စေရန် တင်ကူး၍ စေလွှတ်လိုက်သည်ဖြစ်ရာ ဦးဘိုးမောင်၊ မစိန်ညွန့်နှင့် မောင်ဘရွှေတို့မှာ နောက် ၂ ရက် ခန့်ကြာသည့်အခါမှ ဒုတိယတွဲမီးရထားဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ပျော်ရွှင်စွာလိုက်ပါသွားကြလေ၏။

ရန်ကုန်သို့ဆိုက်ရောက်ကြလေလျှင် ဟိုတယ်တစ်ခု၌ တည်းခိုကြလျက် နံနက်တိုင်း မြင်းနှစ်ကောင်ကို 'စီးလှည့်ချ'ခြင်း 'စကင်းတိုက်'ခြင်း စသည်တို့ကို

ပြုလျက်ရှိရာ မြင်းနှစ်ကောင်မှာလည်း မန္တလေးမှာကထက် 'ခြေဆုတ်' ခြင်းမရှိဘဲ မြင်းပြိုင်ရက် နီးလာလေလေ ခြေတိုးလေလေရှိနေသဖြင့် ဦးဘိုးမောင်နှင့် မောင်ဘရွှေ တို့မှာ ဤအကြိမ်တွင် စိန်လယ်ဂျာဖလားကို ခွဲရချေတော့မည်ဟု ရှေးထက်ပင် ယုံကြည်စိတ်ချလျက် ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်စွာ ရှိနေကြလေ၏။ မြသောင်းနှင့်မြမောင် တို့မှာလည်း 'စီးလှည့်ချ' သည့်အခါတိုင်း သူတစ်ပြန် ငါတစ်ပြန် ရှိနေသည်ဖြစ်၍ မည်သူက ခြေသာသည်ကို မသိနိုင်သဖြင့် မောင်ဘရွှေနှင့် အိမ်သားအချို့တို့မှာ မြသောင်းကိုအားထား၍ ဦးဘိုးမောင်နှင့် အချို့အိမ်သားတို့မှာ မြမောင်က သာသည် ဟု အိမ်သားအချင်းချင်း အငြင်းအခုံဖြစ်လျက် အချို့လည်း မြမောင်ဘက်မှ များ များလောင်း၍၊ မြသောင်းဘက်မှ နည်းနည်းသာလောင်းမည်၊ အချို့ကလည်း မြ သောင်းဘက်မှ များများလောင်း၍ မြမောင်ဘက်မှ နည်းနည်းလောင်းမည် စသည် ဖြင့် စိမ့်ခန့်ခွဲလျက်ရှိကြလေ၏။

စိန်လယ်ဂျာမြင်းပွဲနေ့တိုင် ရောက်လေလျှင် မြမောင်ကို စီးနင်းရမည်ဖြစ်သော ဂျော်ကီမောင်ငြိမ်းသည် တုပ်ကွေးရောဂါစွဲကပ်သဖြင့် မိမိအလွန်အားထားလျက်ရှိ သော မြင်းကို မစီးနိုင်သဖြင့် အိပ်ရာ၌ ကယောင်ချောက်ချား ယောင်ယမ်းလျက်ရှိရာ ဦးဘိုးမောင်မှာ မောင်ငြိမ်း၏နေရာ၌ ရန်ကုန်မှ ဂျော်ကီကလေးတစ်ယောက် တင်ရ လေ၏။ ဦးဘိုးမောင်လည်း မိမိအထူးအားထားသောမြင်းကို စီးမြဲဖြစ်သော ဂျော်ကီ ကို မတင်ရသည်ဖြစ်၍ အားလျော့ပါသော်လည်း မတတ်နိုင်သည်ကို ညည်းညူ၍ နေသော်လည်း အချည်းနှီးဖြစ်ကြောင်းကို သိသဖြင့် မြမောင်ကိုစီးနင်းမည့် ဂျော်ကီအား ထိုမြင်း၏အကြောင်းကို အလုံးစုံပြောပြပြီးလျှင် နောက်ဆုံးတစ်ဖာလုံတွင်မှ ကြိမ် သွင်း၍စီးနင်းရန် အထပ်ထပ်မှာကြားလေ၏။ ဂျော်ကီကလေးလည်း သွန်သင်သည့် အတိုင်း စီးနင်းပါမည်ဟု ဝန်ခံလျက် မိမိ၏ကိုယ်ကို ချိန်တွယ်ပြီးနောက် ၁၂ ကောင် မျှသောမြင်းတို့သည် 'တာတည်' ရန် ပရိသတ်တို့၏ ရှေ့မှ ခပ်မှန်မှန် 'လမ်းကြောင်း' ၍ သွားကြလေရာ မြမောင်နှင့် မြသောင်းတို့မှာ 'ခြေကောင်း' သည်မှန်သော်လည်း အခြားမြင်းများကဲ့သို့ ကြွကြွရွရွမရှိသည်နှင့် လူကြိုက်မများသည်ဖြစ်သောကြောင့် လောင်းစားရာ၌ ဒိုင်ဖြစ်သော 'ဘူကီ' တို့လည်း ၎င်းမြင်းနှစ်ကောင်တို့၏အပေါ်တွင် ၁၀၀ နှင့် ၅ ကျပ်မျှ အလေးကြော ပေးကြလေ၏။

ဦးဘိုးမောင်၊ မောင်ဘရွှေတို့မှာ မိမိတို့ခန့်မှန်းထားသော ကြေးငွေတို့ကို မြင်း နှစ်ကောင်တို့၏ဘက်မှ အလေးကြောများနိုင်သမျှများစွာရအောင် 'ဘူကီ' တစ်ဦး ပြီးလျှင် တစ်ဦး အလေးကြောများရာကို ရှာဖွေလောင်းစားကြပြီးနောက် မြင်းများ သည် တာတည်လျက်ရှိစဉ်တွင် ပထမတန်းမှ ငြိမ်ဝပ်စွာစောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုလျက်ရှိ

mgyoe.com

“ကျွန်မကို မစိန်ညွန့် မခေါ်ပါနဲ့ရှင်။ ရွှေရွှေခေါ်သလို ညွန့်လို့ခေါ်ပါရှင်။ ဒါထက်
ရွှေရွှေနဲ့ ဘယ်နှယ်သိကြသလဲ”

ကြရာ မောင်ဘရွှေမှာ တုန်လှုပ်သည့်လက္ခဏာ များစွာမရှိသော်လည်း ဦးဘိုးမောင် မှာမူ တစ်သက်ပန်လုံး မျှော်ကိုးရည်စူးလျက်ရှိခဲ့သော ဆုကြီးဖြစ်သောကြောင့် ထိုင် ချည်ထချည်ဖြင့် ငြိမ်ဝပ်စွာမနေနိုင်သည့်အမှုအရာရှိလေ၏။

မြင်းတို့ကို လွှတ်လိုက်သဖြင့် တာမှထွက်လာကြသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လူ ကြိုက်အများဆုံးဖြစ်သော သိန်းတန်သည် ရှေ့ဆုံးမှထွက်လာရာ ပရိသတ်အပေါင်း တို့လည်း လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးခတ်လျက် ဆူညံစွာအော်ဟစ်၍ အားပေးကြလေရာ ၎င်းမြင်း၏ နောက်မှ မြမေ၊ ၎င်း၏ နောက်မှ ကျော်စွာ၊ ၎င်း၏ နောက်မှ မြမောင်တို့ သည် တစ်ကောင်၏အမြီးကို တစ်ကောင်တိုက်လျက် ပြေးလာကြရာ မြသောင်းမှာ နောက်ကျလျက်ရှိသဖြင့် ၎င်း၏ နောက် မြင်း ၃ကောင်မျှသာလျှင် ကျန်ရှိတော့ချေ၏။

ဦးဘိုးမောင်၏မြင်းတို့မှာ ယင်းကဲ့သို့အထွက်၌ နောက်ကျသည်မှန်သော် လည်း ရှေ့မှမြင်းများကို တဖြည်းဖြည်းတရွေ့ရွေ့ မိလျက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရ သဖြင့် မောင်ဘရွှေတို့မှာ အားမလျော့သေးဘဲ စိုက်ငေးကာကြည့်နေကြလေရာ တာ တစ်ဝက်ခန့်မျှရောက်လေလျှင် မြမောင်သည် တတိယမြင်းနှင့်ဒုတိယမြင်းတို့ကို ကျော် လွန်၍ ပထမမြင်းနှင့် အလှအယက် လည်ချင်းတွဲလျက်ရှိနေလေ၏။ ထိုအတော အတွင်း မြသောင်းသည်လည်း မိမိ၏ရှေ့မှ ပိတ်ဆို့လျက်ရှိသော မြင်းများကို ကွင်း ဝိုက်ကာ တက်လာခဲ့သဖြင့် တတိယမြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်လာခဲ့လေရာ တာတစ်ဝက် ကျော်ကျော်မျှရောက်လေလျှင် မြမောင်သည် သိန်းတန်ကိုကျော်လွန်၍ တစ်ကောင် တည်း ရှေ့ဆုံးမှပြေးလာသည်တွင် မြမောင်ဘက်မှ လောင်းစား၍ထားသော ပရိသတ် တို့လည်း “မြမောင် မြမောင် မြမောင်” ဟု အော်ဟစ်ကာ အားပေးကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ မြမောင်ကိုစီးနင်းသော မြင်းစီးသမားကလေးလည်း မြင်းကို အကုန် လွှတ်၍စီးလျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ ဦးဘိုးမောင်က “ဝွကျပြီ မောင်ဘရွှေ၊ အားကြီးဝွကျပြီ၊ အနှင်စောလွန်းတယ်ဗျ၊ တာဝင်ကျဖားနေရင် သည့်ပြင်မြင်းတွေ လွန်တက်ပြီပဲ” ဟု ပေါင်ကို လက်သီးဖြင့်ထုကာ ပြောလျက်ရှိလေ၏။ ခရီး ၄ ပုံ၊ ၃ ပုံကို ကျော်မိသဖြင့် ၄ ပုံ၊ ၁ ပုံမျှ ကျန်ရှိလေလျှင် မြသောင်းသည်လည်း တရွေ့ရွေ့တဖြည်းဖြည်း နောက် မှ ကုတ်၍လိုက်လာသဖြင့် သိန်းတန်ကိုပင်ကျော်လွန်ပြီးနောက် မြမောင်ကို မိလှ ဆဲဆဲရှိနေရာ ရှုကြည့်သူပရိသတ်တို့သည် မိမိတို့ကြေးငွေပင် ဆုံးရှုံးစေကာမူ တစ်ဦး တည်းပိုင်သော မြင်းနှစ်ကောင်တို့သည် ပထမနှင့်ဒုတိယဖြစ်နေသဖြင့် တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် အကြိတ်အနယ်စီးလျက်ရှိသည်ကို မြင်ရသဖြင့် လိမ်လည် ၍စီးနင်းသူ များမဟုတ်၊ တကယ်စီးသောသူများဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်နှင့် နှစ်သက်အံ့အားရ သည့်လက္ခဏာဖြင့် ထီး၊ လက်ကိုင်ပဝါ၊ တုတ်ကောက်စသည်တို့ဖြင့် မြှောက်ယမ်း

mgyoe.com

လျက် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ မြင်းများ၏အမည်ကို ဟစ်အော်ခေါ်ငင်လျက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ရှိနေကြလေ၏။

ပန်းနှင့် တစ်ဖာလုံခန့်မျှသာကျန်ရှိလျှင် မြင်းနှစ်ကောင်တို့လည်း ရှေ့ဆုံးမှ 'အမြီးတိုက် ခေါင်းတိုက်' ဖြစ်လျက် အကြိတ်အနယ်စီးနင်း၍ နေလေရကား ပရိသတ်တို့သည် အလွန်တရာ စိတ်အားထက်သန်၍လာကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် မိမိတို့၏ နေရာများကို စွန့်ပစ်၍ ရှေ့ဆုံးမှ နီးနိုင်သမျှနီးစေရန် တိုးဝှေ့ကာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိကြသည်ဖြစ်ရာ မြသောင်း၏ဦးခေါင်းသည် မြမောင်၏တင်ပါးနှင့်ညီလျက် ထိုနောက်ဝမ်းမိုက်နှင့်ညီလျက်၊ ထိုနောက် ရှေ့လက်နှင့်ညီလျက်၊ ထိုနောက် လည်ပင်း၊ ထိုနောက် ဦးခေါင်းချင်းညီပြီးလျှင်ရှိနေရာမှ နှစ်ကောင်လုံး ကြိမ်ကိုအကုန်သွင်း၍ အတောင် ၂၀ ခန့်မျှ မခြားမနားတစ်သားတည်းပြေးသွားကြပြီးလျှင် နောက်ဆုံး၌ မြသောင်းသည် မြမောင်၏ရှေ့သို့ နှာသီးဖျားခန့်မျှကျရောက်၍ ပထမဆုပေါက်လေ၏။

ပရိသတ်အပေါင်းတို့လည်း အလွန်တရာရှုကြည့်၍ကောင်းသော မြင်းပွဲဖြစ်ပေသဖြင့် သောင်းသောင်းညံ့မျှ ဩဘာပေးကြလေရာ ဦးဘိုးမောင်လည်း မြေကိုခြေဖြင့်နင်းရမှန်းကိုမျှမသိဘဲ ရွှင်လန်းအားရ ဝမ်းသာလှသောအမူအရာဖြင့် "ကော်ပြီ မောင်ဘရွှေ၊ သည်တစ်ခါဖြင့် ကော်ပြီ" ဟုပြောဆို၍နေရာမှ ပရိသတ်တို့၏တောင်းပန်ချက်အရ ဦးဘိုးမောင်သည် ပထမမြင်းနှင့် ဒုတိယမြင်းဖြစ်သော မြသောင်းနှင့် မြမောင်တို့၏ နှစ်ကောင်အကြားမှ မြင်းဇက်များကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်းကို ခံရလေ၏။

အခန်း ၁၂

ဦးဘိုးမောင်တူဝရီးနှင့် မောင်ဘရွှေတို့လည်း မြင်းပွဲမှ ကြေးငွေအမြောက်အမြားနိုင်ခဲ့ကြသည်ဖြစ်၍ မိမိတို့အလိုရှိရာ အဝတ်အစား၊ အထည်အလိပ်မှစ၍ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတို့ကို တိုက်ဆိုင်ကြီးများသို့ သွားရောက်ဝယ်ယူကြပြီးလျှင် မီးရထားဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ မန္တလေးမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်၍ ၅ ရက်ခန့် ကြာရှိလေလျှင် တစ်နေ့သောညနေခင်းအချိန်တွင် မောင်ဘရွှေသည် မိမိ၏နေရပ်မှ အရှေ့ပြင်မင်္ဂလာဈေးရပ်သို့ ခြေကျင်လျှောက်လာခဲ့ရာ လမ်းခရီးတွင် မိမိ၏တုတ်ကောက်ကို တစ်ခါတစ်ခါယမ်းလျက် စဉ်းစားတွေဝေလျက်ရှိရာမှ "သည်တစ်ခါဖြင့်

mgyoe.com

ပြောမှတော်မယ်လေ၊ မပြောလျှင်မပြီးဘူးတဲ့၊ ဘယ့်နှယ်ရှိရှိ ပြောဖြစ်အောင် ပြောတော့ မယ်” ဟုအောက်မေ့လျက် နက်နဲစွာစဉ်းစားသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း နှေးချည်တစ်ခါ မြန်ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

ဦးဘိုးမောင်၏ နေအိမ်သို့ရောက်၍ အိမ်ပေါ်သို့တက်မိရာတွင် မစိန်ညွန့်လည်း မောင်ဘရွှေကိုမြင်လေလျှင် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မသိ အခါတိုင်းထက်ပင် ရင်ဖိုလှိုက်လျက် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၍-

ညွန့်။ ။ “ရွှေရွှေလား၊ ဘကြီးလည်း မရှိဘူး၊ ကျွန်မပဲ ဧည့်ခံမည့်သူရှိတော့ တယ်၊ ခပ်ပျင်းပျင်းနဲ့ပဲ စကားပြောပေးဦးတော့ ရွှေရွှေ”

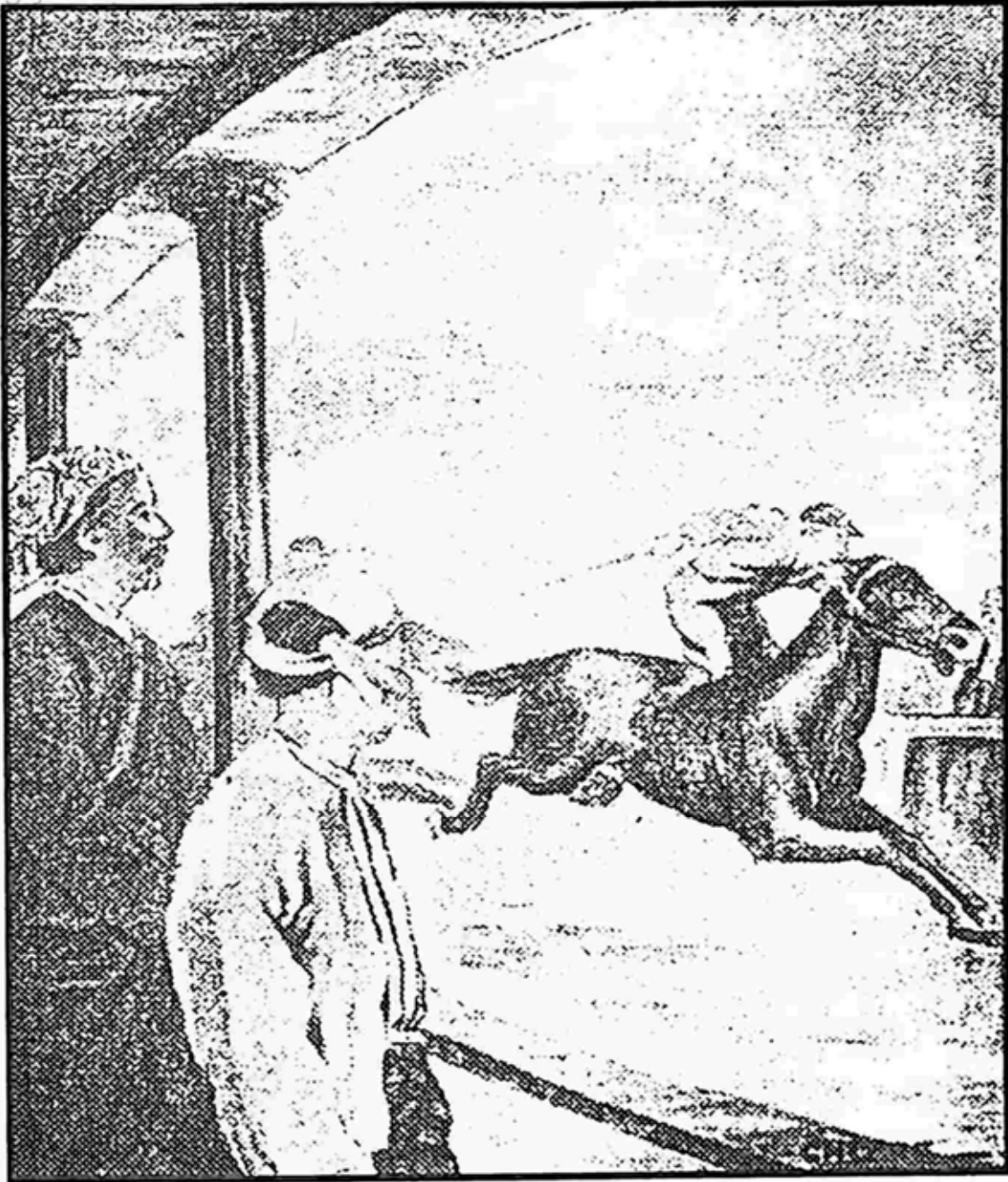
ရွှေ။ ။ “မပျင်းပါဘူးညွန့်ရယ်၊ အရေးကြီးတဲ့စကား တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း လောက်ပြောစရာရှိလို့ ဦးလေးမောင်မရှိတာ အခန့်သင့်ပဲ” ဟု ပြောလေလျှင် မစိန်ညွန့် သည် စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ရိပ်မိသည့်လက္ခဏာဖြင့် မျက်နှာပိုးသတ်လျက် ဆိတ် ဆိတ် စောင့်ဆိုင်းကာနေလေ၏။

ထိုအခါ မောင်ဘရွှေသည် မစိန်ညွန့်၏ အနီးကုလားထိုင်တစ်ခုတွင် ထိုင် လျက် မိမိ၏ ရည်းစားဦးသည် မိမိအပေါ်၌ သစ္စာဖောက်ပြားလျက် မတရားသော အကြံအစည်ဖြင့် ရက်စက်စွာ ထွက်ခွာ၍သွားသည့်အကြောင်း၊ ၎င်းသူငယ်မမှာ ကလေးတစ်ယောက်ကို ဖွားမြင်၍ ထိုသူ၏ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းကို ခံရှာရပြီးလျှင် အသက်သို့တိုင်ရှာရကြောင်း၊ ယခင် ညဉ့်အခါ မိမိတို့ဖမ်းဆီးရန်ကြိုးစားခဲ့သော သူခိုးများအနက် တစ်ယောက်သောသူမှာ မိမိ၏ ရည်းစားကို ခိုးယူ၍ ရက်စက်စွာ ပြုကျင့်ခဲ့ဖူးသောသူပင်ဖြစ်ကြောင်းများနှင့် အစမှအဆုံးတိုင် ပြောဆိုလေလျှင် မစိန်ညွန့် မှာလည်း သနားဖွယ်ကောင်းသောအခန်းတို့၌ မျက်ရည်များလည်လျက် ကြင်နာ သနားလှသည့်အမူအရာနှင့် စိုက်ငေးကာ နားထောင်လျက်ရှိလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ပြောဆိုပြီးသည့်စကားအဆုံး၌ မောင်ဘရွှေသည် မိမိပြောလိုသော စကားကို မည်ကဲ့သို့ စတင်၍ပြောရပါမည်နည်းဟု အတန်ကြာအောင် အကြံယူပြီး နောက်

ရွှေ။ ။ “ညွန့်နဲ့ရွှေရွှေနဲ့ဟာ ညွန့်ငယ်ငယ်ကလေးကစပြီး သိကျွမ်းလာခဲ့လို့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မောင်ရင်းနှမကဲ့သို့ ချစ်ခင်ခဲ့ကြတာ မှန်တယ်နော်၊ နောက်တော့ ညွန့်က ပခုက္ကူက အဒေါ်များဆီမှာ သွားပြီးနေလို့ တော်တော်ကြာအောင် ကွဲသွား ကြတော့ တစ်ခါပြန်ပြီးအလာ ရှေးဦးစွာ ဈေးချိုထဲမှာ ညွန့်က နောက်ကနေပြီး ခေါ် လိုက်လို့ လှည့်အကြည့်လိုက်မှာ ဟိုတုန်းကကွဲသွားတော့ ငယ်ငယ်ကလေး၊ ကြုတ် တောင်စည်းကလေး မမို့တမိနဲ့၊ ဟိုနေ့က ဖြုန်းခနဲဆို အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်ပြီး ရုတ်

mgyoe.com

အဝင်တွင်မှ နှင်၍စီးလိုက်သဖြင့် ပထမပေါက်၍သွားလေ၏။

တရက်မြင်လိုက်ရတော့ ရှေးကချစ်ခင်ပုံနဲ့မတူဘဲ တစ်မျိုးတစ်မည် စိတ်ပြောင်းလဲ ခြင်းဖြစ်ခဲ့သည်မှန်ပါတယ်ညွန့်ရယ်။ သို့သော် ကိုယ့်မျက်စိအောက်တွင် ကြီးလာခဲ့ တာဖြစ်တော့ မလျော်တဲ့အကြောင်းကိုသိလိုမှို အချစ်ကို မျိုသိပ်ပါသော်လည်း တစ်နေ့ ထက်တစ်နေ့ မချုပ်တည်းနိုင်အောင် ရှိခဲ့သည်အတွက် သည်ကနေ့ဖြင့် အလုံးစုံဖွင့် တော့မယ်လို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ် ညွန့်ရယ်။ ရွှေရွှေကချစ်ခင်သလို ညွန့်က ချစ်ခင် ခဲ့လို့ရှိလျှင်ဖြင့် ရွှေရွှေအချစ်ဦးမိန်းမပေါ်၌ ငြိတွယ်ခဲ့ဖူးသော မေတ္တာအဟုန်ထက် လိမ္မာရေးခြား၍ သစ္စာစောင့်စည်းမည်ဖြစ်သော ညွန့်၏အပေါ်၌ ဆယ်ဆ ဆယ်တံပိုး တိုးတက်၍ ချစ်ခင်စုံမက်နှစ်သက်မြတ်နိုးခြင်းရှိတော့မည် မှန်ပါတယ် ညွန့်ရယ်”

မောင်ဘရွှေလည်း ငယ်ရွယ်သူကာလသား လုလင်ပျိုတို့ကဲ့သို့ ကနွဲ့ကလျ ရှိသောအမူအရာဖြင့် မဟုတ်ဘဲ မိမိစိတ်တွင်း၌ရှိသမျှတို့ကို ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ထုတ်ဖော်၍ပြောဆိုသည့်အနေဖြင့် ယောက်ျားပီသ ဂနသေချာစွာပြောဆိုလေလျှင် မစိန်ညွန့်သည် အတန်ငယ်မျှကြာအောင် စဉ်းစားစိတ်ကူးနေရာမှ-

ညွန့်။ ။ “သည်စကားမျိုး ညွန့်ကိုပြောလိုက်ရင် ညွန့် ဘယ့်နှယ်ရှိလိမ့်မယ်လို့ ရွှေရွှေထင်သလဲ”

ရွှေ။ ။ “ညွန့်တော့ဖြင့် စိတ်မဆိုးတန်ကောင်းဘူးလို့ ရွှေရွှေ ထင်မိပါတယ်။ လွဲသလား”

ညွန့်။ ။ “မလွဲပါဘူးရွှေရွှေ၊ တည့်ပါတယ်၊ ရွှေရွှေ တယ်ပါးပါကလား၊ ကျွန်မ လည်း ပခုက္ကူပြန်လာကတည်းက ကိုယ့်စိတ်ကို ရွှေရွှေမသိအောင် ကြံပြီး ဖုံးလိုက် ဖိလိုက်ရတာ ယခုတော့ ကျွန်မ ဖုံးဖိသမျှ၊ ဟန်လုပ်သမျှ၊ ရွှေရွှေက အကုန် ရိပ်မိနေတာ ကိုး” ဟုပြောလေလျှင် မောင်ဘရွှေမှာ ရွှေအိုးကြီးကိုကောက်ရသည်ထက် အဆ တစ်ရာမျှမကအောင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိလျက် သမီးရည်းစားနှစ်ယောက်တို့မှာ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို ချစ်စခင်စ ကြင်နာစလူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ဦး၏ မျက်နှာကို တစ်ဦး စိန်းစိန်းကြည့်ကာ ပြန်ပြောင်းပြောဆိုလျက်ရှိသဖြင့် လှေကားမှ တက်လာသည့် ဦးဘိုးမောင်ကို မမြင်ကြဘဲရှိနေရာ-

မောင်။ ။ “တယ် စကားကောင်းနေကြပါကလား၊ ဘာတွေများ အလွမ်းသယ် နေကြသလဲ” ဟုမေးလိုက်သည်တွင် မစိန်ညွန့်လည်းအခန်းတွင်းမှထွက်သွားလေ၏။

မောင်ဘရွှေမှာ မစိန်ညွန့်နှင့်အကြောင်းကို ရုတ်တရက်ချက်ချင်း ဦးဘိုးမောင် အား မပြောလိုသေးသော်လည်း မစိန်ညွန့်သည် အခန်းတွင်းမှ ရုတ်တရက်ထွက်သွား သဖြင့် အခြေပျက်သည်ကို ဦးဘိုးမောင်ရိပ်မိကြောင်း သိရှိသည်နှင့် ဟုတ်မှန်သည့် အတိုင်းကို ကုန်စင်အောင်ပြောပြရာ ဦးဘိုးမောင်မှာ မပြောမိကပင် သဘောတူပြီး

ဖြစ်၍ ဤအကြောင်းကို မိမိကိုယ်တိုင် စိတ်ကူးပြီးဖြစ်သောကြောင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တိုင်ပင်နှိုးနှောလျက် နေ့ကောင်းရက်သာတို့ကို ရွေးချယ်လျက်ရှိလေ၏။

အခန်း ၁၃

မောင်ဘရွှေနှင့်မစိန်ညွန့်တို့မှာ မင်္ဂလာဆောင်နှင့်မည့်ရက် နီးကပ်ခဲ့လေလျှင် အမိအဘတို့ကသာလျှင် သဘောတူညီ၍ မကြိုက်လို ကြိုက်လိုနှင့် ချစ်ကြိုက်ရသော သမီးရည်းစားလည်းမဟုတ်၊ ဥစ္စာပစ္စည်းများကို တပ်မက်မော၍ ဤသူကား ချစ်ကြိုက်ရသော် တော်လိမ့်မည်ဟူ၍ ချစ်ကြိုက်ရသော သမီးရည်းစားမျိုးလည်းမဟုတ်၊ အရုပ်အဆင်းသက်သက်ကိုသာလျှင် မက်မောခြင်းကြောင့် ချစ်ကြိုက်ရသော သမီးရည်းစားလည်းမဟုတ်၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နှစ်ပေါင်းများစွာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခဲ့ပြီး သည်နောက် တစ်ယောက်၏ သဘောကို တစ်ယောက် တီးခေါက်စုံစမ်းပြီးသဖြင့် နှစ်လိုအားမြတ်နိုးလှခြင်းကြောင့်သာလျှင် ချစ်ကြိုက်ကြသော သမီးရည်းစားဖြစ်လေ ရကား တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်မြင်ရုံမျှနှင့်ပင်လျှင် ဝမ်းသာခြင်းမက ဝမ်းသာလှလျက် သောကငြိမ်း၍လွန်ချမ်းမြေ့သောအဖြစ်၌ တည်ရှိကြပေ၏။ မောင်ဘရွှေမှာ လူတို့၏ ပြည်ရွာတွင် လွန်မင်းစွာသော သုခကြီးနှင့် ကြုံတွေ့ရချေပြီဟု အောက်မေ့လျက်ရှိရာ တစ်ခုသောအကြောင်းကြောင့်သာလျှင် အနည်းငယ် သောကမကင်းဘဲ ရှိခဲ့ချေ၏။ ၎င်းအကြောင်းမှာ မိမိက မြင်လျှင်မြင်ခြင်းချစ်ခင်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့သော မောင်စံတင့်ကလေးတစ်ယောက် ပျောက်ဆုံးလျက်ရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ပျောက်ဆုံးရသည့်အတွက် မိမိသည် မင်္ဂလာဆောင်နှင့်သည့်ကိစ္စ ပြီးစီးသည့်အခါတွင် ၎င်းအားမတွေ့လျှင် တွေ့အောင်ရှာဖွေမည်ဟု အားခဲလျက်ရှိရာ၊ ထိုကဲ့သို့ ရှာဖွေရန်ကိုပင်မလိုဘဲ ၎င်း၏အလိုဆန္ဒသည် အလိုအလျောက် ထမြောက်စေရန် ဖန်တီး၍လာခဲ့ပြန်လေ၏။

ပြာသိုလကုန်လုဆဲဆဲ အလွန်ချမ်းအေးလှသော တစ်မနက်တွင် သူငယ်တစ်ယောက်သည် မြင်းရထားတစ်စီးပေါ်မှ ဆင်းသက်ခဲ့၍ မောင်ဘရွှေ၏အိမ်ပေါ်သို့ ယိမ်းယိုင်လျက်တက်လာရာ မောင်ဘရွှေ ဝရန်တာ၌ လက်ဖက်ရည်သောက်နေရာမှ ထ၍ အိမ်အောက်သို့ ပျာယီးပျာယာဆင်းပြေးခဲ့ပြီးလျှင် သူငယ်၏လက်ကိုဆွဲလျက်

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်စံတင့်ရယ်၊ ခုမှ ပေါ်လာတော့သလား၊ ငါတို့ဖြင့် မင့်အကြောင်း နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ပြောရက်ချည်းပါပဲကွယ်၊ အလို ဘာဖြစ်တာလည်း”

mgysa.com

ငါ့လူ၊ အသားတွေ ဝါလို့ပါကလား” ဟုပြော၍ မြေပေါ်သို့ လဲကျလုမတတ်ရှိသော မောင်စံတင့်ကို ပွေ့ယူပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်သို့ တွဲ၍တင်ခဲ့လေ၏။

အိမ်ပေါ်သို့ရောက်လျှင် မောင်ဘရွှေသည် ခိုက်ခိုက်တုန်လျက်ရှိသော မောင်စံတင့်ကို ခေါင်းအုံးများဖြင့် ဝန်းရံလျက် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာထား၍ ရှိသမျှသော စောင်ကြီးများကို ပတ်ခြံ၍ပေးပြီးနောက် အစေခံများကိုလည်း မီးလင်းဖိုများကို မီးထည့်ခဲ့စေ၍ ခြေရင်း၌ထားပြီးမှ ကုလားထိုင်တစ်ခုနှင့် အနီး၌ထိုင်ကာ မောင်စံတင့်၏ဦးခေါင်းကို ယုယပိုက်ထွေး ကလေးများအားကိုင်တွယ်ဘိသကဲ့သို့ လက်ဖြင့်သပ်ကာ သပ်ကာ ကြည့်ပြီးနောက်-

ရွှေ။ ။ “ဘာဖြစ်လာတာလဲ လူကလေးရယ် ပြောစမ်းပါဦး ကိုကိုရွှေကို၊ အံ့ဩပါရဲ့မောင်ရယ်၊ သည်လောက် မကျန်းမမာဖြစ်တာများ ကိုကိုရွှေ ဆီမလာဘဲ သည်လောက်ကြာအောင် နေတာများ၊ ကိုကိုရွှေကို အားမထားတော့သလား လူကလေးရယ်”

တင့်။ ။ (အလွန်တရာ တုန်ရီလှသောအသံဖြင့်) “အားကိုးပါတယ် ကိုကိုရွှေ ခင်ဗျာ၊ အားကိုးလို့လည်း ကျွန်တော်မသေခင် ကိုကိုရွှေ မျက်နှာကို တစ်ခါမြင်ရအောင် ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ရွှေ။ ။ “ဘယ်ကသေမှာလဲ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှမသေဘူး၊ မပျောက်ပျောက်အောင် ဆရာဝန်အလဲလဲခေါ်ပြီး ကုမယ်၊ မန္တလေးက ဆရာဝန် မကြိုက်သေးရင် ရန်ကုန်က ဆရာဝန်ခေါ်ပြီး ကုမယ်၊ တတ်နိုင်လို့ ဘိလပ်ကခေါ်ပြီး ကုရပေစေ ညီရယ်၊ ငါ့ညီပျောက်ရင်ပြီးရော၊ ကိုကိုမှာ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပဲ ကုန်ချင်ကုန်၊ မွဲချင်လည်း မွဲသွားပေစေ၊ ငါ့ညီပျောက်ရင်ပြီးရော”

တင့်။ ။ (ဦးခေါင်းကိုရမ်းလျက်) “မရဘူး ကိုကိုရွှေ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကုလို့ မရဘူး၊ ကျွန်တော် သေနေစေပြီ ကိုကိုရွှေရဲ့၊ ကျွန်တော် သည်ကနေ သေမှာမှမချပဲ ကျွန်တော် သေဖို့အချိန်သင့်တာ ကြာလှပြီ၊ ကိုကိုရွှေ မျက်နှာကို မမြင်ရရင် မသေဘူးဟဲ့လို့ အားတင်းပြီးနေလို့သာ ကျွန်တော် သည်လောက်ကြာကြာနေခဲ့ရတယ်၊ ယခုတော့ ကျွန်တော် ကိုကိုရွှေနဲ့တွေ့ရလို့ အားလျှော့လိုက်ပြီ၊ သေရတော့မှာမှမချပဲ၊ သေတာလည်း ကောင်းပါတယ်ကိုကိုရွှေ၊ နေလို့လည်း အကျိုးမရှိပါဘူး ခင်ဗျာ”

ထိုကဲ့သို့ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် မောင်ဘရွှေလည်း မည်မျှလောက် ရောဂါကြီး၍ မည်ကဲ့သို့ ရုပ်လက္ခဏာပျက်ယွင်းခြင်းရှိလေသနည်းဟု မောင်စံတင့်၏ မျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်ရှုလေရာ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းနှင့် မည်သူ၏ မျက်နှာနဲ့ တူလေ

သနည်း၊ ဤမျက်နှာကို ငါမြင်ဖူးပါသည်ဟု အောက်မေ့လျက်ရှိစဉ် မောင်စံတင့်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို အကြံရသဖြင့် ရုတ်တရက် ခွန်အားတိုးတက်၍လာသည့် လက္ခဏာ နှင့် မှီလျက်ရှိရာမှ တည့်မတ်စွာထိုင်ပြီးနောက်-

တင့်။ ။ “ကိုကိုရွှေ”

ရွှေ။ ။ “ဗျား”

တင့်။ ။ “ဟိုဘက်အခန်းက ဘယ်သူများရှိသလဲ”

ရွှေ။ ။ “ထမင်းချက်တဲ့ မောင်များရှိပါတယ်”

တင့်။ ။ “တဆိတ်လောက် တခြားသွားအောင်ပြောပြီး အခန်းတံခါးကိုလည်း ပိတ်လိုက်ပါ ကိုကိုရွှေ”

ရွှေ။ ။ (ခိုင်းစေသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ပြီးနောက်) “ပြောပါလူကလေး၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

တင့်။ ။ “ပြောချင်တဲ့စကားက အရေးကြီးလွန်းလို့ပါ ကိုကိုရွှေ၊ ကျွန်တော် သေရမယ့်အတူတူ ကိစ္စပြီးအောင် မြန်မြန်ပြောလိုက်မှတော်မယ်၊ သည်မှာကိုကိုရွှေ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်စမ်း၊ ကျွန်တော် ဘာနဲ့တူသလဲ”

ရွှေ။ ။ (မျက်နှာကို သေချာစိုက်၍ကြည့်ရင်း တူလှပါတကားကေရီ၊ ဟုတ် နိုင်ပါ့မလားဟု အောက်မေ့လျက်) “လူကလေးမျက်နှာက ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း မိန်းကလေးမျက်နှာနဲ့ တူလိုက်လေလူကလေးရယ်”

တင့်။ ။ “အစစ်ပါပဲ ကိုကိုရွှေ၊ ကျွန်မ ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး ကိုကိုရွှေရဲ့၊ ကျွန်မ မိန်းကလေးရင့်၊ ကိုကိုရွှေ မရိပ်မိဘူးပေါ့လေ၊ ကိုကိုရွှေကသာ မရိပ်မိတယ် ကျွန်မကဖြင့် ကိုကိုရွှေနဲ့တွေ့စကတည်းက ချစ်ခင်လိုက်၊ စုံမက်လိုက်တာ ကိုကိုရွှေ၊ ကျွန်မ ချစ်ခင်သမျှကို ထုတ်ဖော်လို့တောင် မပြောလိုက်နိုင်ပါဘူး၊ အခုလည်းပဲ သေရ လို့ရှိရင် ကိုကိုရွှေလက်ပေါ်မှာ သေလိုတဲ့ဆန္ဒရှိလို့မို့ သည်လောက်အားခဲပြီး မရောက် ရောက်အောင် ထွက်ချင်တဲ့အသက်ကို မျိုချပြီး ကျွန်မ လာခြင်းဖြစ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ မှာ မနေရလို့ သေရမယ့်အတူတူတော့ ရှက်လည်း မရှက်နိုင်ဘူး၊ ကြောက်လည်း မကြောက်နိုင်ဘူး၊ စိတ်ထဲမှာရှိသမျှ အကုန်ဖွင့်ပြီး ပြောလိုက်တော့တာပဲ ကိုကိုရွှေ၊ ကျွန်မချစ်သလို ကိုကိုရွှေက ပြန်ပြီးချစ်ခင်ဖို့ကို မျှော်လင့်ဖို့မရှိသော်လည်း ကျွန်မ အဖြစ်ကိုတော့ သနားသင့်ပါတယ် ကိုကိုရွှေ” ဟု သနားဖွယ်ကောင်းလှသော မျက်နှာ ကလေးဖြင့် မောင်ဘရွှေအား မော့ကြည့်ပြီးပြောလေလျှင် မောင်ဘရွှေမှာ အံ့သြခြင်း မက အံ့သြလှလျက် ဆွံ့အ၍သွားဘိသကဲ့သို့ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ကြက်သေသေ လျက်ရှိရာမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသည်နှင့်-

ရွှေ။ ။ “မိန်းကလေး... ဘယ်သူလဲ၊ ပြောစမ်းပါ မိန်းကလေးရယ်၊ ကိုစိန် ဆိုတဲ့လူနဲ့ ဘယ်နှယ်တော်သလဲ”

တင့်။ ။ “ကျွန်မအဖေပါရှင်”

ရွှေ။ ။ “အမေနာမည်ကော”

တင့်။ ။ “အမေကတော့ ကျွန်မငယ်ငယ်က ဆုံးပါတယ်၊ အမည်ကတော့ မငွေရီပါတဲ့”

ဟုပြောလေလျှင် မောင်ဘရွှေသည် မိန်းကလေးအပါးသို့ နီးသည်ထက် နီးအောင်ချဉ်းကပ်ပြီးမှ မျက်နှာကို သေချာစွာ စိုက်၍ကြည့်သည်တွင် မိမိချစ်ခင်ခဲ့ဖူးသော ရည်းစားမငွေရီနှင့် မျက်လုံး မျက်ခုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းတို့သည် တသဝေမျှ မတိမ်းအောင် တူညီသည့်အဖြစ်ကို တွေ့မြင်မိလေ၏။

ရွှေ။ ။ “ဪ... ဖြစ်ရလေ မိန်းကလေးရယ်၊ မိန်းကလေးက ကိုကို့ ရည်းစားဦး မငွေရီရဲ့သမီးကိုး၊ ဆန်းကြယ်လှပါတကားဗျာ၊ တကယ်ဆန်းကြယ်ပါပေရဲ့၊ မိန်းကလေးနာမည်ကော”

တင့်။ ။ “ကျွန်မနာမည် တင့်တင့်ပါတဲ့ရှင်” ဟုပြောလေလျှင် မောင်ဘရွှေသည် မိမိ၏ကြင်နာဦးဖြစ်သော မငွေရီ၏အကြောင်းများကို စဉ်းစားတွေးတောမိသဖြင့် ဤသူငယ်မအား မြင်လျှင်မြင်ခြင်း သူငယ်ကလေးအဖြစ်နှင့် ချစ်ခင်ခဲ့ခြင်းမှာ ထိုအကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ချေတော့သည်တကားဟု တွေးတောဆင်ခြင်မိလေ၏။

၎င်းနောက် တင့်တင့်က “ကျွန်မမှာ မွေးသမိခင်ငယ်ကတည်းက ပစ်သွားလို့ ဖခင်နဲ့နေခဲ့ရ၊ အဘမကောင်းတဲ့အတွက် ခိုးဝှက်တဲ့ပညာကို တတ်ပြီး၊ သည်နည်းနဲ့ အသက်မွေးခဲ့ရပါတယ် ကိုကိုရွှေ၊ သို့သော် အဘစေခိုင်းလို့ မကောင်းမှုဒုစရိုက်ကို ပြုခဲ့ပါသော်လည်း မိန်းမတို့ဓမ္မတာအလျောက် ရေကြည်တစ်ပေါက်ကမှ စင်ခဲ့ရခြင်း မရှိပါဘူး။ သည်ဟာတစ်ခုတော့ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး စောင့်ထိန်းခဲ့ပါတယ် ကိုကိုရွှေ၊ ဟိုတုန်းက ဦးလေးမောင်ထံမှာ နေတုန်းကလည်း မြင်းများအကြောင်းကို သတင်းပေးရတာကလည်း ကျွန်မပေးချင်လို့ ပေးရသည်မဟုတ်၊ အဖေနဲ့ ကိုကိုရွှေနဲ့ ရန်ဘက်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မသိလေတော့ ကျွန်မက သတင်းမပေးလိုက်ရင် ဖေဖေက ကိုကိုရွှေအသက်ကို ရန်ရှာမှာ ကျွန်မကြောက်လို့ ပေးမိပါတယ် ကိုကိုရွှေ၊ ဖေဖေလည်း အခုတော့ သေရှာပြီဟုတ်စ၊ ကျွန်မ သတင်းစာထဲမှာ တွေ့လိုက်ပါရဲ့၊ ဪ... အသက်ရှင်စဉ်အခါက ကျွန်မအပေါ်၌ အလွန်ဆိုးသော်လည်း ကွယ်လွန်တဲ့အခါကျတော့ အပြစ်ကိုမမြင်ဘဲ အချစ်ကိုသာဆင်ခြင်ပြီး ကောင်းရာမွန်ရာရောက်ပါစေဆိုတာ ဆုတောင်းလိုက်ပါရဲ့ မွေးသဖခင်ကြီးရှင်”

ရွှေ။ ။ “သာဓုဗျာ သာဓု၊ သနားစရာကလေးဗျာ”

တင့်။ ။ “ကိုကိုရွှေက သနားတယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ကျေနပ်ပါပြီ၊ ဩော်... ဒါထက် မစိန်ညွန့်တစ်ယောက် တွေ့ပါရစေရင်၊ ကိုကိုရွှေတို့အကြောင်းကို ကျွန်မ ကြားပြီးပါပြီ၊ တယ်လိုက်တဲ့လင်မယားပါပေရင်၊ သဘောဖြူချင်းသဘောဖြူ၊ အချော ချင်းအချော၊ ကဲကဲ တဆိတ် သွားပြီးခေါ်စမ်းပါအုံး ကိုကိုရွှေ”

မောင်ဘရွှေလည်း မော်တော်ကားနှင့် လျင်မြန်စွာ သွားရောက်ခေါ်ငင်ခဲ့၍ လမ်းခရီးတွင် မစိန်ညွန့်အား အကျိုးအကြောင်းပြောပြခဲ့သည်ဖြစ်ရာ မစိန်ညွန့်မှာ လည်း သူငယ်ကလေးအမှတ်နှင့် တွေ့ဆုံရသည်အခါကပင် ချစ်ခင်ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိရသည့်အခါ၌မူ ‘မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာ’ ဟူသော စကားအတိုင်း ရှေးကထက်ပင် ပိုမို၍ သနားကရုဏာဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြန်လေ၏။

တင့်တင့်ရှိရာသို့ ဆိုက်ရောက်လေလျှင် မစိန်ညွန့်သည် ကရုဏာအားကြီး လှသောအမူအရာဖြင့် တင့်တင့်၏လက်ကလေးကိုကိုင်လျက်-

“တယ်ပြီး သတ္တိကောင်းတဲ့ မိန်းမပါပေရင်၊ ကျွန်မတို့လိုဖြင့် သည်လောက် များရှိရင် သည်လာဖို့မဆိုနဲ့ အိပ်ရာကရွှေနိုင်ဖို့ မရှိဘူး၊ ကျွန်မ အကုန်လုံးကြားပြီး ပါပြီ တင့်တင့်ရယ်၊ ရွှေရွှေက ပြောပြီးပါပြီ”

တင့်။ ။ “ကိုကိုရွှေကို ညွန့်က အပုံကြီးချစ်တယ်နော်၊ ဟုတ်စ”

ညွန့်။ ။ “ကျွန်မ အသက်မျှမကဘူး ချစ်ခင်ပါရဲ့” ဟုပြောရင်း မစိန်ညွန့်သည် တင့်တင့်၏ မျက်နှာထားကို မြင်လေလျှင် မိန်းမသားဖြစ်သည့်အတိုင်း ထိုအခြင်း အရာမျိုး၌ အလွန်မျက်စိစူးလှသည်ဖြစ်၍ မောင်ဘရွှေက ထုတ်ဖော်၍မပြောသော အကြောင်းတစ်ခုကို ရိပ်မိ၍-

ညွန့်။ ။ “တင့်တင့်လည်း ရွှေရွှေကို ချစ်ခင်တယ်မဟုတ်လား”

တင့်။ ။ (အနည်းငယ်ပြုံးလျက်) “ကျွန်မလည်း အသက်မက ချစ်ခင်ပါရဲ့ ညွန့်ရယ်၊ သို့သော် ဝန်မတိုပါနဲ့နော် ညွန့်၊ ကျွန်မက သွားရမယ့်လူပါ ညွန့်ပါ”

ညွန့်။ ။ “အိုမဟုတ်တာ တင့်တင့်ရယ်၊ ဘယ်သွားရမှာလဲ၊ ကျွန်မတို့နဲ့ အတူတူနေတာပေါ့၊ ကျွန်မ သဘောကြီးကြောင်းကိုလည်း တင့်တင့် အသိသား ကဘဲ”

တင့်။ ။ “သွားရမှာက တားလို့မရတဲ့လမ်း၊ ပြန်ဖို့မရှိတဲ့လမ်းကို ကျွန်မ သွား ရပါလိမ့်မယ် ညွန့်ရယ်၊ ကဲကဲ ကိုကိုရွှေကို ခေါ်ပါဦး ညွန့်” မစိန်ညွန့်လည်း အခန်းပြင်သို့ထွက်၍ မောင်ဘရွှေကိုခေါ်ခဲ့ပြီးလျှင် တစ်ဖန် ဝင်လာကြပြန်ရာ မောင်ဘ ရွှေမှာ တင့်တင့်သည် ယခင်အခါကထက်ပင် ရုပ်လက္ခဏာပျက်ပြားခြင်းရှိသည့်ကို

မြင်သဖြင့် တုန်လှုပ်သောအမူအရာနှင့် အနီးသို့ချဉ်းကပ်လာကြရာ တင့်တင့်လည်း
၎င်းတို့နှစ်ဦးအပေါ်၌ အနည်းငယ်မျှငြူစူခြင်း၊ မနာလိုခြင်းမရှိဘဲ အဖိအဘတို့သည်
သေခါနီး၌ သားသမီးများချမ်းသာသည်ကိုမြင်သဖြင့် ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်စွာ ရှိဘိ
သည့်အလား အားရဝမ်းသာ ရွှင်ပြုံးကာကြည့်လျက်-

တင့် ။ ။ “ညွန့်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်ရ၊ လှလှကြီးသေဝံ့ပါရဲ့ ညွန့်
ရယ်၊ တကယ်လိုက်တဲ့ လင်မယားပါပဲ၊ ဪ... ကန်တော့၊ ကန်တော့၊ သို့သော်
လင်မယားခေါ်ရင်လည်း မထူးပါဘူးလေ၊ လင်ရောမယားပါ ကျွန်မအပေါ်မှာ
အင်မတန် အင်မတန် ကောင်းရှာကြပါပေတယ်ရှင်၊ ကျေးဇူးရှင်ကြီးနှစ်ဦးပါပေပဲ။
ကဲကဲ ကိုကိုလက်ပေးစမ်း၊ ညွန့်ကော ညွန့်လက်ပေးစမ်း” ဟုပြော၍ ထိုသူနှစ်ဦးတို့
၏လက်ကိုယှက်ကာ မိမိ၏ ရင်ပေါ်သို့တင်ပြီးနောက် တစ်ချက်မျှ သက်ပြင်းချလိုက်
သည်တွင် ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတို့နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရသော တင့်တင့်သည် ၎င်းဘဝ၌တွေ့ကြုံ
ရသမျှသော ဒုက္ခအလုံးစုံတို့ကို ပယ်စွန့်လျက် အသက်ကုန်သောအဖြစ်သို့တိုင် ရောက်
ရှာလေ၏ ။

မောင်ဘရွှေနှင့်မစိန်ညွန့်တို့လည်း လူသူလေးပါးတို့ စကားထွေရာပြောဆို
ကြခြင်းကို မဖြစ်ပေါ်စေခြင်းငှာ ယောက်ျားအမှတ်ဖြင့်သာလျှင် တင့်တင့်၏အလောင်း
ကို ကောင်းမွန်စွာ ဖုတ်ကြည်းသ ဂြိုဟ်ကြပြီးလျှင် မင်္ဂလာဆောင်နှင်းမည့်ရက်ကို
လည်း တစ်လမျှခွာဆိုင်း၍ နေ့ရက်တိုင်ရောက်သည့်အခါတွင် ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ
လက်ထပ်မင်္ဂလာ ဆောင်နှင်းကျင်းပကြလေသတည်း။

[ဒဂုံမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၂၄၊ ဒီဇင်ဘာ]

အရေးကြီးသောတစ်စက္ကန့်

စာရေးအစီရင်ခံပါသည် မိတ်ဆွေကြီးရွှေဥဒေါင်း

ကျွန်တော်မှာ သူရိယမဂ္ဂဇင်းတွင် ဆရာရေးသားသည့် ဂျမဒါကိုကိုကြီးဝတ္ထုများကို စိတ်အပါဆုံးဖတ်ရှုလာခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းဝတ္ထုများမှာ ဆရာ၏ စိတ်ကူးဉာဏ်နှင့် ရေးသားသည်ဖြစ်စေ၊ ကိုကိုကြီးကိုယ်တိုင် တကယ်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်ဖြစ်စေ၊ လူငယ်များ၏စိတ်တွင်စွန့်စားလိုသော သဘောဆန္ဒမျိုးကို နှိုးဆွပေးသောကြောင့် အလွန်တရာနှစ်သက်လှပါသည်။ ဤစာနှင့်အတူ ပါဆယ်ထုပ်တစ်ထုပ် ဆရာထံသို့ရောက်ပေလိမ့်မည်။ ၎င်းအထုပ်ကို ဖြည့်ကြည့်ပါလျှင် ယခု တရုတ်-ဂျပန်စစ်ကြီးတွင် တရုတ်အမျိုးသားဘက်မှ စစ်မှုထမ်း၍ စိတ်နေသဘောထား အလွန်တရာမြင့်မြတ်သော ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်း အိန်ဟုတ်တောင်၏ အကြောင်းများ တွေ့ရှိရပါလိမ့်မည်။ ၎င်းပြင် အဖြစ်အပျက်များမှာ ကျွန်တော်၏ စိတ်ကူးဉာဏ်ဖြင့် ဖန်တီးရေးသားခြင်းမဟုတ်၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း၏ မြင့်မြတ်သောအပြုအမူကို တရုတ်အမျိုးသားများနှင့်တကွ မြန်မာအမျိုးသားများသိရှိစိမ့်သောငှာ သူ၏ ကျန်ရစ်သောအမည်ကို ကျွန်တော်က အရိုအသေပြုသောအားဖြင့် ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ စီကုံးရေးသားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း၏ အပြုအမူအကြောင်းကို ဆရာဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်တော်ယူဆသည့်အတိုင်း လူအများကို စိတ်ပါဝင်စားဖွယ်ကောင်းလိမ့်မည်ဟု ဆရာယူဆခဲ့ပါလျှင် သူရိယမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖြစ်စေ အခြားသင့်တော်ရာ မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုခုတွင်ဖြစ်စေ ပြန်ဆိုထည့်သွင်းပါရန် တောင်းပန်တိုက်တွန်းလိုက်ရပါကြောင်း။

ခုစိန်တန်း။

ကျွန်တော်သည် သိလိုလှသောစိတ်ဇောထက်သန်လှသည်ဖြစ်၍၊ ၎င်းစာနှင့်

အတူရောက်လာသော အထုပ်ကိုဖြည့်၍ ဖတ်ကြည့်ရာ အိန်ဟုတ်တောင်၏ အံ့သြခမန်း ကြီးရင့်မြင့်မြတ်သော စိတ်နေသဘောထားနှင့် ထူးဆန်းသောအပြုအမူကို မဂ္ဂဇင်းဖတ်သူတို့ သိသင့်သိထိုက်ပေသည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိရကား၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ မူရင်းအတိုင်း မြန်မာလိုပြန်ဆို၍ သူရိယမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာထံသို့ ပေးပို့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပေကြောင်း။ လူငယ်များသည် အိန်ဟုတ်တောင်၏ နေရာ၌ ရောက်နေခဲ့ပါလျှင် အိန်ဟုတ်တောင်ပြုသကဲ့သို့ ပြုစုသူပြုရက်သူဟူ၍ လူတစ်ရာလျှင် တစ်ယောက်မျှ ရှိပါလေ၏လော၊ သို့ရာတွင် ဇာတ်လမ်းအစီအစဉ်ကို ချိုးတောက်၍ စကားရိပ်သန်း ထားခဲ့သော် ဇာတ်ကွက်အဆင်မပြေဘဲ ရှိမည်စိုးရိမ်ရသောကြောင့် နှစ်စိန်တန်းရေးသား ပေးပို့လိုက်သည်အတိုင်း အစီအစဉ်မပျက်စေဘဲ အောက်ပါအတိုင်း ဘာသာပြန်ဆို ဖော်ပြရပေအံ့။

“ကျွန်တော်နှစ်စိန်တန်းမှာ အမိမြန်မာ၊ အဖတရုတ်မှ ပေါက်ဖွားခဲ့သည့် မြန်မာပြည်ပေါက်တရုတ်ကပြားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ တရုတ် ပြည်ကြီးသို့ ငယ်စဉ်က တစ်ကြိမ်၊ ယခု တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် ရောက်ဖူးပါသည်။ မြန်မာပြည်၌ရှိစဉ်။ ရန်ကုန် ယူနီဗာစီတီ၌ အိုင်အေဆီနီယာအတန်းတိုင်အောင် သင်ကြားခဲ့ဖူးပါသည်။ ၁၉၃၅ ခုနှစ်ကမူ ရှန်ဟဲမြို့၌ရှိသော ကျွန်တော်၏ ဘကြီးက သူ၌ သားသမီးတစ်ယောက်မျှ မထွန်းပေါက်သဖြင့် ကျွန်တော့်အား သားအမှတ် မွေးစားလိုသည်ဟု ပြော၍ ၎င်းထံခေါ်ထားပြီးလျှင် ၎င်း၏ကုန်တိုက် ကြီးတွင် ကူညီလုပ်ကိုင်နေရပါသည်။ ရှန်ဟဲမြို့သို့ ရောက်သည့်နှစ်တွင် ကျွန်တော့် မှာ စစ်မှုထမ်းခြင်း၌ ဝါသနာပါသည်တစ်ကြောင်း၊ နန်ကင်အစိုးရက တရုတ်လူ မျိုးတိုင်း စစ်ပညာလေ့ကျင့်ထားဖို့ တိုက်တွန်းသည်တစ်ကြောင်းကြောင့် စစ်ကျောင်းတွင် တစ်နှစ်ခန့်ပညာသင်ခဲ့ရပါသည်။

စစ်ကျောင်း၌ရှိစဉ် ကျွန်တော်နှင့်ရွယ်တူအိန်ဟုတ်တောင်ဆိုသူတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ထက် ၃နှစ်ခန့်ငယ်သော ဝေါင်တောက်ချောင်ဆိုသူတစ်ယောက်နှင့် အထူးသဖြင့် ချစ်ကျမ်းဝင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးမှာ သွားအတူလာအတူ အိပ်အတူ၊ စားအတူ အစဉ်မပြတ်တစ်တွဲတည်းတွဲနေ၍ ဘယ်အချိန်ဘယ်အခါ မှ မခွဲကြသောကြောင့်၊ အခြားကျောင်းသားများက ကျွန်တော်တို့အား (Three Musketeers) ရဲဘော်သုံးဦးဟူ၍ နာမည်ပေးထားကြပါသည်။

စစ်ကျောင်းမှအချိန်စေ့ကုန်၍ မိမိတို့နေအိမ်သို့ အသီးသီးပြန်ကြရသော်လည်း ကျွန်တော်တို့သုံးဦးမှာရန်ဟဲမြို့တွင် ဆက်လက်ဆုံစည်းမိကြပြန်လေ၏။ ဝေါင်တောက်ချောင်၏မိဘများမှာ၊ လယ်ယာချောင်းမြေနှင့်တကွ ဓနဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်ရကား၊ သားကလေးအား ဖူးဖူးမှုတ်၍ မြှောက်စားထားကြ၏။ အိန်ဟုတ်တောင်နှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ၊ ဥယျာဉ်ပန်းမန်၊ ကျယ်ဝန်းသော ဝင်းခြံကြီးနှင့် ဝိုင်းရံလျက်ရှိသော ဝေါင်တောက်ချောင်၏ နေအိမ်၌သာလျှင် အားလပ်သောအချိန်ကို ဖြုန်းတီးလေ့ရှိကြ၏။ စင်စစ်မှာတစ်နေ့လျှင် (၂၄)နာရီရှိသည့် အနက် (၈)နာရီထက်မနည်း ထိုအိမ်ကြီး၌ဝိုင်းဖွဲ့၍စကားပြောနေတတ်၏။ ဝေါင်တောက်ချောင်၏ မိဘများကလည်း သားကလေးကို အလိုလိုက်သည့်အလျောက် ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အားလည်း စားချင်သလိုစား၊ ပျော်ချင်သလိုပျော်၊ လည်ချင်သလိုလည်ကြဖို့ လွတ်လပ်ခွင့် ပေးထား၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် စိတ်နေသဘောထားကြီးရင့်မြင့်မြတ်လှသော အိန်ဟုတ်တောင်၏ ခေါင်းဆောင်ခြင်းကို သိုးများသဖွယ်လိုက်နာလျက်ရှိရကား အချို့သော လူငယ်များကဲ့သို့လွတ်လပ်ခြင်းကို အလွဲသုံးစားမပြုလုပ်ကြချေ။ လက်ဝှေ့ပွဲ၊ ဘိုင်စကုတ်စသည့် ပျော်ပွဲများသို့ ပထမတန်းမှ အချိန်မှန်မှန်ကြီးသွားရောက်ကြည့်ရှုကြသော်လည်း၊ မူးယစ်သောက်စားခြင်းမှစ၍ လူငယ်တို့ကြိုက်တတ်သည့် အခြားပျော်ရွှင်နည်းများဘက်ကိုမူ၊ ခြေဦးမျှပင် မလှည့်ကြချေ။ ဝေါင်တောက်ချောင်၏ မိဘများကလည်း အိန်ဟုတ်တောင်ခေါင်းဆောင်ခြင်းနှင့် ၎င်း၏ကြီးရင့်သော သဘောကို သိကြပြီးဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့အား အနည်းငယ်မျှ အချုပ်အချယ်မရှိ စိတ်ရှိတိုင်း ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်စေ၏။

အိန်ဟုတ်တောင်မှာ လူချောလူလှတစ်ယောက် မဟုတ်ရုံမျှမက ထိုသူကဲ့သို့အရပ်ဆိုးသူတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေသည်ရှိသော် အလွယ်တကူတွေ့ကောင်းမှ တွေ့ပေလိမ့်မည်။ ပါးစပ်ပြီပြီကျောက်အိုးကဲ့နှင့် မဲလိုက်သည်မှာလည်း အတုမရှိ။ ခြေတံလက်တံ ကလန်ကလားနှင့် နှစ်ပြားမှတန်ပါ၏လားဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းမျက်နှာမှာ စေ့စေ့ကြည့်လေလေ ကျက်သရေရှိလေလေ ဖြစ်လာတတ်ရကား ၎င်းအားမြင်ရသူများသည် တွေ့ခါစ၌ အရပ်ဆိုးလှချေတကားဟု ညည်းတွားမိမတတ်ဖြစ်မိကြသော်လည်း တစ်နာရီ-နှစ်နာရီစသည်ဖြင့် စကားပြောမိသောအခါတွင် ၎င်း၏မျက်နှာမှာ တဖြည်းဖြည်းအဆင်ပြေလာ၍ နောက်ဆုံးခွဲခါနီးတွင် ယဉ်စစရှိသည်ဟူ၍ပင် ဝန်ခံသွားကြရ၏။ စင်စစ်မှာ လောကကြီး၌ လူချောလူလှများပေါများလှ၏။ သို့ရာတွင် အိန်ဟုတ်တောင်ကဲ့သို့ ကျက်သရေ

မင်္ဂလာနှင့်ပြည့်စုံသော မျက်နှာမျိုးကိုမူ ရှာကြည့်မှ ရှားပေလိမ့်မည် ထူးဆန်းသော ဆုတောင်းပေတည်း။

ဝေါင်တောင်ချောင်၌ ၎င်းထက်အသက် ၂နှစ်ခန့်ကြီးသည့် ရှုလွမ်ဆိုသူ အစ်မတစ်ယောက်ရှိ၏။ အိန်ဟုတ်တောင်သည် အရပ်ဆိုးခြင်းအရာဌာန၌ (ဧတဒဂ်)ရထိုက်သည့် နည်းတူ ရှုလွမ်မှာလည်း တရုတ်အမျိုးသမီးများအနက်တွင် ရုပ်ရည်ချောလှခြင်း အရာဌာန၌ ဧတဒဂ်ခံယူထိုက်ပေ၏။ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ မျက်တောင်၊ နှာတံ၊ နှာခေါင်း၊ နဖူး၊ ပါး၊ သွား၊ ဆံပင်မှစ၍ တစ်ခုစီခွဲစိတ်ကြည့်လေ သေသေချာချာ လှလေလေဟု ချီးမွမ်းထိုက်သည့် သူငယ်မတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် အိန်ဟုတ်တောင်တို့သည် ဝေါင်တောက်ချောင်တို့နေအိမ်သို့ ပထမအကြိမ် အတူရောက်ကြစဉ်ကစ၍ သူငယ်မ၏ ရုပ်လက္ခဏာသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးလုံး၏စိတ်ကို ဂနာမငြိမ်အောင်လှုံ့ဆော်နှိုးဆွပေးသကဲ့သို့ ရှိခဲ့၏။ သူငယ်မအားနှစ်ဦးလုံးကပင် ပိုးပန်းကြရာ ပထမ၌ ကျွန်တော်၏ အဆင်ပြေမယောင်ရှိသော ကပြားမျက်နှာအတွက်ကြောင့် ကျွန်တော်ကပင် အရေးသာဦးတော့မလို ဖြစ်လိုက်သေး၏။ သို့ရာတွင် တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်မှ နှစ်ပတ်သုံးပတ်ကြာ ရှိသောအခါတွင်မူ ကား၊ အိန်ဟုတ်တောင်၏ အတွင်းလှပခြင်းသည် ၎င်း၏ အရပ်ဆိုးသောမျက်နှာကို ဖုံးအုပ်လွှမ်းမိုး နိုင်စေရုံမျှမက ပြောရေးဆိုစနှင့်တကွ သူနားမလည်သောအရာ၊ သူမကျွမ်းကျင်သော အရာဟူ၍မရှိသလောက်ပင် ပညာစုံလင်ပေရကား ကျွန်တော်မှာ အဝေးကြီးက ဆလံပေးကာလက်လျှော့လိုက်ရ၏။ မြင်းစီးချန်ပီယံ၊ လက်တွေ့ချန်ပီယံ၊ ဘောလုံးချန်ပီယံ၊ ရေကူးချန်ပီယံ၊ စကားပြောချန်ပီယံစွဲသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေရကား ကျွန်တော်မှာ ကျေကျေနပ်နပ်နှင့် ဆလံအများကြီးပေး၍ အဝေးကပင် လက်လျှော့လိုက်ပါ၏။

မိဘများသည် ထိုသူနှစ်ယောက်တို့၏ ချစ်ကြိုက်စုံမက်ကြောင်းကို ရိပ်မိသော်လည်း ပိတ်ပင်တားမြစ်ခြင်းမပြုကြချေ။ နောက်ဆုံး၍ အိန်ဟုတ်တောင်၏မိဘများက စကားကမ်းလှမ်းစေစပ်၍၊ အိန်ဟုတ်တောင်အလုပ်အကိုင် နေရာကျသောအခါတွင် လက်ထပ်ထိမ်းမြားဖို့ ရည်မှန်းထားကြလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဝေါင်တောက်ချောင်မောင်နှမနှင့် ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် ဝေါင်တောက်ချောင်တို့၏ဥယျာဉ်အတွင်း လူငယ်တို့ဘာဝပျော်ရွှင်စွာ စကားပြောလျက်ရှိကြ၏။ အိန်ဟုတ်တောင်မှာ စစ်သားအဖြစ်နှင့်တိုင်း ပြည်၏ အကျိုးကို ဆောင်ရန် စိတ်ဇောထက်သန်သူဖြစ်သည့်အလျောက် စစ်နှင့်

ဆိုင်ရာလေ့ကျင့်ခန်းများအကြောင်းကို မကြာခဏပြောပြလေ့ရှိ၏။ ကျွန်တော် နှင့်အိန်ဟုတ်တောင်တို့သည် နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံရှည်တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိရာ အခြားခုံရှည်တစ်ခုပေါ်၌ကား။ ဝေါင်တောက်ချောင်တို့ မောင်နှမ အတူတကွ ထိုင် လျက်ရှိ၏။

တောင် (စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုမီးညှိရင်း) “ခူစိန်တန်းလည်း စစ်ကျောင်းမှာနေ ခဲ့တယ်။ ကျုပ်လည်းနေခဲ့တယ်။ ဝေါင်တောက်ချောင်လည်းနေခဲ့တယ်။ နို့ပေမယ့် ဂရုစိုက်ကြပုံခြင်းမတူဘူးရှိလိမ့်ဗျ။ ခင်ဗျားတို့က တာဝန်ဝတ္တရား ကျေပွန်ရုံလောက် ပညာနဲ့ အသက်မွေးမယ်ကြံရွယ်လေတော့။ ဆရာ တစ်ထွာလောက် သင်ပေးရင် ကျွန်တော်က တစ်တောင် တစ်လံလောက် ဆက်လက်ပြီးစဉ်းစားသေးတာကိုးဗျ”

ချောင် “ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဆရာက တစ်ထွာသင်ပေးရင် ကိုယ်က ဖြတ်လမ်းလိုက်ပြီး လေးသစ်တစ်ဝါးလောက်ဖြစ်အောင် အကျဉ်းရုံးပြီး အတိုချုပ်ချင်သေးတဲ့ လူတွေကလားဗျာ။ ဟုတ်ဘူးလား ခူစိန်တန်း”

ကျွန်တော် “အစစ်ပဲဆရာ၊ ကျုပ်အဖို့တော့ လေးသစ် တစ်ဝါးတောင် များနေ သေးတယ်။ ဒါထက်ဆိုပါဦးအိန်ဟုတ်တောင်ရဲ့ ဒီကနေ့အတွက် “လက်ချာ” မကြား ရသေးပါဘူး။

တောင် “စစ်တပ်ကို အုပ်ချုပ်ပြီး စစ်ဗိုလ်လုပ်မယ့်သူဆိုတာ ဘယ်လိုအခက် အခဲမျိုးနဲ့ကြုံရင် ဘယ်လိုလုပ်မယ်။ ဘယ်လိုစီမံမယ်ဆိုတာ ကြိုတင်ပြီး စဉ်းစား စိတ်ကူးထားရမယ်ဗျ။ အချို့အကျဉ်းအကျပ်မျိုးဟာ စိတ်ကူးနေလို့စဉ်းစားနေလို့ တောင် အချိန်မရတတ်ဘူး၊ ဗြန်းခနဲဖြစ်လာရင် ဗြန်းခနဲစီမံရတယ်။ အဲဒီလို အကျဉ်း အကျပ်မျိုးနဲ့ကြုံပြီဆိုမှဖြင့် စဉ်းစားပြီးရှိတဲ့လူကတော့ ချပ်ခနဲ ချပ်ခနဲ အံကျသွား အောင်စီမံနိုင်တယ်။ ဒီလိုကြိုတင်ပြီး စိတ်ကူးမထားတဲ့ လူကတော့ တောင်ယောင် ယောင်မြောက်ယောင်ယောင်နဲ့ မလုပ်တတ်မကိုင်တတ်ဖြစ်နေပါရောဗျာ။ အကြံလည်း ပေါ်လာရော ကိစ္စလည်းပြီးသွားရော။ နောက်ကျနေလို့ ဘာမှလည်းမလုပ်လိုက်ရ ဘူး။ ဟောဒါနဲ့ မရှုံးတန်ဘဲ ရှုံးသွားပါလေရောဗျာ”

တောင် “လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၉၃၂ ခုနှစ် တရုတ်-ဂျပန်စစ်တုန်းက အဖြစ်အပျက်တစ်ခု အကြောင်း ကျုပ်တို့ဆရာကြီးပြောဖူးတယ်။ သူက ဒီအခါတုန်းက စစ်သားတစ်ရာ တပ်ကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့စစ်ဗိုလ်ကလေးဆိုကိုးဗျ။ စစ်ဗိုလ်ကြီးက ဂျပန်လက်ထဲရောက် သွားတဲ့ အဆောက်အအုံကလေးတစ်ခုကို ပြန်ရအောင်တိုက်ချေရမယ်လို့ သူ့ကိုလွှတ် သတဲ့။ ဒီတော့သူက စစ်သား ၁၀၀တပ် ကလေးနဲ့ ချီတက်သွားရပါရော”

ကျွန်တော် “အဆောက်အအုံထဲမှာ ဂျပန်ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

တောင် “သုံးလေးဆယ်လောက်ဆိုတော့ဗျာ။ သူတို့လူစုက ဟိုရောက်အောင် သွားနိုင်ရင်တော့ သူတို့နိုင်မှာပဲ။ သို့သော် ဟိုမရောက်ခင် ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခု ဖြတ်သွားရလေတော့ သူတို့က ရန်သူသေနတ်ဒဏ်ကို အရင်ခံရဆိုပါတော့ဗျာ။ ဒါနဲ့ဆရာကြီး အုပ်ချုပ်တဲ့လူ ၁၀၀ တပ်ကလေးဟာ ကွင်းပြင်ကြီးကိုဖြတ်ပြေးနေ တုန်း၊ ဂျပန်တပ်ကသေနတ်တွေ တဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ပစ်ကြတာပေါ့ဗျာ။ သူတို့ကတော့ ပြန်ပစ်လို့ အလကားပဲ။ ဟိုရောက်အောင် အတင်းပြေးသွားပြီး၊ ရောက်တော့မှ လူယူ ရုံပဲရှိတယ်။ ဒါနဲ့ ကွင်းပြင်ကြီးဖြတ်ပြေးလို့ လမ်းတစ်ဝက်လောက်ရောက်တော့ လူ ၁၀၀တပ်အနက်မှ ၂၀လောက်ကျပြီး ၈၀လောက် ကျန်တော့သတဲ့။ အဲဒီကျန်တဲ့ ၈၀အနက်မှာလည်း တစ်ယောက်သော စစ်သားက ရွံ့တွန့်တွန့်လုပ်ပြီး ဆုတ်ချင်သ လိုလို လုပ်နေတာကို ဆရာကြီးမြင်ရသတဲ့။ တစ်ယောက်ရွံ့တာ မြင်ရင်ပဲ အနားက သူတွေက ယီးတီးယားတာနဲ့ နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်ကုန်ရောတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ တစ်စတစ်စ ကြောက်စိတ်ကူးသွားလိုက်တာ နောက်ဆုံးကျတော့ တစ်တပ်လုံးလှည့်ပြန်ပြီး ကဆုန်စိုင်းလာခဲ့ကြပါရောတဲ့ဗျာ”

ထိုအခါ အိန်ဟုတ်တောင်၏ စကားကို စိတ်အားထက်သန်စွာနားထောင် လျက်ရှိသော ၎င်း၏ ရည်းစားရှုလွမ်းက “တကယ်ဆိုရင်ရှင် ဆရာကြီးရော ဒီပြင် ဘယ်လိုလုပ်ဖို့များ နည်းလမ်းရှိသေးလို့လဲ အိန်ဟုတ်တောင်”

တောင် “ကျုပ်လို စဉ်းစားပြီးထားနှင့်တဲ့လူဆိုရင်တော့ လုပ်စရာနည်းလမ်း ရှိလှပေါ့ဗျာ”

လွမ်း “ဆိုစမ်းပါဦး ရှင်၊ ဘယ်လိုများလုပ်မလဲ”

တောင် “ပထမဦးစွာ ရွံ့တွန့်တွန့် လုပ်တဲ့လူကိုမြင်မြင်ချင်းတစ်ခါတည်း ပစ်သတ်လိုက်ပေါ့ဗျာ။ အမြစ်ကိုဖြတ်ပစ်လိုက်ရင် ဒီအပင်ဟာ ဘယ်မှာရှင်နိုင်ပါဦး မလဲ။ ဒီနေရာမျိုးဟာ စဉ်းစားနေစရာအချိန်မရဘူး။ မြန်းဒိုင်းဆိုချက်ချင်းစီရင်ပစ် လိုက်နိုင်မှ ခရီးရောက်တာကိုး။ သို့သော် ဒါမျိုးကိုမဆိုင်းမတွ မစဉ်းစားဘဲ ချက်ချင်း လုပ်နိုင်တဲ့လူ၊ လုပ်ရက်တဲ့လူ တယ်ပြီး မများလှပေဘူး မှတ်တယ်”

လွမ်း “ရှင်ပြောတာတော့ဟုတ်ပါရဲ့။ သို့သော်ဒီလိုပြုဖို့ မလိုချင်ဘူးတဲ့ရှင်။ ဥပမာ သူတစ်ယောက်ကြောက်ရွံ့ပေမယ့်။ ဒီပြင်လူတွေက မကြောက်ရွံ့ဘဲ ချီတက်မြဲ တိုင်း ချီတက်ကြသတဲ့ ရှင်။ ဒီလိုဆိုရင် ရှင် စီရင်ထားနှင့်ခြင်းဟာ၊ လက်လွန်ရာ မရောက်ပေဘူးလား။ ဒီပြင်တစ်ခုကလည်း စစ်ဗိုလ်လုပ်တဲ့ လူက အော်ဟစ်ပြီး အသံပေးလိုက်ရင် ရွံ့နေတဲ့လူဟာလည်း အားတက်ပြီး ရဲမလာပေဘူးလားရှင်။ ဒီပြင်နည်းလမ်းတွေ စမ်းမကြည့်ဘဲနဲ့ တစ်ချက်တည်း စီရင်လိုက်မယ်ဆိုရင်”

ရှေ့လောကြီးရာ မရောက်ပေဘူးလားရှင်”

တောင် “မှန်တယ်ရှေးလောကြီးရာရောက်ချင်ရောက်မယ်။ သို့သော် စစ်တိုက် တယ်ဆိုတာမျိုးဟာ၊ လူတစ်ယောက်အသက်လောက်ကိုထောက်ညှာတဲ့ကွက်ပြီး ဟို စမ်းစမ်း ဒီစမ်းစမ်းမလုပ်နိုင်ဘူးဗျ။ သေချာတဲ့နည်းလမ်းကိုအရင်ဆုံးလုပ်ရမယ်။ သူ့ရဲ့ပေမယ့် သည့်ပြင်လူတွေ မရွံ့တန်ကောင်းပါဘူးလေလို့ မျှော်လင့်ပြီး ကျုပ်ပြော သလို မလုပ်ဘဲ နေပါရော။ တော်တော်ကြာတော့ မျှော်လင့်သလို မဖြစ်လာလည်း ကြောက်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကူးပြီး တစ်တပ်လုံး လန်ဆောင့်ပြေးတော့၊ လူတစ်ယောက် ညှာလိုက်မိတာနဲ့ တစ်တပ်လုံး အကျိုးနည်းအရက်ကွဲမဖြစ်ရပါလား။ ဒီအပေါ်မှာ စစ်မြေပြင်ဟာ ဒီပြင် နေရာနဲ့မတူဘူး။ လူတစ်ယောက်ကအထူးကြောက်ရင်လည်း ကြောက်စိတ်ကူးကုန်တာပဲ။ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်က အထူးရဲရင်လည်း ရဲစိတ်ကူးကုန် တာပဲ။ သို့သော်ရဲခြင်းနှင့် ကြောက်ခြင်းဟာ အတက်နဲ့ အဆင်းလိုပဲဗျ။ ရဲဖို့ဆိုရင်တော့ တော်တော်နဲ့မကူးတဲ့ ဘူး။ ကြောက်ဖို့များဆိုမှဖြင့်၊ အဆင်းတွန်းချလိုက်သလို ဒဟောမြောပါးပါသွားကုန် ပါရောဗျာ”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ရှုလွမ်းမှာ တယ်ပြီးမကြိုက်လှသော်လည်း မငြင်းနိုင်သဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်နေလေ၏။ ကျွန်တော်နှင့်ဝေါင်တောင်ချောင်တို့မှာမူ အိန် ဟုတ်တောင်၏စကားဟူသမျှကို ဆရာသမား၏စကားအလားကဲ့သို့ ဆင်ခြေမကန် ဘဲ ကျေနပ်လျက်ရှိကြ၏။

အထက်ပါစကားများ ပြောကြပြီးနောက် တစ်နှစ်လောက်ကြာရှိ၏။ ၁၉၃၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ကုန်ခါနီးတွင် ကျွန်တော်တို့လူငယ်လေးဦးသည် ၎င်းဥယျာဉ်အတွင်း ဌိပင် နှုတ်ဆက်စကားပြောကြားလျက်ရှိကြ၏။ အကြောင်းမူကား တရုတ်-ဂျပန် စစ်တိုက်ကြသည့် အရေးတွင် ကျွန်တော်တို့လူငယ်သုံးဦးသည် အမျိုးသားနှင့်တိုင်း ပြည်အတွက် အသက်ကို စွန့်လွှတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးကြသည့်အတိုင်း ထိုနေ့ညနေ၌ စစ်တပ်သို့ ဝင်ရန် အာမဝန်တာခံခဲ့ကြပြီး ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။ ဝေါင်တောက် ချောင်မိဘများသည် တစ်ယောက်တည်းသော သားကလေးနှင့်ခွဲခွာရမည့်အတွက် နှလုံးမသာမယာရှိနေကြသော်လည်း အိန်ဟုတ်တောင်၏မြင့်မြတ်သော နမူနာကို အားကျလျက်ရှိသော ဝေါင်တောက်ချောင်အား တားဆီးခြင်းငှာ မဝံ့ဘဲရှိကြ၏။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး သားနှင့်အမိသာသဘောထားကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့အမိ အဖ မောင်နှင့်နှမ သမီးရည်းစားတို့၏ တစ်လှည့်စီ တစ်ကွဲစီ နှုတ်ခွန်းဆက်ခြင်း၊ နမ်းရှုပ်ခြင်း၊ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သခြင်း၊ မှာထားသွန်သင်ခြင်းတို့မှာ မဝနိုင်မအိနိုင် အောင် ဖြစ်နေကြရကား ပစ္စည်းထုပ်ကလေးနှင့် ခပ်စောစောကြိုတင်၍ ရောက်နေနှင့်

သော ကျွန်တော်မှာ ဤနေရာ၌ သားအမိတစ်တွဲ၊ ဟိုနေရာ၌ သမီးရည်းစားတစ်တွဲ၊ တွေ့မြင်နေရသဖြင့် မတိမ်းသာ မရှောင်သာအောင် ဖြစ်နေလေ၏။

နောက်ဆုံး၌လူကြီးနှစ်ယောက်တို့ ငိုယိုရဖန်များသဖြင့် အိမ်တွင်းသို့ခေတ္တနား နေရန်ဝင်သွားကြရာတွင်၊ ဥယျာဉ်ထဲ၌ လူငယ်-လေးဦးဆုံစည်းမိကြခြင်း ဖြစ်လေ သည်။ ရှုလွှမ်းမှာ သတ္တိကောင်းသော သူငယ်မတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အလျောက် မိဘများလောက်ပင် တုန်လှုပ်ပူဆွေးဟန်မရှိဘဲ ၎င်းမောင်ကလေးအား စောင့်ရှောက် ကြည့်ရှုဖို့သာလျှင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုမှာထားလျက်ရှိ၏။ ဤနာရီထိုးသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စစ်တပ်မှမော်တာကားကြီးဆိုက်ရောက်လာ၍ ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးလိုက်ပါသွားကြရာ လမ်းထောင့်သို့ရောက်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် ရှုလွှမ်းနှင့်အဘိုးကြီးတို့က အမယ်ကြီးအား အိမ်ထဲသို့တွဲသွင်းသွားကြသည်ကို မြင်လိုက်ရသေး၏။ အိန်ဟုတ်တောင်နှင့်ဝေါင်တောက်ချောင်တို့မူကား လှည့်၍ပင် မကြည့်ကြချေ။

စစ်မြေပြင်သို့ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်လုံးမှာ တပ်မကြီး တစ်တပ်တွင် အမှုထမ်းကြရသော်လည်း၊ တပ်ကလေးမှာတခြားစီဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်မှာ အေကုမ္ပဏီတပ်တွင် အမှုထမ်းရ၍ အိန်ဟုတ်တောင်နှင့်ဝေါင်တောက် ချောင်တို့မူကား စီကုမ္ပဏီတပ်ကလေးတွင် ထည့်သွင်းထား၏။ ကျွန်တော်ပါဝင် သည့်တပ်ကလေးမှာ တူးမြောင်းများတူး၍ မြေကတုတ်ပြုလုပ်ခြင်း၌ နေ့ရောညဉ့်ပါ အချိန်ကုန်လွန်ရ၏။ တူးမြောင်တစ်ခုတူး၍ ပြီးစီးသောအခါ ၎င်းကိုစွန့်ပစ်၍ နောက်သို့ တထစ်ဆုတ်ပြီးလျှင် တစ်ဖန်တူးရပြန်၏။ ၎င်းပြီးစီးပြန်သောအခါ တစ်ဖန် ပစ်ထားခဲ့၍၊ အခြားတစ်ခုကို တူးရပြန်၏။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့သော အင်္ဂလိပ်ကျောင်း ထွက်များမှာ ကူလီအလုပ်မျိုးဖြစ်သော မြေတူးခြင်းထက် ရန်သူနှင့်ရင်ဆိုင်တိုက် ခိုက်ခြင်းကို ပိုမိုတောင့်တမိကြသေး၏။

ရက်သတ္တတစ်ပတ်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်တို့၏တောင့်တချက်မှာ အတိုး နှင့်တကွ အပြည့်အစုံရရှိကြ၏။ ဂျပန်စစ်သင်္ဘောများသည် ဝူဆန်ကမ်းခြေမှ ဗုံး များပစ်ကြဲစပြု၏။ လေယာဉ်ပျံလည်း ကောင်းကင်၌ တဝီဝီပျံသန်းလျက်ရှိ၏။ တစ်ညနေ၌ ကျွန်တော်တို့သည် တူးမြောင်းများကို ခိုင်ခံ့သည်ထက် ခိုင်ခံ့စေခြင်း ငှာ သဲအိတ်များစုပုံလျက်ရှိကြစဉ် ကမ္ဘာပျက်သကဲ့သို့ထင်မှတ်ရလောက်အောင် ပြင်း ထန်လှစွာသော အသံကြီးကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်။ ထိန်ထိန်ညီးသော မီးရောင်ကြီးကို မျက်စိထဲတွင် ဝင်းခနဲတစ်ချက် မြင်လိုက်ရပြီးနောက် ဘာတစ်ခုမျှ သတိမရတော့ဘဲ မှောင်နှင့်မည်းမည်းဖြစ်သွားလေတော့သတည်း။

(ကျွန်တော့်အားဆေးရုံသို့ပို့ခြင်း၊ ဦးခေါင်းတွင်ထိမှန်သောဒဏ်ရာကို ဆရာ
ဝန်များ ကုသခြင်း။ ရောဂါသက်သာ၍ရှန်ဟဲမြို့ရှိ ကျွန်တော်၏ ဘကြီးနေအိမ်သို့
အနားယူရန်ပို့ထားခြင်း နာလန်ထူသောအခါ ဝေါင်တောက်ချောင်၏ မိဘများက
ဖိတ်ခေါ်သည့်အတွက် ၎င်းတို့နေအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခြင်းစသည်အားဖြင့်
ကုန်လွန် ခဲ့သော တစ်လခန့်မျှသော အချိန်အကြောင်းကို အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြရန်
မလိုသဖြင့် ကျော်သွားပေအံ့)

ဝေါင်တောက်ချောင်၏ မိဘသည် ချစ်လှသော သားကလေးတစ်ယောက်
စစ်မြေပြင်သို့ ရောက်နေသည့်အတွက် သား၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သော ကျွန်တော့်အား
သားအမှတ်နှင့် ချစ်ခင်ကြင်နာစွာပြုစုစောင့်ရှောက်ကြပေ၏။ ရှုလွမ်မှာလည်း
ကျွန်တော်အားမောင်အရင်းတမျှ ပြုစု၍ သတင်းစာများ ရယ်ရွှင်ဖွယ်ပုံဝတ္ထုများ
စသည်တို့ကို ကျွန်တော်၏ ခုတင်အနီးမှ အားလပ်သောအချိန်တိုင်းဖတ်၍ ပြလေ၏။
လူမမာတို့မည်သည်မှာ 'သက်သာ' ရာတွင် နေချင်တတ်မြဲဖြစ်သည့်အတိုင်း ၂ ရက်၊
၃ ရက်အလည်အပတ်လာရာမှ ရောဂါမပျောက်မချင်းနေထိုင်ဖို့ ဆုံး ဖြတ်လိုက်
လေ၏။

ထိုအတောအတွင်း ဝေါင်တောက်ချောင်နှင့် အိန်ဟုတ်တောင်တို့ထံမှ စာများ
မကြာမကြာရောက်ရှိရာ ကျွန်တော်တို့လေးဦးသားသည် လူကိုယ်တိုင် မမြင်မတွေ့
ရသူနှစ်ဦး၏ စာကို စားတော့ဝါးတော့မလို အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ်ဖတ်ရှုကြလေ၏။
တစ်နေ့သ၌ စစ်ရုံးမှ ကြေးနန်းတစ်စောင်ရောက်လာသဖြင့် လူကြီးများသည် မျက်လုံး
ပြူးလျက်ရှိကြရာ ရှုလွမ်က စာအိတ်ကို ဖောက်၍ဖတ်သောအခါတွင် ဝေါင်တောက်
ချောင်မှာ ဂျပန်တို့နှင့်ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရာတွင် ကျဆုံးကြောင်းပါရှိလေ၏။

သားအမိသုံးယောက်တို့မှာ ထိုသတင်းကို ကြားရသောအခါတွင် မည်မျှ
လောက်ဟစ်အော်ငိုကြွေးကြသည်ကို ဖော်ပြရန်လိုမည်မထင်ပေ။ တစ်ယောက်တည်း
သော အမွေခံသားဖြစ်သောကြောင့် အထူးသဖြင့် ပူဆွေးဒုက္ခရောက်ကြရရာ၏။
သားအမိသုံးယောက်တို့သည် ဝေါင်တောက်ချောင်သေဆုံးပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော့်
အား ရှေးကထက်ပင်တိုး၍ ချစ်ခင်ကြင်နာစွာနှင့် ပြုစုစောင့်ရှောက်ကြပေ၏။
ကျွန်တော်၏ ခုတင်အနီးတွင်တစ်ယောက်တလဲ အမြဲနေကြ၍၊ ကျွန်တော်၏ မျက်နှာ
ရိပ်မျက်နှာကဲကိုသာလျှင် ကြည့်နေကြ၏။ ရေသောက်မည်ဟုရေခွက်ကို လှမ်းကြည့်
လိုက်လျှင်ပင် ရေခွက်ရောက်လာပြီးဖြစ်ရာ၊ ချောင်းဟန်လိုက်လျှင်ပင် ထွေးခံထိုး
ပေးပြီး ဖြစ်နေ၏။ မိဘအရင်း၊ နှမအရင်းဖြစ်သော်လည်း ဤမျှထက်ပို၍ ဂရုစိုက်နိုင်
ဖွယ်မရှိတော့ချေ။ ကျေးဇူးကြီးလှပေ၏။

ဝေါင်တောက်ချောင်သေဆုံးပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည် အိန်ဟုတ်တောင် ထံမှထိုအကြောင်းကိုထပ်လောင်း၍ အစုံအလင်သတင်းကြားရလိမ့်မည်ဟု ထင်မျှော်လင့်ကြသဖြင့် စာကိုမျှော်နေကြ၏။ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်ကြာအောင်လည်း စာမရောက်လာသောကြောင့် အံ့သြနေကြ၏။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် အိန်ဟုတ်တောင်၏ အပြုအမူကို အလွန်ထူးဆန်းသည်ဟု မှတ်ထင်စပြုကြ၏။ အိန်ဟုတ်တောင်ပါတစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လေရာသလားဟု တွေးတော၍၊ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ထုတ်ပြန်သော အမည်စာရင်းကို သေချာစွာကြည့်ရှုရာ ဝေါင်တောက်ချောင်၏ အမည်ကိုသာတွေ့ရ၍ အိန်ဟုတ်တောင်၏ အမည်ကို မတွေ့ရချေ။ ထိုအခါ ကျွန်တော်နှင့်တကွ အိမ်သားအားလုံးတို့မှာ အိန်ဟုတ်တောင်အတွက် အတော်ကြီးပူပန်စိုးရိမ်ခြင်းဖြစ်နေကြ၏။ ရှုလွမ်းမှာ မောင်သေဆုံးသည့်အတွက် ညှိုးငယ်ရာမှ ထိုအတွက်ကြောင့် သာ၍ ပူပန်သောကဖြစ်နေရပြန်၏။ “အိန်ဟုတ်တောင်ဒီလို မလုပ်တတ်ပါဘူး၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်” ဟု မကြာမကြာညည်းညူရှာ၏။ ထိုရက်အတောအတွင်း ရှုလွမ်းနှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးစလုံး ပြော၍မဆုံးနိုင်သော အကြောင်းအရာတစ်ခုမှာကား အိန်ဟုတ်တောင်၏ စိတ်နေသဘောထားအကြောင်းပင်ဖြစ်ရာ ထိုကဲ့သို့စာမရေးဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာနေခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကိုမူ ဒဏ်ရာရခြင်းမှတစ်ပါး အခြားနည်းအားဖြင့် မတွေးတောတတ်ကြတော့ချေ။ အိန်ဟုတ်တောင်၏ မိဘများထံ လူစေလွှတ်၍ မေးမြန်းသည့် အကြိမ်ပေါင်းမှာလည်း မရေမတွက်နိုင်ချေ။ ၎င်း၏ မိဘများကလည်း ထိုနည်းအတူ စာမရောက်ကြောင်းနှင့်ညည်းတွားနေကြ၏။

ဝေါင်တောက်ချောင်သေဆုံးပြီးနောက် တနင်္ဂနွေသုံးပတ်ကြာသောအခါ အိန်ဟုတ်တောင်ထံမှ ကြေးနန်းတစ်စောင်ရရှိ၏။ ၎င်းကြေးနန်းတွင် လွန်ခဲ့သော သုံးရက်လောက်က လက်မောင်းတွင်ဒဏ်ရာရကြောင်း၊ မကြာမီအလည်လာခဲ့မည့်အကြောင်းမှတစ်ပါး အခြားအခြင်းအရာ တစ်စုံတစ်ခုမှ မပါရှိချေ။ ရှုလွမ်းမှာမူ မည်သို့ဖြစ်သည်ဖြစ်စေ၊ လူမသေလျှင်တော်စေတော့ဟူသော သဘောမျိုးနှင့် ရွှင်ပြအားတက်နေဟန်ရှိ၏။

၎င်းနောက် သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် အိန်ဟုတ်တောင်ကိုယ်တိုင်ရောက်လာလေ၏။ ၎င်း၏ မျက်နှာထားကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်နှင့် ရှုလွမ်းတို့မှာ ဧကန်မုချအကြီးအကျယ် တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပြီဟူ၍ အသီးသီးဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်တော်၏ ခုတင်အနီးတွင် အိမ်သားအားလုံးဝိုင်းဖွဲ့ကာ ထိုင်ကြပြီးနောက် အိန်ဟုတ်တောင်သည် ဝေါင်တောက်ချောင်သေဆုံးပုံအကြောင်းကို တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့်ပြောပြလေရာ ၎င်း၏ မျက်နှာထားကိုမကြိုက်သည့် အတွက်ကြောင့်

ရှုလွှမ်းနှင့်ကျွန်တော်တို့မှာ တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကိုတစ်ယောက်လှမ်း၍ ကြည့်မိကြ သေး၏။

အိန်ဟုတ်တောင်က မိမိမှာ စစ်မြေပြင်သို့ရောက်၍ တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်အတွင်း၊ အထက်အရာရှိသည် မိမိ၏ အရည်အချင်းကို သဘောကျသဖြင့် လူ ၁၀၀ တပ် ကလေးကို စီမံအုပ်ချုပ်သည့် ဗိုလ်ကလေးအဖြစ်နှင့်ခန့်ထားကြောင်း၊ တစ်နေ့သ၌ ဂျပန်တို့လက်ဝယ်သို့ရောက်သွားသော တူးမြောင်းတစ်ခုကိုပြန်လည်ရရှိအောင် တိုက် ခိုက်ရန် စစ်ဗိုလ်ကြီးကအမိန့်ပေးကြောင်း၊ လူ (၁၀၀)တပ်ကလေးပေါင်း (၁၀) တပ်မျှ ချီတက်တိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်ပေး၍ မိမိမှာ၎င်း (၁၀)တပ်အနက် တပ်တစ်တပ်ကို အုပ်ချုပ်ရကြောင်း။ ယင်းသို့ တိုက်ခိုက်ကြရာတွင် ဝေါင်တောက်ချောင်လည်းပါဝင်၍ မိမိနှင့်ဝေါင်တောက်ချောင်တို့မှာ ရှေ့ဆုံးမှ ခေါင်းဆောင်ကာ လူအများအားတက် သရောရိုစေအောင် ချီတက်ကြကြောင်း၊ တူးမြောင်းနှင့်ကိုက် ၄၀ခန့်သို့ရောက်သော အခါ ရန်သူဘက်မှမိုးရွာသကဲ့သို့ အနံ့အပြား ကျရောက်နေသော ကျည်ဆန်များ အနက် ကျည်ဆန်တစ်ခုမှာ ဝေါင်တောက်ချောင်၏ ရင်အဝကိုထိမှန်၍ ဝေါင်တောက် ချောင်မှာ ထိုနေရာ၌ပင် ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးကြောင်းနှင့် ပြောပြလေရာ သားအမိ သုံးယောက်တို့မှာ၊ အသစ်လောင်း၍ ငိုကြွေးကြပြန်လေ၏။

အဘိုးကြီးနှင့်အမယ်ကြီးတို့မှာ သားအကြောင်းကြား၍ မဝနိုင်ကြသဖြင့် အပြန်ပြန် အထပ်ထပ်မေးမြန်းကြရာ အိန်ဟုတ်တောင်မှာ ၎င်းအဖြစ်အပျက်ကို (၅)ကြိမ်တိုင်တိုင် ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောပြရလေ၏။ ရှုလွှမ်းမှာ အိန်ဟုတ်တောင်၏ စကားများကို အများနှင့်အတူ နားထောင်လျက်ရှိသော်လည်း စိတ်ထဲက ကျေနပ် ဟန်မရှိသော အမူအရာနှင့်ကျွန်တော့်အား မကြာခဏလှမ်း၍ကြည့်သေး၏။

နောက်ဆုံး၌ မေးစရာရှိသမျှအားလုံးမေးမြန်း၍ ပြန်ကြားဖြေဆိုပြီးသောအခါ တွင် အဘိုးကြီးနှင့်အမယ်ကြီးတို့သည် ကျွန်တော်၏အခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြ၍ ကျွန်တော်တို့လူငယ်သုံးယောက်တည်းသာလျှင် ကျန်နေရစ်လေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ သုံးယောက်သား ဖိုခနောက်ဆိုင်ထိုင်နေကြသော်လည်း၊ မည်သူကမှ စကားစတင်၍ မပြောဘဲ (၅)မိနစ်ခန့်မျှကြာအောင် တိတ်ဆိတ်စွာထိုင်နေကြ၏။ စားပွဲတင်နာရီ ကလေးမှ တချက်ချက်မြည်လျက်ရှိသော အသံကိုပင် ထင်ရှားစွာကြားကြရ၏။ နောက်ဆုံး၌ အိန်ဟုတ်တောင်သည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ထ၍ ရှုလွှမ်း၏လက်ကို ဖြည်းညင်းစွာကိုင်ဆွဲသဖြင့် ရှုလွှမ်းကမတ်တတ်ထသောအခါ တံခါးဆီသို့ တဖြည်း ဖြည်းခေါ်သွားပြီးနောက် ရှုလွှမ်းကိုအခန်းပြင်ဘက်သို့ ယုယစွာထုတ်လိုက်ပြီးမှ အခန်းတံခါးပိတ်၍ ကျွန်တော်၏ အနီးသို့လာထိုင်လေ၏။

တောင် “ခင်ဗျားကို ကျုပ်စကားတစ်ခွန်းပြောချင်တယ်။ စေ့စေ့စပ်စပ် နားထောင်စမ်းဗျာ။ ဒီလိုဗျာ- ခင်ဗျားမရှိတဲ့နောက်။ ကျုပ်တို့လူစုမှာ အပစ်ခံလိုက်ရတဲ့ သေနတ်အချက်ပေါင်း ဗုံးအလုံးပေါင်း၊ အမြောက်အချက်ပေါင်းဟာ ဘယ်မှာရေတွက်နိုင်မလဲဗျာ။ နေ့ရော၊ ညရော၊ နံနက်ရော၊ ညနေရော တဆူတည်းဆူ တည်တည်းညံ့နေလေတော့။ မှန်တာ မမှန်တာ အပထားလို့ နားဖျားကိုကွဲထွက်တော့ မတတ် တရစပ်ပစ်ခတ်နေကြတာကိုးဗျ။ လူတွေမှာလည်း အအိပ်ကပျက်၊ အစားက မမှန် ဆူညံလိုက်တာကလည်း တဒိုင်းဒိုင်းဖြစ်နေတော့ မှင်တက်မိသလို ယီးတီးယောင်တောင်နဲ့ ကယောင် ချောက်ချားဖြစ်နေတော့တာကိုးဗျ။ ဒီလိုဖြစ်နေတဲ့ အထဲမှာ စစ်ဗိုလ်ကြီးက ဂျပန်လက် ရောက်သွားတဲ့ တူးမြောင်းတချို့ကို နက်ဖြန် နံနက်စောစောပြန်ရအောင် တိုက်ယူရမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်ပါလေရောဗျာ”

အိန်ဟုတ်တောင်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍သောက်လေ၏။ ။ ၎င်းနောက် ဆက်လက်၍ ...

တောင် “ဒီဟာတွေကို ဘာကြောင့်စုံစုံစေ့စေ့ကျုပ်ပြန်ပြောသလဲဆိုတော့၊ ဟိုနေ့က ကျုပ်စိတ်ဟာ ဘယ်လိုအခြေအနေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိစေလိုလို့ဗျ။ အဲဒီနေ့နံနက် အရုဏ်တက်ချိန်လောက်မှာ ထပြီးချိတက်ဖို့ပြင်ဆင်ကြတော့ ဝေါင်တောက်ချောင်ခမြာမှာ ခါတိုင်းနဲ့မတူဘဲ ကတုန်ကရီဖြစ်နေရှာတာကိုးဗျ။ ကျုပ်က “ဟေ့လူ ဘာဖြစ်တာလဲ” လို့မေးတော့ ဝေါင်တောက်ချောင်က “အိန်ဟုတ်တောင်ရယ် ကျွန်တော် ဒီကနေ့ ကြောက်လိုက်တာဗျ” တဲ့ ပြောရှာတယ်။ ကျုပ်ကလည်း ခါတိုင်းလိုဆိုရင် အားပေးစကားပြောမိမှာပေါ့ဗျာ။ အခုတော့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မှင်သက်မိသလို ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေလေတော့ “ယောက်ျားပဲကွယ်၊ မကြောက်ပါနဲ့” လို့ ဒါလောက်ပဲ ပြောမိတယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ ချိတက်ကြရောဆိုပါတော့ဗျာ။ ကျုပ် တစ်ခုလိုသွားတာက ဘာလဲဆိုတော့ ဝေါင်တောက်ချောင်ကြောက်နေမှန်းသိရင် စစ်တပ်မှာ နောက်ဆုံးနားဆီက လိုက်ဖို့အကြံပေးဖို့ကောင်းတယ်။ အခုတော့ ဒီဟာကို မစဉ်းစားမိဘဲ သူများနည်းတူ ချိတက်တိုက်ခိုက်လို့ အမိန့်ပေးပါလေရောဗျ။ လမ်းတစ်ဝက်ရောက်တော့ ဘာဖြစ်သလဲဆိုတော့၊ ဝေါင်တောက်ချောင်က တွန့်သလို ရွံ့သလိုလုပ်ပါလေရောဗျာ။ သူနေတာကလည်း ကျုပ်အနားမှာ အလယ်ဗဟိုကဆိုတော့။ ဒီပြင် လူအားလုံးမြင်ကြတာပေါ့လေဗျာ။ သူရွံ့ရင်ပဲ ဒီပြင်လူတွေကရွံ့ချင်သလို အဖြစ်မှာ ဘာမှမပြောနဲ့ ကျုပ်က (၆) လုံးပြူးထုတ်ပြီး ပစ်သတ်လိုက်ပါရောဗျာ”

“အလိုလေး ဘုရားရေ့” ဟု ကျွန်တော်က လွှတ်ခနဲ အော်မိသေး၏။ ။

တောင် (ဆက်လက်၍) “ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ ခူစိန်တန်း ရက်စက်တယ်လို့ ခင်ဗျားဆိုရင်ဆိုတော့ ကျုပ်တော့ဖြင့် ပြုမိပြီ”

ကျွန်တော် “ဟိုမနက်က ခင်ဗျားတို့နိုင်တော့ နိုင်တယ်ပေါ့”

တောင် “နိုင်တယ်လေ ဂျပန်ဘက်က တူးမြောင်းတွေကို အကုန်ပြန်ရတယ်။ နိုင်တာတော့ နိုင်တယ်သူငယ်ချင်း၊ ဒီအကြောင်းကို ကျုပ်စဉ်းစားတိုင်း ရူးချင်သလိုလို ဖြစ်သွားတယ်ဗျာ”

ကျွန်တော် “ဖြစ်ရလေ အိန်ဟုတ်တောင်ရယ်”

တောင် “မတတ်နိုင်ဘူးလေဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဖူးစာမပါကြလို့ပေါ့”

ကျွန်တော် “ဘယ့်နှယ်ပြောတာလဲဗျာ”

တောင် “သူ့မောင်ကို သတ်ပြီး၊ အစ်မကိုကျတော့ယူလို့ ကောင်းပါမလားဗျာ။ မတော်တဆ နောက်နောင် သူသိသွားရင် ဒီလင်မယားစိတ်ချမ်းသာနိုင်ဖို့ ရှိပါဦး မလား ခူစိန်တန်းရဲ့”

ကျွန်တော် “နို့ ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

တောင် “စစ်ကြီးတစ်ခုလုံး ရှိနေသေးတာပဲ သူငယ်ချင်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသုံးချဖို့ ဘာခက်သလဲ၊ ကျုပ်သွားမယ်”

အိန်ဟုတ်တောင်သည် ကျွန်တော်၏ လက်ကို မိနစ်တစ်ဝက်ခန့် ကြာအောင် ကိုင်ဆုပ်ပြီးနောက် တံခါးမှ မထွက်ဘဲ ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ဆင်းထွက်သွားလေ၏။ ကျွန်တော်မှာမူ ဆရာသမားကဲ့သို့ ကိုးကွယ်လာခဲ့သော သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့် အလျှောက် ပြတင်းပေါက်တွင်မျှော်ကြည့်ရင်း မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်များ ဖုံးသွား သဖြင့် မမြင်ရဘဲ ဖြစ်နေခဲ့လေ၏။

လွန်ခဲ့သော တနင်္ဂနွေပတ်အတွင်းက အိန်ဟုတ်တောင်သည် ဒဏ်ရာရသော တရုတ်စစ်သားတစ်ယောက်ကို ကျောပေါ်ပိုး၍ ကယ်ဆယ်ရင်း စက်သေနတ် ကျည်ဆန် ထိမှန်သေဆုံးကြောင်းနှင့် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာက ထုတ်ပြန်သော သတင်းတွင် ပါလာ တွေ့မြင်ရလေတော့သတည်း။

ခူစိန်တန်း
[သူရိယမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၃၇၊ ဇန်နဝါရီလ]

သုံးပေါက်ချွန်:

သက္ကရာဇ်မှာ ၁၉၁၈ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ။ အချိန်မှာ ညနေ ၅ နာရီ ၂၅ မိနစ်။ ဌာနမှာ ရန်ကုန်မြို့ ကွမ်းခြံကူတာရုံ ဒုတိယတန်းစားပွဲရုံအတွင်း ဖြစ်၏။ ပဲခူးဌာနအုပ် ကိုဖေတင်သည် ရန်ကုန်သို့ ခေတ္တလာရောက်လည်ပတ်၍ အစိုးရငွေ ၅၀၀ ကျပ်ကို ငွေတိုက်မှထုတ်ခဲ့ပြီးလျှင် ဘိလိယက်ဝါသနာအိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း မိတ်ဆွေများနှင့် ကရိုင်တီရီယန်ဟိုတယ်တွင် တစ်နေ့လုံး သောက်သောက် စားစားနှင့် ဘိလိယက်ကစား၍ ရန်ကုန်-မန္တလေး စာပို့မီးရထားကြီး ထွက်ချိန်နီးခါနီးမှ တက္ကစီ နှင့် ဘူတာရုံသို့ ကတိုက်ကရိုက်ပြေးလာခဲ့ရာ မီးရထားထွက်ဖို့ အချိန် ၅ မိနစ်လိုသေး သည်ဆို၍ စားပွဲရုံသို့ပြေးကာ ဝိစကီတစ်ခွက်သောက်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဟိုတယ်ထဲ၌ တစ်နေ့လုံးသောက်ခဲ့၍ 'ရေချိန်တည့်' နေပြီဖြစ်သော်လည်း ကိုဖေတင် သည် အသောက်သမားတို့၏ ဝါသနာအတိုင်း လမ်းခရီးအတွက် ရိက္ခာယူသည် ဆို၍ အပိုကလေးတစ်ခွက် သောက်မိခြင်းဖြစ်လေသည်။

ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ကား ပထမခေါင်းလောင်း ထိုးပြီးပြီဖြစ်၍ မိတ်ဆွေခရီး သည်များကို လိုက်ပို့သောလူများသည် မီးရထားပေါ်မှဆင်း၍ တွဲများအနီး၌ရပ်ကာ နောက်ဘိတ်ဆုံး မှာထားစရာကလေးများ မှာကြားလျက်ရှိရာမှ နောက်တစ်ကြိမ် ခေါင်းလောင်းထိုးသဖြင့် ဂါတ်ဗိုလ်က အလံစိမ်းထုတ်ပြ၍ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ မိတ်ဆွေများက တရွေ့ရွေ့ထွက်စပြုနေသော မီးရထားပေါ်မှ ခရီးသည်များအား လက်ကိုင်ပဝါများ၊ ထီးများယမ်းကာပြနေကြသောအခါတွင်မှ ကိုဖေတင်ပြေးလာ၍ မီးရထားတွဲတစ်တွဲပေါ်သို့ တက်ဖို့ကြိုးစား၏။ လူကလည်း ခပ်ထိုထို၊ မီးရထားက လည်း အတော်ကလေးအရှိန်ရနေပြီဖြစ်၍ မီးရထားပေါ်သို့ ခပ်ယိုင်ယိုင်နှင့် ပြေးတက် သော ကိုဖေတင်ကို ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ လူများက ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလားဆိုသော

အနေဖြင့် အသည်းတယားယားနှင့် ကြည့်နေကြရာ မီးရထားဘက်ဆိုင်ရာတို့ကမူ “ဟေ့လူမလုပ်နဲ့၊ သေသွားလိမ့်မယ်” စသည်ဖြင့် ငေါက်အော်သတိပေးကြ၏။ ကိုဖေ တင်ကမူ ထိုသူတို့၏ သတိပေးတားဆီးခြင်းများကို ဂရုမစိုက်ဘဲ တွဲတစ်တွဲ၏ တံခါးကို တွယ်ကာ ခုန်တက်လိုက်ရာ ကံကောင်းသဖြင့် ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ လန်မကျဘဲ ချောမောစွာ ရောက်သွားလေ၏။

၎င်းတွဲမှာ ခရီးသည်လေးယောက် စီးနိုင်သော ဒုတိယတန်းတွဲဖြစ်သော်လည်း ခရီးသည်သုံးယောက်တို့က ၎င်းတွဲပေါ်တွင် ပဲခူးမြို့မှ မန္တလေးအထိ ‘ရီဇတ်’ လုပ်ထားသည်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုအချိန်တွင် ခရီးသည်တစ်ယောက်တည်း လိုက်ပါလျက် ရှိလေ၏။ တစ်ယောက်တည်းသောခရီးသည်သည် သတင်းစာဖတ်လျက်ရှိရာမှ ကိုဖေတင်၏ စွန့်စားတွယ်လိုက်ပုံကိုကြည့်နေ၍ ကိုဖေတင် တက်မိသောအခါတွင် “ကံကောင်းလို့ဗျာ၊ ခင်ဗျားလုပ်ပုံက အသည်းယားစရာ ကောင်းလိုက်တာ” ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

ကိုဖေတင်သည် ပခုံး၌ချိတ်လျက်ပါလာသော လွယ်အိတ်ကို ချိတ်တစ်ခု၌ ချိတ်ထားပြီးနောက် ထိုသူကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အသက် ၃၀ ခန့်ရှိ၍ ဖျတ်ဖျတ် လတ်လတ်နှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု အကဲဖြတ်လိုက်၏။ ထိုသူသည် မှန်ကူကွက်ကြီးသဏ္ဍာန် ကွင်းထားသော စိန်လက်စွပ် တစ်ကွင်း ဝတ်ထား၍၊ စိန်ကလေးများစီထားသော မှန်ကူကွက်သည် လက်သုံးချောင်းတို့ကို ဖုံးအုပ်လုမတတ်ကြီးမားသည်ကို မြင်ရ၍ ကိုဖေတင်က “လူပေါ့ တစ်ယောက်ပေတည်း” ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်၏။ ၎င်းပြင် ကျောက်စိမ်းတပ်ထားသည့် ရှပ်ကြယ်သီး၊ သက္ကလတ်အစိမ်းရောင်နှင့် ဖိတ်ဖိတ်တောက်၍ အလွန်ထင်ပေါ်လှသည့် တရုတ်ဖဲကြီးလုံချည် လိမ္မော်ရောင်တို့ကို မြင်သဖြင့်လည်း အဝတ်နှင့်ပတ်သက်၍ အလွန်ကြွားချင်သော လူတစ်ယောက်ဟူ၍ အကဲဖြတ်လိုက်၏။ ဦးချွန်သော ပေတင်ရှူးဖိနပ်နှင့် နာရီအိတ်၌ အစွန်းကလေးထွက်လျက်ရှိသော ပိုးလက်ကိုင်ပဝါ ခေါက်ကလေးတို့ကလည်း ၎င်းအဆုံးအဖြတ်ကို ထောက်ခံလျက်ရှိကြလေတော့သည်။

စိန်လက်စွပ်နှင့်လူက “လုပ်မှ လုပ်ပလေဗျာ၊ ခင်ဗျားနှယ် မီးရထား ရှားသမို့လား၊ ဒီရထားနဲ့မလိုက်ရရင် လော်ကယ်နဲ့ လိုက်ကရောပေါ့ဗျာ၊ မတော်လို့ လိမ့်ကျမှဖြင့် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ” ဟုပြောလိုက်ရာ ကိုဖေတင်က ယခုတွေ့သော လူတစ်ယောက်က မိမိအား ဩဝါဒပေးနေပြီတကားဟု မခံချင်သောစိတ်နှင့် ပြန်တုတ်လိုက်မည် ကြံမိသေး၏။ သို့ရာတွင် ထိုခဏ၌ ပုဇွန်တောင်ဘူတာရုံကို ဖြတ်ကျော်သွား

ခိုက်ဖြစ်၍ ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို အသိတစ်ယောက်ပေ
လောဟု လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်နှင့် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ တစ်နေရာ၌ ထိုင်လိုက်
၏။

“ဟိုတစ်နေ့က ဟုမ်းလမ်း (ပန်းလှိုင်လမ်း) ဘူတာရုံမှာ လော်ကယ်ရထား
ပေါ် လှမ်းခုန်တက်တဲ့ ကုလားတစ်ယောက် တွဲအောက်ချော်ကျပြီး ပလက်ဖောင်းနဲ့
ညှပ်သေတာ မြင်လိုက်ရ၊ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ” ဟု ထိုလူက ဆက်လက်
ပြောသေးရာ ကိုဖေတင်က သူ၏စကားကို ဖြတ်စေလိုသည်နှင့်-

“ခင်ဗျား ဘယ်ထိအောင် လိုက်မလို့လဲ”

“ညောင်လေးပင် သွားမလို့ဘဲ”

“ညောင်လေးပင်သားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုဖေတင်၏စိတ်၌ ညောင်လေးပင်သားအပေါင်းကိုပင် အထင်အမြင်သေး
သွားမိ၏။ ထို့နောက် ကိုဖေတင်က ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်ကာ
လိုက်ပါလာ၏။ စိန်လက်စွပ်ဆရာက သတင်းစာဖတ်ရာမှ သတင်းစာကို ချထား
လျက်-

“ပဲခူးရောက်အောင် တစ်နာရီခွဲတောင် ခုတ်ရမှာ၊ ပျင်းလိုက်တာဗျာ”

“ပျင်းတော့ ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“ဖဲကလေး ဘာလေး ရိုက်သွားရ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

ကိုဖေတင်လည်း သဘောတူ၏။ ကိုဖေတင်မှာ နက်ဖြန်တွင် ပဲခူးမြို့၌ရှိသော
စုံထောက်သူငယ်ချင်းများနှင့် ပျော်ပွဲစားသွားကြရန် စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်၍ ပျော်ပွဲစားရာ
၌ ‘ဘင့်’ ကစားကြဖို့ သဘောတူကြသည်နှင့် ရန်ကုန်မှ ဖဲထုပ်တစ်ထုပ်ဝယ်ခဲ့ရန်
မှာထားလိုက်ကြ၏။ ‘ဘင့်’ ကစားရန်အတွက် ဝပ်ဆင်တိုက်မှရောင်းသည့် ဖဲထုပ်
တစ်မျိုးသည် အလွန်ကောင်းလှ၏။ ဖူး၊ ညှင်း၊ ဗိန်၊ ထောင့်ဟူ၍ ဖဲပွင့်လေးမျိုးရှိ
သည့်အနက် တစ်မျိုးလျှင် အစိမ်း၊ အနီ၊ အဝါ၊ လိမ္မော်ရောင် စသည်ဖြင့် အသွေး
အရောင်တစ်မျိုးစီ ပြုလုပ်ထား၍ ဖဲများမှာလည်း အနက်ရောင်၊ စက္ကူလည်း အလွန်
ကောင်းလေသည်။ ကိုဖေတင်သည် ၎င်းဖဲထုပ်မျိုးတစ်ထုပ်ကို မိတ်ဆွေများက မှာ
ထားချက်အရ ဝပ်ဆင်တိုက်မှ ၁ ကျပ် ၈ ပဲနှင့် ဝယ်ယူခဲ့လေသည်။ ကိုဖေတင်က-

“ဘယ်လိုကစားမလဲ”

“ကိုးမီး ကစားကြတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဖဲထုပ်အဆင်သင့်ပါ ပါတယ်”
ကိုဖေတင်လည်း ကိုးမီးဖဲကစားရာ၌ ‘တေးဖဲ’ အကြောင်းကို ကြားဖူးသဖြင့်

သူ၏ဖဲထုပ်ကို အယုံအကြည်မရှိသည်နှင့်-

“ကျုပ်မှာ ဖဲထုပ်အသစ် ပါပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ထုတ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဖဲထုပ်မရွေးပါဘူး”

ကိုဖေတင်သည် ချိတ်ထားသောလွယ်အိတ်ထဲမှ ဖဲထုပ်ကိုနှိုက်ယူရာ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ပါ ပါလာသည်နှင့် ထိုသူမှာ လန့်သွား၏။

“ကျုပ်က ခြောက်လုံးပြူးကို သူတစ်ပါး ရာဇဝတ်အုပ်တွေလို ခါးမှာ မထိုးချင်လို့ လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လာတာပါဗျာ၊ မလန့်ပါနဲ့”

“မလန့်ပေါင်ဗျာ၊ ဘာကြောင့် ကျွန်တော်က လန့်လိမ့်မှာလဲ၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ထိုခေတ်အခါက ဒုတိယတန်းတွဲထိုင်ခုံများအကြားတွင် ခေါက်စားပွဲကလေးများပါ၍ စားစရာများတင်ကာ နံနက်စာ၊ ညစာများ စားနိုင်ကြလေသည်။ လူနှစ်ယောက်တို့သည် မိမိတို့ထိုင်ခုံအကြားတွင် ခေါက်စားပွဲကိုထုတ်ခင်း၍ ကိုးမီးကစားရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။ ၎င်းရာသီတွင် ၆ နာရီမထိုးမီ မှောင်တော့သည်ဖြစ်၍ ဓာတ်မီးကိုလည်း ဖွင့်ထားကြ၏။ ကိုဖေတင်က ဖဲထုပ်ကို ကုလားဖန်ထိုးရင်း-

“ဘယ်လိုကစားမလဲ၊ တစ်ယောက်တစ်လှည့် လက်သည်ကိုင်မလား”

“ခင်ဗျားသဘောပေါ့၊ ကောင်းပါတယ်၊ တစ်ယောက်တစ်လှည့်လုပ်တာပေါ့”

၎င်းနောက် လက်သည်ရှာ၍ စိန်လက်စွပ်သမား လက်သည်ကျရာ ကိုဖေတင်က ၄၅ ၁ ကျပ်ထိုး၍ နိုင်သဖြင့် အလျော် ၁ ကျပ်ရသည်။

နောက်တစ်လှည့်၌ ကိုဖေတင် လက်သည်ကျရာတွင် ထိုသူက ၅ ကျပ်ထိုး၏။ ကိုဖေတင်မှာ အပျင်းပြေသဘောထားသဖြင့် ဤမျှလောက် လောင်းစားခြင်းကို မကြိုက်သော်လည်း သွေးမရှိဟူ၍ ပြောခံရမည်ကြောက်သည်နှင့် မှိတ်၍ လက်ခံလိုက်ရ၏။ ထိုအလှည့်တွင်လည်း ကိုဖေတင်ကပင် နိုင်၍ ၅ ကျပ် စားလိုက်ရပြန်၏။

ဤနည်းအားဖြင့် ကိုဖေတင်အလှည့်တွင် နည်းနည်းထိုး၍ သူ့အလှည့်တွင် များများထိုးလေရာ ပထမသုံးလေးလက်၌ ကိုဖေတင်ကနိုင်၍ ၄၅ ၂၀ ကျပ်ခန့် အနိုင်ပေါ်၏။ နောက်တစ်လှည့် ကိုဖေတင် လက်သည်လုပ်ရာတွင် ထိုသူသည် ၄၅ ၃၀ ကျပ် ပုံ၍လောင်း၏။ ကိုဖေတင်မှာ များများမလောင်းလိုသော်လည်း နိုင်ထားလျက်နှင့် ကြောက်သည်ဟု ကဲ့ရဲ့မည်ကို ရှက်သည်နှင့် စွန့်စား၍ လက်ခံရ၏။ ဤအကြိမ်တွင်မူကား ကိုဖေတင်က လျော်လိုက်ရသဖြင့် ၄၅ ၁၀ ကျပ်မျှ ရှုံးသွားလေပြီ။ ဤတွင် ကိုဖေတင်မှာ ရှုံးသည့်အတွက် စိတ်ထွက်လာပြီဖြစ်၍ ထိုသူလက်သည်အလှည့်

တွင် ၄၀ ကျပ် ပုံ၍ထိုးလိုက်ရာ စားသွားသဖြင့် ၅၀ ကျပ်မျှ ရှုံးနေလေပြီ။ ရှေ့လျှောက်
၍မူကား ကိုဖေတင်မှာ မွန်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် ပုံ၍
တိုက်ကြတော့ပြန်ရာ အလှည့်တိုင်းလိုပင် ထိုလူကနိုင်၍ ကိုဖေတင်၏အိတ်ထဲမှ
ငွေ ၃၀၀ ကျပ်ခန့်မျှ ရှုံးသွားခဲ့လေပြီ။

ကိုဖေတင်သည် ငွေတိုက်မှ အစိုးရငွေ ၅၀၀ ကျပ်ထုတ်လာခဲ့သည့်အနက်
၂၀၀ ကျပ်မျှသာ ကျန်လေတော့သည်။ ကိုယ်ပိုင်ငွေဖြစ်စေကာမူ ပိုကာနှင့် မြင်းပွဲ
စွပ်ဒိုင်လောက်သာ လောင်းကစားဖူးသူဖြစ်၍ ငွေ ၃၀၀ ကျပ်ရှုံးသည်ဆိုလျှင် နှမြော
ဦးမည်ဖြစ်ရာ ယခုမှာ အစိုးရငွေဖြစ်နေရကား နှမြောရုံသာမကဘဲ မတော်တဆ
အားလုံးဆုံးရှုံးခဲ့လျှင် မိမိ၌ စိုက်၍လျော်စရာမရှိသဖြင့် ထောင်တန်းကျချေတော့မည်
ဟူ၍လည်း စဉ်းစားမိသည်နှင့် ဇောချွေးများ ပြန်လျက်ရှိလေပြီ။ သို့ရာတွင် ငွေ
၃၀၀ ကျပ်အရှုံးခံ၍ ရပ်လိုက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့သည့်ပြင် ထိုလူက အနိုင်နှင့်ပိုင်း၍
ရုတ် တရက်တော်ပြီဟု ဆိုလိုက်မည်ကိုပင် စိုးရိမ်လျက်ရှိလေပြီ။

နောက်တစ်လှည့်တွင် ထိုလူက လက်သည်လုပ်၍ ကိုဖေတင်က ထိုးရမည်
ဖြစ်၏။ ကိုဖေတင် စဉ်းစားမိသည်ကား အနည်းငယ်မျှချင်း လောင်းကစားနေလျှင်
ပဲခူးသို့ မီးရထားဆိုက်သော်လည်း မိမိ၌ အရင်းပြန်စေ့အောင် ရနိုင်တော့မည်မဟုတ်
သောကြောင့် တစ်လက်၊ နှစ်လက်နှင့် အရှုံးကျေအောင် ပုံတိုက်တော့မည်ဟု အကြံ
ပြု၏။ သို့ဖြစ်၍ ကိုဖေတင်သည် ထိုသူက ကုလားဖန်ထိုးပေးသော ဖဲကို အံကြိတ်
ကာ 'ချိုး' ပြီးနောက် လက်ကျန်ရှိသော ငွေ ၂၀၀ ကျပ်ကို တစ်ခါတည်း ပုံ၍ ထိုး
လိုက်၏။ ထိုသူသည် အံ့ဩဟန်နှင့် မော့ကြည့်လိုက်သော်လည်း ငြင်းပယ်ခြင်းမပြု
ဘဲ ဖဲများကို ဝေမြဲတိုင်း ဝေလေ၏။

ကိုဖေတင်သည် မိမိအတွက် ဖဲသုံးချပ်ကို ကောက်ယူလိုက်ရာတွင် လက်များ
ဆတ်ဆတ်တုန်လျက်ရှိလေပြီ။ ဖဲသုံးချပ်အနက် နှစ်ချပ်ကို လှန်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ
၁ နှင့် ကုလားတစ်ကောင်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကိုးမီးသမားတို့ထုံးစံအတိုင်း
၁ အတက်တွင် ကုလားလိုက်မည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်လျက်ရှိလေပြီ။ ဖဲထုပ်တွင် ကုလား
၁၂ ကောင်ပါသောကြောင့် ဖဲသေသောအလှည့်များတွင် တတိယဖဲချပ်ကို မကြည့်ပုံ
အောင် လိုက်လည်းလိုက်တတ်လှ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကိုဖေတင်သည် တတိယဖဲကို ထိပ်
ဘက်မှထောင်ကြည့်လျက် "ခွဲဟဲ့ . . . ခွဲဟဲ့" ဟု ဆုတောင်းတသလျက်ရှိ၏။ ဆု
တောင်းသည့်အတိုင်းလည်း 'ထိပ်ခွဲ' လျက်ရှိ၏။ ဤတွင် နံဘေးမှ လှည့်၍ ကြည့်
ရပြန်လေပြီ။ ဤအခါ၌ကား "တန်းဟဲ့ . . . တန်းဟဲ့" ဟု တသပြန်ရာ အဓိပ္ပာယ်
မှာ 'ဘေးသုံးတန်း' သည်ကို မြင်လိုခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဖဲသည် ကိုဖေတင်လိုသည့်

အတိုင်း ‘ဘေးသုံးတန်း’ ဤပြလေရာ ဤတွင်မူကား “ဆယ့်တစ် တက်၊ ဘေးသုံး တန်း” ဖြစ်နေသဖြင့် တတိယဖဲကို တတ်နိုင်သမျှ အပွင့်များအောင် ရိုက်ထုတ်ဖို့သာ လိုပေတော့သည်။ ကိုဖေတင်က-

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

“ခင်ဗျာဟာကိုသာကြည့်ပါ၊ ကျွန်တော်တော့ ခုနစ်ချွန်းတိုးဖြစ်နေပြီ”

ကိုဖေတင်သည် တတိယဖဲချပ်ကို လက်ဖဝါးပေါ်တွင် ရိုက်တီးလိုက်ရာ ခုနစ် ပွင့်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ‘လာဘ်’ ဖြစ်နေတော့၏။ ထိုသူကမူ တတိယဖဲကို တဖြည်းဖြည်းကလေး ပွတ်ကြည့်ကာ မှုတ်ပေးနေလေရာ နောက်ဆုံးတွင် ၂ ဖဲဖြစ် ၍ ၉ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ကိုဖေတင်မူကား မျက်နှာ၌ ရုတ်တရက် သွေးဆုတ်၍ ဖွေးခနဲဖြစ်သွားလေ တော့၏။ ထိုလူသည် ကိုဖေတင်ထိုးထားသော ငွေ ၂၀၀ ကျပ်ကို သိမ်းယူ၍ ကိုဖေတင် အား လက်သည်လုပ်ရန် ဖဲထုပ်ကို တွန်းပေးလိုက်ရာ ကိုဖေတင်က နဖူးမှချွေးများကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့်သုတ်လျက်-

“ကျုပ်တော့ ပြုတ်ပြီဗျို့၊ တစ်ပြားမှ မကျန်တော့ဘူး”

“ဪ ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် လက်က လက်ပတ်နာရီ ပေါင်လေဗျာ”

ကိုဖေတင်မှာ သွေးဆုတ်၍ မျက်နှာဖြူလျက်ရှိရာမှ နီခနဲဖြစ်သွား၏။

“ကြုံတော့ ရွေးယူတာပေါ့ဗျ၊ ငွေ ၂၀၀ ကျပ်နဲ့ အပေါင်ခံပါတယ်”

“စိန်လိုက်ဗျာ”

ကိုဖေတင်သည် ဖဲထုပ်ကိုယူ၍ ကုလားဖန်ထိုးပြီးနောက် ထိုလူက ချိုးပေး လိုက်သဖြင့် ဝေလိုက်ရာ ‘တွဲ’ ကို ‘လာဘ်’ နှင့် စားသွားသဖြင့် နာရီ ပါသွားလေ တော့၏။ ထိုအခါ၌မူကား နှုတ်ခမ်းများ တုန်လျက်ရှိလေပြီ။

“ဒီပြင် ဘာများရှိသေးလဲဗျ”

ကိုဖေတင်ကလည်း ဦးခေါင်းကိုသာ ယမ်းပြနိုင်လေတော့သည်။

“ခင်ဗျားဖဲကညံ့လည်းမညံ့လှပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ဖဲကကောင်းလွန်လွန်းလို့ ခံ လိုက်ရတာပဲ။ တွဲဆိုလျှင် လာဘ်၊ လာဘ်ဆိုလျှင် ၉၊ ဒါမျိုးချည်းဖြစ်နေတာပဲကိုးဗျ” ကိုဖေတင်သည် စကားမပြောဘဲ ထိုလူကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်ရှိရာမှ-

“ဗျို့ ကိုယ့်လူ”

“ဘာလဲဗျ”

“ကျုပ်ငွေ ၅၀၀ ကျပ် ပြန်ပေးပါလားဗျာ၊ နောက်တော့ ကျုပ် ပြန်ဆပ်မှာပေါ့ ဗျ၊ ဒီငွေက . . .”

“အလို . . . ဘာတဲ့ဗျာ”

“ဒီငွေက ကျုပ်ငွေ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ဒီငွေ ပါမသွားရင် . . .”

“တော်လှပေဗျာ၊ ကလေးကစားတာ မှတ်နေလို့လား ခင်ဗျားက”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် ပြောပြပါရစေ”

“တော်စမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားက နိုင်တော့ ယူသွားမယ်၊ ကျွန်တော်က နိုင်တော့ ပြန်ပေးရမတဲ့။ ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား ဟုတ်ပါပေ့ကွာ”

“ဟေ့လူ မပေးဘူးလား . . . ပေးမလား၊ လက်မြှောက်လိုက်”

ကိုဖေတင်သည် ခြောက်လုံးပြူးနှင့်ချိန်ထားလျက် ငွေ ၅၀၀ ကျပ်ကိုပြန်ပေးဖို့ တောင်းရာတွင် ထိုလူကိုသတ်ရန် ကြံရွယ်ချက်မရှိဘဲ ခြောက်လှန့်ရုံမျှ ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ယမ်းတောင့်ထိုးထားသော သေနတ်တို့မည်သည်မှာ ပြောင်းဝ တွင်ရှိနေသူတို့အဖို့ အန္တရာယ်များလှ၏။ အထူးသဖြင့် ကစား၍ရှုံးထားသောကြောင့် လက်တုန်နေသော လူတစ်ယောက်က ကိုင်ထားသည့်အခါ သာ၍ ကြောက်ဖို့ကောင်း လှပေသည်။

ထိုသူသည် အံ့ဩသောမျက်နှာနှင့် ကိုဖေတင်ကို ကြည့်နေရာမှ ရှေ့သို့ တစ်ချိ တည်း ခုန်ထိုးကာ လက်ကိုဖမ်းဖို့ကြိုးစား၏။ ကိုဖေတင်ကမူ အဟုတ်တကယ် ပစ်ဖို့ ကြံရွယ်ချက်မရှိပါဘဲလျက် ရှေ့သို့ခုန်ထိုးလိုက်သည်ကို မြင်ရသည့်အတွက် ကယောင်ကတမ်းနှင့် မျက်စိမှိတ်ကာ မောင်းကို ဖြုတ်ချလိုက်လေတော့သည်။

ကျည်ဆန်သည် ထိုလူ၏ နဖူးအလယ်တည့်တည့်တွင် ဝင်သွားလေရကား ရှေ့သို့ထိုးကျ၍ ကြမ်းပြင်နှင့်မထိမီ အသက်ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။

ကိုဖေတင်မှာ သတ်ဖို့ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ ပြုမိပြုရာပြုခဲ့ခြင်းအားဖြင့် လူတစ် ယောက်သေသွားသည်မှန်သော်လည်း အလောင်းကြီးငုတ်တုတ်နှင့် အမိခံ၍ ဤ အကြောင်းကိုဖွင့်ပြောရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။ ထိုခဏ၌ စာပို့ရထားသည် ဘူတာရုံတစ်ရုံ ကို ဖြတ်ကျော်ခုတ်နှင့်လျက်ရှိရာ ကိုဖေတင်သည် လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်လိုက်သော အခါ ၆ နာရီခွဲတိတိရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အလောင်း၏လက်၌လည်း လက်ပတ် နာရီတစ်လုံး ပတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဤတွင် ကိုဖေတင်မှာ အကြံတစ်ခုရ၍ အလောင်းမှ လက်ပတ်နာရီကို ၉ နာရီသို့ရွှေ့ထားပြီးလျှင် နာရီကို သေနတ်ဒင်နှင့် ထု လိုက်သဖြင့် နာရီလည်းရပ်သွား၏။ ထို့နောက် ကိုဖေတင်သည် အလောင်းကို ကြမ်းပေါ်မှသယ်ယူ၍ ပြတင်းပေါက်မှ ပစ်ချပြီးလျှင် ကြမ်းပေါ်၌ ပေကျံလျက်ရှိသော သွေးများကို သတင်းစာစက္ကူနှင့်သုတ်လိမ်း၍ ဖဲထုပ်ကို လွယ်အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့် လေ၏။

ကိုဖေတင်၏စိတ်ကူးမှာ ၉ နာရီအချိန်ခန့်တွင် ထိုနေရာသို့ မီးရထားတစ်စင်း ရောက်လာမည်ဖြစ်ရာ ၎င်းမီးရထားပေါ်မှ လိမ့်ကျသေဆုံးခြင်းဖြစ်၍ သေသူ၏ လက်ပတ်နာရီမှာ ထိုအချိန်၌ ခိုက်မိ၍ ခဏရပ်သွားခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု စုံထောက်များ တွေးဆကြစေရန် ဖြစ်လေသည်။

ပဲခူးဘူတာသို့ မီးရထားဆိုက်သောအခါ ကိုဖေတင်သည် ကပျာကယာ ဆင်းလာ၍ မိမိ၏ ဌာနသို့သွားပြီးလျှင် ၉ နာရီအချိန်တွင် မိမိသည် ဌာနထဲ၌ ရှိနေကြောင်းကို ထင်ရှားစေခြင်းငှာ အင်စပိတ်တော် အစရှိသော အထက်အရာရှိများနှင့် စကားပြောလျက်ရှိ၏။ အကယ်၍ အလောင်းကို လူများတွေ့ကြသဖြင့် လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်သည့်အခါ ၉ နာရီရထားပေါ်မှ လိမ့်ကျသေဆုံးခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွေးဆကြမည်ဖြစ်ရာ ထိုအချိန်တွင် မိမိသည် အရာရှိများနှင့် စကားပြောလျက်ရှိပါသည်ဟု ဖော်ပြနိုင်ခဲ့လျှင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မိမိကို မသင်္ကာစရာအကြောင်း မရှိဟူ၍ စိတ်ချလျက်ရှိ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကိုဖေတင်သည် စုံထောက်ကိုအုံးဖေအစရှိသော မိတ်ဆွေများနှင့် စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဘတ်စ်ကားကြီးတစ်စီးနှင့် ပျော်ပွဲစား ထွက်လာကြလေ၏။ ပျော်ပွဲစားမည့်နေရာသို့ ဆိုက်ရောက်ကြ၍ တပည့်များသည် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များ ပြင်ဆင်လျက်ရှိစဉ် မိတ်ဆွေလေးငါးယောက်တို့သည် ကိုဖေတင်အား ရန်ကုန်မှဝယ်ယူခဲ့ရန် မှာလိုက်သော ဖဲထုပ်ကိုထုတ်စေ၍ 'ဘင့်' ကစားရန် ဝိုင်းထိုင်ကြလေ၏။ ကိုဖေတင်က ဖဲထုပ်ကို လွယ်အိတ်မှထုတ်ပေး၍ တစ်ယောက်က ကုလားဖန်ထိုးနေစဉ် ကိုအုံးဖေက-

“ဒီဖဲထုပ်ကိုမြင်တော့ မနေ့ညတုန်းက ဘုရားကလေးဘူတာရုံနားမှာတွေ့တဲ့ အလောင်းကို သွားပြီးသတိရတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ကြားပြီးကြပြီလား။”

ကိုဖေတင်သည် မျက်နှာမပျက်စေရအောင် ကြိုးစားလျက်ရှိရာ အခြားလူများက-

“မကြားသေးဘူးဗျာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မနေ့ညတုန်းက ၈ နာရီလောက် မီးရထားလမ်းနားမှာ အလောင်းတစ်လောင်းတွေ့တယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ ကျုပ် သွားကြည့်ရသေးတယ်၊ မျက်နှာကတော့ ရစရာမရှိအောင် ကြေမွနေလို့ လူရပ်တောင် မပီတော့”

mgys.com

ပါဘူး၊ ရထားလမ်းနံဘေးက ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးနဲ့ ဆောင့်မိထားဟန်တူတယ်၊ ပြီးတော့ အလောင်းရဲ့လက်မောင်းထဲမှာ ဘာတွေ့ထားတယ် ထင်သလဲ . . . ခင်ဗျား တို့”

ထိုအတောအတွင်း၌ စုံထောက်ကိုအုံးဖေသည် ကိုဖေတင်၏ ဖဲထုပ်ကိုယူ၍ ဖဲချပ်များကို ရေတွက်ကြည့်ရာ ၅၁ ချပ်သာရှိသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် ဖဲချပ်များကို တစ်ချပ်စီ စစ်ကြည့်နေလေ၏။

“ဘာတွေ့ထားလို့လဲဗျ ကိုအုံးဖေ”

“တွေ့တာတော့ အဆန်းပဲဗျ၊ အင်္ကျီလက်မောင်းထဲမှာ ညှပ်တဲ့ ကိရိယာ ကလေးတစ်ခုပါတယ်၊ ကိုးမီးရိုက်တော့ ဖဲလေးချပ်နဲ့ လိမ်ရိုက်တဲ့လူမျိုးသုံးတဲ့ ကိရိ ယာလေးပေါ့။ ဖဲတစ်ချပ် အပိုဆောင်ထားပြီး မလိုတဲ့ဖဲကို သူ့ကိရိယာကလေးနဲ့ ညှပ်ထားလိုက်ရင် တော်တော့လူတော့ ဖမ်းလို့ အင်မတန်ခက်တယ်ဗျ၊ ကျုပ်တော့ ကြား ကြားဖူးတယ်၊ ဒီတစ်ခါမှ မျက်မြင်ဒိဋ္ဌတွေ့ခဲ့ရပေဗျာ၊ အလို . . . ကိုဖေတင်၊ ခင်ဗျား ဖဲထုပ်က သုံးပေါက်ချွန်းတစ်ချပ် မပါလာပါဘဲကလားဗျ”

“ပါရမှာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဝယ်ခဲ့တာကပဲ”

“ပြီးတော့ ခင်ဗျားဖဲထုပ်က နည်းနည်းပါးပါး ကစားထားပါကလားဗျ၊ အသစ်မှမဟုတ်ဘဲ”

“ဝယ်တုန်းကတော့ အသစ်ပါဗျာ၊ ဝပ်ဆင်တိုက်က ဝယ်ခဲ့တာပါ၊ မနေ့ည တုန်းက ဖိုးဟန်တို့လူစု ယူဆော့ကြတယ် ထင်ပါရဲ့”

“နို့ . . . သုံးပေါက်ချွန်း တစ်ချပ်ကောဗျ”

ကိုဖေတင်လည်း ဖဲထုပ်ကိုယူ၍စစ်ကြည့်ရာ ညှင်းသုံးပေါက်ချွန်းတစ်ချပ် မပါ တော့သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ညတုန်းက ကောင်ကလေးတွေ ယူဆော့ကြပြီး . . .”

“ကိုင်း . . . အားတော့နာပါရဲ့သူငယ်ချင်း၊ မီးရထားလမ်းနံဘေးမှာတွေ့တဲ့ အလောင်းကို သတ်မှုနဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ဖမ်းတယ်ဗျာ”

မိတ်ဆွေများလည်း အံ့အားသင့်လျက်ရှိကြရာ ကိုအုံးဖေက-

“မအံ့သြကြနဲ့ မိတ်ဆွေတို့၊ ခုနင်က ကျုပ်ပြောတဲ့ ညှပ်ကလေးမှာ ဟောဒီ ဖဲချပ်မျိုး သုံးပေါက်ချွန်းတစ်ချပ် ညှပ်လျက်တွေ့ရတယ်ဗျ၊ ဒီဖဲမျိုးက ဈေးထဲမှာ မရောင်းဘဲ ဝပ်ဆင်တိုက်မှာမှ ဝယ်လို့ရလေတော့ အလောင်းမှာ ဒီဖဲလို ဖဲချပ်ကလေး တစ်ချပ် တွေ့လိုက်ရကတည်းက ကိုဖေတင်ကို ဒီဖဲထုပ်မျိုးဝယ်ခဲ့ဖို့ ကျုပ်တို့မှာလိုက် ကြတာကို ကျုပ် သတိရမိသေးတယ်၊ သို့သော်လည်း သူ့ဖဲထုပ်ထဲကလို့တော့ ဘယ်

မှာတွေးမိပါမလဲ၊ အခုတော့ သူ့ဖဲထုပ်ထဲမှာ သုံးပေါက်ချွန်းတစ်ချပ် လိုနေတာ တွေ့ရတော့မှ . . .”

“ကျွန်တော် ပြောပါရစေဗျာ . . .”

“ကျုပ်ကို မပြောနဲ့တော့ မိတ်ဆွေ၊ ရုံးကျတော့မှ ခင်ဗျားအဖြစ်ကို ခင်ဗျား တရားသူကြီးကို ရှင်းလင်းပြီးပြောပေတော့ဗျာ”

[တိုင်းရင်းမေ၊ ၂၀ နိုဝင်ဘာ ၁၉၅၀]

သန်းခေါင်ဗိုလ်

ကျွန်ုပ်သည် ဂျပန်လက်ထက်တစ်လျှောက်လုံး ဝက်လက်နယ် မန်ကျည်းတုံရွာ၌ နေထိုင်ခဲ့ရာတွင် ပင်စင်အငြိမ်းစား ပုလိပ်အင်စပိတ်တော် ဦးဘထွန်းနှင့် သိကျွမ်းခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဦးဘထွန်းသည် ကျွန်ုပ်၏စုံထောက်ဝတ္ထုများကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖတ်ရှုလာခဲ့သဖြင့် အမှုစုံထောက်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အထောက်အပံ့များစွာ ရရှိကြောင်း ဝန်ခံပြောဆိုရာမှ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရင်းနှီးသောအခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ကြရာတွင် ကျွန်ုပ်ကလည်း ဦးဘထွန်း ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက ရာဇဝတ်မှုများနှင့်ပတ်သက်၍ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပုံများကို မေးမြန်းလေ့ရှိလေ၏။

ဦးဘထွန်းပြောပြသည့် အမှုပေါင်းများစွာတို့အနက် အောက်ပါ သန်းခေါင်ဗိုလ်အမည်ရှိ လူဆိုးတစ်ယောက်၏ အဖြစ်အပျက်မှာ ဦးဘထွန်း၏ စွမ်းရည်သတ္တိနှင့် စဉ်းစားဉာဏ်ရှိသည့်အကြောင်းကို ကောင်းစွာထင်ရှားစေသည်ဖြစ်၍ ၎င်းအဖြစ်အပျက်ကို ထုတ်ဖော်ရေးသား ဖော်ပြလိုက်ရပေသည်။ ယင်းသို့ဖော်ပြရာ၌ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရေးသားသကဲ့သို့ ဖော်ပြခြင်းထက် ဦးဘထွန်း ကြုံတွေ့ရခဲ့သည့် အခြင်းအရာများကို ဦးဘထွန်းကိုယ်တိုင် ရေးသားသည့်အနေဖြင့် ဖော်ပြခြင်းက သာလွန်လေးနက်သည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏စကားအစား ဦးဘထွန်း၏စကားနှင့် ၎င်းကိုယ်တိုင် ရေးသားဟန်ဖြင့် ဖော်ပြလိုက်ရပေသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ခန့်အခါက ကျွန်ုပ်သည် ရွှေဘိုမြို့တွင်း ဌာနအုပ်အဖြစ်နှင့် အမှုထမ်းလျက်ရှိစဉ် သန်းခေါင်ဗိုလ်အမည်ရှိ လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်

သည် ရွှေဘိုတောင်ဘက် ဝက်လက်နယ်တစ်လျှောက်တွင် သောင်းကျန်းထကြွလျက် ရှိလေ၏။ ထိုသူ၏ နောက်လိုက်နောက်ပါများစွာ ပါရှိသည်ဟု မကြားရဘဲ ပိုက်ဆံ ရှိသည်ဟု နာမည်ကြီးသော လူရည်တတ်များ၏ အိမ်သို့ တစ်ကိုယ်တည်းဝင်ရောက် ၏။ အယုံသွင်းကာ တည်းခိုနေထိုင်ပြီးမှ အလိုရှိသောငွေကို တောင်းယူထွက်သွား လေ့ရှိသည်ဟု သတင်းပြေးလျက်ရှိ၏။ သန်းခေါင်ဗိုလ်ဟူ၍ မှည့်ခေါ်ခြင်းအနက် တွင် အလွန်ရှားပါးသောအမွှေးဖြစ်သည့် ပိတုန်းခေါ် အနက်ရောင်မြင်းကို စီးလျက် များသောအားဖြင့် အင်္ကျီနက်နှင့် ရှမ်းဘောင်းဘီနက်တို့ကို ဝတ်တတ်သည့်ပြင် သန်း ခေါင်အချိန်များတွင်မှ ဤရွာ ထိုရွာသို့ ကူးသွားသည်များကို မြင်ရတတ်သည့် အတွက်ကြောင့် နယ်သူ နယ်သားတို့က ထိုသူအား ၎င်းအမည်ဖြင့် မှည့်ခေါ်ထား ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

သန်းခေါင်ဗိုလ်သည် တစ်ခါတစ်ရံ ဝက်လက်ဘူတာ မုဆိုးချုံဘူတာတို့မှ မီးရထားရုံပိုင်များကို ၎င်း၏ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်နှင့် ရင်ဝသို့တော့ကာ ငွေများ တောင်းယူဖူးသည်ဟူ၍လည်း ကြားသိရ၏။ တစ်ညသ၌ သန်းခေါင်ဗိုလ်သည် ဝက် လက်ဘူတာသို့ ညရထားဆိုက်ခါနီးတွင် လက်မှတ်ခံသည့်အနေဖြင့် ဘူတာရုံထဲသို့ ဝင်၍ ညရုံပိုင်နှင့် စကားပြောနေသည်ဟု လူအများက ထင်ကြရသော်လည်း စင်စစ် မှာ သန်းခေါင်ဗိုလ်က မိမိ၏ သေနတ်ကို ရုံပိုင်တစ်ယောက်တည်းမြင်နိုင်အောင် ပူး ကပ်ကာချိန်ထားပြီးမှ လက်မှတ်ရောင်းသောခုံပေါ်၌ရှိသော ငွေများကို ကျုံးယူသွား ဖူးသည်ဟူ၍လည်း ကြားလိုက်ရ၏။ ညရုံပိုင်က အဖြစ်အပျက်ကို အခြားသူများ အား ပြောပြသောအချိန်တွင် သန်းခေါင်ဗိုလ်သည် အခြားခရီးသည်များနှင့် ရောနှော ၍ မီးရထားပေါ်သို့ တက်သွားနှင့်ပြီဟူ၍လည်း ကြားလိုက်ရဖူး၏။

ပုလိပ်အရာရှိများသည်ကား အတော်နာမည်ကြီးလာသော သန်းခေါင်ဗိုလ် ဘက်သို့လိုက်ရန် ကြိုးစားကြသော်လည်း ထိုသူသည် ဝက်လက်တစ်ဝိုက်တွင် တစ်နေ့ကြားလိုက်၍ နက်ဖြန်တွင် ခင်ဦး၊ သန်ဘက်ခါတွင် ပေါက်ကန်သို့ ရောက်နေ ပြန်သည်ဆိုသောကြောင့် ခြေရာကောက်ရန် အခက်အခဲတွေ့လျက် ရှိကြလေ၏။

ထိုခေတ်အခါက သာစည်နယ် မဲတောရွာတွင် စံဖဲ၏ နာမည်ကြီးမှုကြောင့် မြန်မာသတင်းစာများသည် စံဖဲအကြောင်းကို အဟုတ်ကြီးလုပ်ကာ ရေးသားဖော်ပြ နေကြသည့်အတွက်ကြောင့် သန်းခေါင်ဗိုလ်အကြောင်းကို သတိမရနိုင်ကြသော်လည်း စင်စစ်မှာ သာစည်တစ်ဝိုက်တွင် စံဖဲဆိုးသွမ်းသလောက် ရွှေဘိုနယ်တစ်ဝိုက်တွင် လည်း သန်းခေါင်ဗိုလ် နာမည်ကြီးလျက်ရှိခဲ့၏။ ကျော်ကြားမှုဆိုသည်မှာ အကောင်း အတွက်ဖြစ်စေ၊ အဆိုးအတွက်ဖြစ်စေ ဇာတာအလိုက် ဖြစ်လာဟန်တူပေရာ အချို့

မှာ ဘာမဟုတ်ဘဲနဲ့ နာမည်ကြီးတတ်၍ အချို့မှာ အကောင်းဘက်၌လည်းကောင်း၊ အဆိုးဘက်၌လည်းကောင်း ထူးထူးကဲကဲရှိသော်လည်း နာမည်မကျော်ကြားဘဲ ရှိတတ်ခြင်းများကို သတိနှင့်စောင့်ကြည့်သူတိုင်း ကြံဖူးကြပေလိမ့်မည်။

သန်းခေါင်ဗိုလ်မှာ အသားမည်းမည်း အရပ်မြင့်မြင့် ခွန်အားဗလကောင်းသည် ဟူသော အချက်များမှတစ်ပါး ထိုသူ၏ မျက်နှာကို သေချာစွာမြင်ရဖူးသူတို့ အလွန်နည်းပါးလှပေ၏။ အိမ်၌တည်းခို၍ တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရသော ဒေသများကမူကား မည်သို့သောအကြောင်းကြောင့်မသိ၊ ဖြူသည် မည်းသည်ဟူ၍ပင် မပြောလိုကြဘဲ တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရသည့်အဖြစ်ကိုပင် ထိမ်ချန်ထားလိုကြပေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ရွှေဘိုမြို့တွင် ဌာနအုပ်ဖြစ်နေသော်လည်း စုံထောက်ကိုစံရှား၏ ဝတ္ထုများကို ဖတ်ရဖူးသည့်အတွက် အမှုစုံထောက်ခြင်းကို အလွန်ဝါသနာပါသည်နှင့် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးအား သန်းခေါင်ဗိုလ်အမှုကို စုံထောက်ရန် မိမိအားစေလွှတ်ဖို့ အကြံပေးရာတွင် ဝန်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ စုံထောက်ဉာဏ်နှင့်ပတ်သက်၍ အတော်အတန် သဘောကျသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏အကြံပေးချက်ကို လက်ခံ၍ အထူးစုံထောက်အဖြစ်နှင့် ကျွန်ုပ်အား ခန့်ထားစေလွှတ်လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် တပည့်တစ်ယောက်နှင့်အတူ သန်းခေါင်ဗိုလ် ကျက်စားတတ်သည်ဆိုသော ဝက်လက်နယ်သို့ရောက်သွား၍ ၎င်းဌာန၌တည်းခိုလျက်ရှိစဉ် ဌာနတစ်ခုလုံးသည် မကြာသေးမီက ရန်ကုန်ကရောက်လာသည့် အင်စပိတ်တော် ဦးကျော်စံ၏အကြောင်းကို ချီးကျူးပြောဆိုလျက်ရှိကြလေ၏။ ဦးကျော်စံမှာ အောက်နယ်ပုလိပ်အဖွဲ့တစ်ခုလုံးတွင် လူဆိုးဖမ်းကောင်းလှသော ပုလိပ်အရာရှိတစ်ယောက်ဟူ၍ နာမည်ရလာခဲ့သည့်အလျောက် ဤနယ်တွင် နာမည်ကြီးလျက်ရှိသော သန်းခေါင်ဗိုလ်ဆိုသူကို မရမနေဖမ်းဆီးမည်ဟု ကြုံးဝါးလျက်ရှိသည်ဟူ၍ ကြားသိရ၏။

ကျွန်ုပ်မှာလည်း ၎င်းလူဆိုးကိုပင် ဖမ်းဆီးရန် အထူးဝတ္တရားနှင့်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် သန်းခေါင်ဗိုလ်ကို အင်စပိတ်တော် ဦးကျော်စံ မဖမ်းဆီးမီ ကျွန်ုပ်က ဦးအောင်ဖမ်းဆီးနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်း၍ မနေမနားကြိုးစားဖို့လည်း အားခဲလျက်ရှိ၏။ သတင်းတစ်ခုကြားရသည်မှာလည်း ဦးကျော်စံသည် သန်းခေါင်ဗိုလ်နှင့် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့ရဖူးသော်လည်း သန်းခေါင်ဗိုလ်က လူရေးသာ၍ ဦးကျော်စံ အရေးနိမ့်ခဲ့သည့်အတွက် သာ၍ပင်ဒေါဖောင်းပြီးလျှင် “ဒီအကောင်ကို အသေရရ၊ အရှင်ရရ ငါမိအောင်ဖမ်းမယ်” ဟုကြုံးဝါးလျက် ရှိသည်ဆို၏။ ထိုကဲ့သို့ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် အရေးနိမ့်ခဲ့ဖူးသည့်အတွက် ဦးကျော်စံမှာ အထက်အရာရှိကြီးများ၏ ပျက်ရယ်ပြောင်လှောင်ခြင်းခံရ၍-

“မောင်ကျော်ဇံက သန်းခေါင်ဗိုလ်ကို မဖမ်းဘဲ သန်းခေါင်ဗိုလ်က မောင်ကျော်ဇံကို ဖမ်းသွားပါလိမ့်ဦးမယ်” ဟု ခန့်တွဲတဲ့ ပြောကြသေးသည်ဆို၏။ ထိုအတွက် ကြောင့် ဦးကျော်ဇံမှာ သန်းခေါင်ဗိုလ်အပေါ်၌ သာ၍ပင် အကျိတ်အခဲမကျေနိုင်အောင် ရှိနေရသည်ဆို၏။

ဦးကျော်ဇံက သန်းခေါင်ဗိုလ်ကို ဖမ်းဆီးရန် အနည်းနည်းကြိုးစားခဲ့ပုံများနှင့် လက်မတင်ကလေးမျှ လွတ်သွားခဲ့သည့်အကြောင်းများကို ဌာနတစ်ခုလုံး ပြောဆို လျက်ရှိကြ၏။ မည်သည့်နေရာ၌ သန်းခေါင်ဗိုလ်ရောက်နေသည်ဟု ကြားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဦးကျော်ဇံသည် ချက်ချင်းရောက်အောင် လိုက်သွားသော်လည်း သန်းခေါင်ဗိုလ်၏ မျက်နှာ ဖြူသည် မည်းသည်ကို ဦးကျော်ဇံ မမြင်ခဲ့ရဟုဆို၏။

တစ်နေ့သ၌ သန်းခေါင်ဗိုလ်သည် ခေါတောရွာ၌ ရှိသည်ဟု သတင်းရသဖြင့် ဦးကျော်ဇံသည် ညတွင်းချင်း မြင်းလေးစီးနှင့်လိုက်သွားရာ ၎င်းတို့ရောက်သွားသော အခါ၌ ကံမကောင်းသော ဦးကျော်ဇံမှာ သန်းခေါင်ဗိုလ်ကို အစအနမျှ မတွေ့ရချေ။

အခါတစ်ပါး၌လည်း ဦးကျော်ဇံသည် နောက်ပါတပည့်တစ်ယောက်နှင့် နယ် လှည့်လာရာ အဝေး၌ မြင်းနက်တစ်စီးနှင့် အဝတ်နက်များဝတ်ထားသော လူတစ် ယောက်ကိုမြင်ရသဖြင့် အတင်းလိုက်ကြသော်လည်း ဦးကျော်ဇံတို့၏မြင်းများသည် သန်းခေါင်ဗိုလ်၏ ‘ပိတုန်း’ ကို မိအောင်မလိုက်နိုင်သဖြင့် မျက်ခြည်ပြတ်ကာ ပြန်လာခဲ့ ရဖူးလေသည်။ သတင်းတစ်ခုမှာလည်း သန်းခေါင်ဗိုလ်၌ ဤရွာ၊ ထိုရွာတို့တွင် လျှို့ ဝှက်စွာ ဝှက်ထားသော မိတ်ဆွေများရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ရွာတံခါးကိုပိတ်၍ ရှာဖွေပါသော်လည်း မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ယောက်၏ နေအိမ်တွင် ပုန်းအောင်းနေ သဖြင့် တွေ့အောင်မရှာနိုင်ဟု ပြောကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်ရေးသားလျက်ရှိသော အချိန် အခါ၌မူ ရွှေဘိုဝန်ကြီးသည် သန်းခေါင်ဗိုလ်ကို အသေဖြစ်စေ အရင်ဖြစ်စေ မိအောင် ဖမ်းနိုင်သောသူအား ဆုငွေ (၁၀၀၀) ထုတ်ပေးမည်ဟု ကြေညာထားခဲ့၏။ ကျွန်ုပ် နှင့် ဦးကျော်ဇံတို့အဖို့မှာမူ ဆုငွေထက် နာမည်ကောင်းကို အလိုရှိကြသောကြောင့် သက်စွန့်ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်နေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ သန်းခေါင်ဗိုလ်နှင့်ပတ်သက် ၍ သတင်းကောင်းတစ်ခုမှာ ထိုသူသည် မရှိနွမ်းပါးသော ဆင်းရဲသားများကို ညဦး ပန်းနှိပ်စက်ခြင်းမရှိ။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှလည်း သတ်ဖြတ်ဖူးသည်မရှိချေ။ သို့ရာ တွင် ၎င်းအား အနှောင့်အယှက်ပေးသူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါမူ မှတ်လောက်အောင် တုံ့ပြန်တတ်သည်ဟု နာမည်ကြီးလျက်ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ နွမ်းပါးသောသူများအား ငွေ ငါးကျပ် တစ်ဆယ် စသည်ဖြင့် ပေးကမ်းသွားဖူးသည်ဆိုရာ ၎င်းအား မြင်ဖူးသူ တို့၏ ပြောစကားအရမှာ ခွန်အားဗလအရာ၌ မတူပနိုင်လောက်အောင် ကြီးမားလှ

သည်ဆို၏။ ဦးကျော်ဇံကိုယ်တိုင်မှာလည်း ပုလိပ်ဘက် စပို့ပွဲများတွင် ဖလားရဖူး
 ၍ မြင်းစီးကောင်း၊ လက်စွဲကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် သန်းခေါင်ဗိုလ်ဆို
 သူနှင့် လက်ချည်းသက်သက် ရင်ဆိုင်တွေ့စမ်းချင်လှသည်ဟု ကြိုးဝါးပြောဆိုလျက်
 ရှိ၏။ သန်းခေါင်ဗိုလ်လုပ်တတ်သော အကျင့်တစ်ခုမှာ မိမိလှယူသောလူသည် အသာ
 တကြည်မပေးဘဲ အကြောက်အကန်ခံလျှင် ထိုသူကို သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် ချည်တုပ်
 ကာ ပစ်ထားခဲ့၍ အခြားသူများမတွေ့မချင်း ပင်ပန်းအောင် ညှဉ်းထားတတ်သည်ဟု
 ပြောကြ၏။

ဝက်လက်သို့ ကျွန်ုပ်ရောက်သွားပြီးသည်နောက် များမကြာမီအတွင်း ရွှေဘို
 မြို့လယ်ကောင်ရှိ ချစ်တီးတိုက်တစ်တိုက်မှ အကြီးအကဲဖြစ်သော ချစ်တီးကြီးကို
 အခန်းထဲတွင် သတိမရအောင်လုပ်ထားပြီးနောက် ငွေ (၈၀၀၀) ခိုးယူသွားကြသည်
 ဟူသော သတင်းကြားရပြန်၏။ ချစ်တီးကြီးမှာ နားရွက်နောက်တွင် ဒဏ်ရာတစ်ခု
 ရ၍ သတိရသောအခါ၌ စုံစမ်းမေးမြန်းပါသော်လည်း မည်သူက မည်ကဲ့သို့ပြုလုပ်
 သွားသည်ဟူ၍ ပြောမပြနိုင်အောင် ရှိလေတော့၏။ သို့ရာတွင် မြို့လယ်ကောင်ကြီး
 ၌ ဤကဲ့သို့ကြံ့ခံသောသူမှာ အခြားမဟုတ်။ သန်းခေါင်ဗိုလ်ပင်ဖြစ်ရမည်ဟု လူတိုင်း
 က တွေးတောကြ၏။ ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသောအချက်မှာ ထိုနေ့ ထိုရက်တွင်
 အင်စပိတ်တော် ဦးကျော်ဇံသည် ဝန်ကြီးနှင့်တွေ့ရန် ရွှေဘိုသို့ သွားရောက်ခဲ့ရုံမက
 ချစ်တီးတိုက်သို့ပင် ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ရောက်ခဲ့သေးသည်ဆို၏။ ဦးကျော်ဇံမှာ သန်းခေါင်
 ဗိုလ်ကို မိအောင်ဖမ်းမည်ဟု ကြိုးဝါးနေသူဖြစ်ပါလျက် ရွှေဘို၌ မိမိရှိနေခိုက် မိမိ၏
 မျက်စိအောက်၌ဆိုသလို တိုက်ခိုက်သွားခြင်းဖြစ်သောကြောင့် နဖူးကို လက်ဝါးနှင့်
 အကြိမ်ကြိမ်ရိုက်ကာ ညည်းတွားလျက်ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ကြားသိရလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ဖြစ်ပျက်ပြီးသည်နောက် ဦးကျော်ဇံမှာ ကျွန်ုပ်နှင့်တွေ့ရသည့်အခါ
 တိုင်း မိမိအား နာမည်ဖျက်သော လူဆိုးဆို၍ ၎င်းအားဖမ်းမိလျှင် ဘယ်သို့ ဘယ်ပုံ
 ပြုလုပ်မည်ဟူ၍ ကြိုးဝါးပြောဆိုသည်များကို ကျွန်ုပ် ကြားရဖူးလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဦးကျော်ဇံနှင့် ၎င်း၏အပါးတော်မြဲ စာသင်ဘိုးမြိတို့သည်
 မန်ကျည်းတုံရွာတွင် သန်းခေါင်ဗိုလ်ရောက်နေသည်ဟု ကြားလိုက်ရသဖြင့် နှစ်
 ယောက်သား လိုက်သွားကြရာ ၎င်းရွာမှ အနောက်သို့သွားသော ပေလမ်းပေါ်တွင်
 သန်းခေါင်ဗိုလ်၏ မြင်းခွာရာများ တွေ့လိုက်ရသည်ဆို၍ လှတောရွာတိုင်အောင်
 ခြေရာခံ၍ လိုက်သွားကြ၏။

လှတောရွာကိုကျော်လွန်၍ ကားလမ်းဆုံကြီးကို ရောက်ကြသောအခါတွင်
 မြင်းပိန်ကလေးတစ်စီးကိုစီးလျက် အကျီနက်နှင့်လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ကြသဖြင့်

ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးသော်လည်း ထိုသူမှာ လေးစိတ်ကွဲအောင် စကားမပြောတတ်ဘဲ ဂူးဂူး ဝါးဝါးနှင့်လုပ်နေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် လွှတ်ပစ်ခဲ့ကြရလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူကား ဦးကျော်ဇံသည် ရှက်လှသည်ဆို၍ ရာထူးမှနုတ်ထွက် မည်ဟု တကဲကဲပြင်လျက်ရှိရာ ဝန်ကြီးကတားသဖြင့် နေရပြန်ပါသော်လည်း ဘယ် အခါမျှ စိတ်ကြည်ရွှင်သည့် လက္ခဏာမရှိဘဲ ထိုအမှုအကြောင်းကိုသာ အကြံထုတ် နေသည့်လက္ခဏာနှင့် မှိန်ကုပ်ကုပ်ရှိနေလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဦးကျော်ဇံနှင့်တွေ့၍ ကျွန်ုပ်က “ရာထူးနုတ်ထွက် ပြီး အစ်ကိုကြီးက ဘာလုပ်မှာလဲ” ဟုမေးရာ ဦးကျော်ဇံက “ကျုပ်က နုတ်ထွက်ပေမယ့် ငြိမ်ငြိမ်နေမှာမဟုတ်ဘူး ညီမောင်၊ ဒီအကောင်ကို မမိမချင်း ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ကိုယ် လိုက်ဖမ်းနေမှာပဲ” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးကျော်ဇံ၏အကြံထုတ်သည့်နည်းတူ သန်းခေါင်ဗိုလ်အား ဖမ်း ဆီးရန်နည်းလမ်းများကို စဉ်းစားစိတ်ကူးခဲ့ရာ အကြံတစ်ခုရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်၏အကြံ အတိုင်း ထင်သလိုဆောင်ရွက်ခွင့်ရရန် ဝန်ကြီးထံ အမိန့်တောင်းယူလေ၏။ ကျွန်ုပ် ၏အကြံမှာ ကျွန်ုပ်အား သန်းခေါင်ဗိုလ် ဖမ်းဆီးသွားလေအောင် စွန့်စား၍ ထိုကဲ့သို့ အဖမ်းခံရခြင်းအားဖြင့် သန်းခေါင်ဗိုလ်၏မျက်နှာနှင့် လူပုံပန်းကိုမြင်ဖူးစေရန် ဖြစ်လေ သည်။

တစ်ခါက ဦးကျော်ဇံသည် ရွှေဘိုမြို့ရှိ ဝန်ကြီးထံသွားနေဆဲတွင် ဖွတ်လှိုင်း ရွာတွင် နွားခိုးမှုတစ်ခုဖြစ်ပွားသည်ဟုကြားသဖြင့် ဦးကျော်ဇံသည် ရွှေဘိုမှ ချက်ချင်း တုံ့ပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် နွားသူခိုးကို ခြေရာကောက်လေရာ မကြာမီအတွင်း ဖမ်းဆီးရမိလေ ၏။ ဦးကျော်ဇံနှင့်ဘိုးမြိတို့သည် နွားသူခိုးကို ဝက်လက်ဌာနသို့ ခေါ်လာခဲ့၍ အချုပ် ခန်းတွင်အပ်ခဲ့ပြီးနောက် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်တို့သည် ဈေးအနီး၌ရှိသော အရှုပ် ၏အကြော်ဆိုင်သို့ သွားကြလေ၏။ ဦးကျော်ဇံ၏ ဝါသနာတစ်ခုမှာ ကောင်းကောင်း သောက် ကောင်းကောင်းစား၍ လှလှဝတ်ချင်တတ်သည်ဖြစ်ရာ ဆရာတပည့် နှစ် ယောက်တို့သည် အရှုပ်၏ ဆိုင်ထဲတွင် ရှော်နီဝါကား ဝိစကီတစ်လုံးနှင့် အစိမ်းကြော် တောက်တောက်ကြော်များကို မှာယူလျက်ရှိကြလေ၏။ ထိုအခိုက်၌ ကစားပိုင်းမှ နိုင်လာသဖြင့် ဖောဖောသီသီသုံးစွဲရန် အကြံအစည်နှင့်ဝင်လာသော တောသားတစ် ယောက်သည် ဆိုင်တွင်းသို့ဝင်လာ၍ ဦးကျော်ဇံဆရာတပည့်တို့အား ဝိစကီနှင့် စား စရာများအတွက် မိမိက ဝတ်ပြုပါရစေဆို၍ အတင်းကျွေးမွေးလေရာ ဦးကျော်ဇံ လည်း အကောင်းကြိုက်သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အချောင်ရလျှင် အကြိတ်အံ့ဟု တော သား၏ဝတ်ပြုခြင်းကို လက်ခံစားသောက်ကြလေ၏။ တောသားသည် အရက်မှူး

လာသည်ဖြစ်၍ လူပါးဝလာသည့်လက္ခဏာနှင့် “ဆရာ ဘယ်လိုစွမ်းပေမယ့် သန်းခေါင်ဗိုလ်ကိုတော့ မိမယ်မထင်ပါဘူးဆရာ၊ တကယ်လို့ ရင်ဆိုင်တွေ့တောင် သူ့ကို ဆရာ မနိုင်ပေဘူးထင်တယ်၊ သူကလည်း ဆရာလိုပဲ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ဆရာလိုပဲ ဗလကောင်းပြီး၊ ဆရာလိုပဲ လက်ဝှေ့သတ်တတ်တာပဲ” ဟု အရောတဝင်ပြောလိုက်ရာတွင် ဦးကျော်ဇံက-

“မင့်ကို ဘယ်သူပြောသလဲ” ဟုမေးလိုက်၏။

ထိုအခါ တောသားက “လူတိုင်း ပြောနေကြတာပဲဆရာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ တွင် ဦးကျော်ဇံက “တယ်လူပါးဝတဲ့ တောသားပါလား၊ ငါတို့ အလုပ်အကြောင်း မင်း ဘာနားလည်လို့လဲ” ဟုငေါက်ငမ်းကာ ပြောလိုက်လေ၏။

၎င်းနောက် တောသားက လက်မလျှော့သေးဘဲ “သန်းခေါင်ဗိုလ်ကိုမိရင် ဆရာ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ” ဟုမေးပြန်ရာ... ဦးကျော်ဇံက “ငါလုပ်မှာ မင်းသိချင် သလား။ ဒီကောင်ကို သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ ကပ်ချည်ပြီး ဒီပြင်လူတွေကို သူလုပ်သလို ငါက ပြန်လုပ်မယ်၊ နောက်ပြီးတော့ တစ်နေရာက ငါကစောင့်ကြည့်ပြီး လမ်းသွား တစ်ယောက်က သူ့ကိုဖြေပေးတော့မှ ငါကထွက်လာပြီး သူ့ကိုထပ်ဖမ်း လက်ထိပ် ခတ် မြင်းဝမ်းပတ်မှာ ချည်ပြီးတော့မှ ငါက မြင်းစီးပြီးခေါ်ခဲ့မယ်” ဟုပြောရာ တောသား က-

“ဆရာ တကယ်လုပ်ဝံ့ပါ့မလား” ဟုမေးပြန်သဖြင့် ဦးကျော်ဇံက...

“ဟိတ် ကျော်ဇံတဲ့ကွ၊ လုပ်မယ်ဆိုရင် တကယ်လုပ်တဲ့ကောင် နားလည်လား” ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

ယင်းသို့ရှိစဉ် လှတောရွာမှ စက်ပိုင်ဦးဘအေးသည် အကြော်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင် လာ၍ ဦးကျော်ဇံအား ထိုနေ့ညနေတွင် မိမိသမီး မင်္ဂလာဆောင်သို့ ဖိတ်ကြားလေရာ ဦးကျော်ဇံက အချိန်နီးမှ ကပ်၍ဖိတ်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် မလိုက်လိုဟု ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင် စက်ပိုင်ဦးဘအေးက ဦးကျော်ဇံကို အစောကြီးကတည်းက ဖိတ်ကြားထား ကြောင်း၊ ရွှေဘိုသို့သွားနေသည်ဆို၍ မဖိတ်ခဲ့ရကြောင်းနှင့် အကြောင်းပြောဆိုရာ တွင် ဦးကျော်ဇံသည် စိတ်ကျေနပ်ဟန်လက္ခဏာနှင့် လာခဲ့ပါမည်ဟု ဝန်ခံလိုက်လေ ၏။

ဦးဘအေး ထွက်သွားပြီးနောက် ဦးကျော်ဇံသည် ဌာနသို့ တစ်ဖန်သွား၍ တပည့်ကျော်ဘိုးမြအား ပင်းစင်းရွာကျော်လွန်အောင် မိမိအားလိုက်ပို့ရမည်ဟု ပြော ဆိုကာ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်တို့သည် မြင်းတစ်စီးစီနှင့် ထွက်သွားကြလေ၏။

သွားခါနီး၌ ဦးကျော်ဇံက ဌာနအုပ်အား နက်ဖြန်တွင် နွားခိုးမှုအတွက် ရုံး

တက်ရန်ရှိသေးကြောင်း နံနက်စောစော ပြန်လာခဲ့မည်ဟု မှာထားခဲ့သေး၏။

ထိုနေ့ည ၈ နာရီအချိန်ခန့်တွင် စာသင်ဘိုးမြပြန်လာ၍ မိမိဆရာကို ပင်းစင်းရွာအလွန်၌ရှိသော မူးချောင်းသို့ရောက်အောင် လိုက်ပို့ခဲ့သည်ဟု ပြောပြလေ၏။

၎င်းည ၁၀ နာရီအချိန်ခန့်တွင် ပင်းစင်းရွာသားတစ်ယောက်သည် လှတောမင်္ဂလာဆောင်မှ မြင်းတစ်စီးနှင့်ပြန်လာရာတွင် ၎င်း၏မြင်းမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို လန့်၍ နောက်သို့တွန့်လိုက်သဖြင့် မြင်းပေါ်မှ ကျလုမတတ်ဖြစ်သွားသေး၏။ ထိုသူသည် မြင်းလန့်သောအခြင်းအရာကို သေချာစွာကြည့်ရှုသောအခါတွင် လမ်းနံဘေးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၌ ကြိုးဖြင့်ချည်တုပ်ထားသော အင်စပိတ်တော် ဦးကျော်ဇံကို တွေ့ရသည့်ပြင် အနီးရှိ အခြားသစ်ပင်၌လည်း ဦးကျော်ဇံ၏မြင်း ချည်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုသူသည် ဒေါဖောင်းလျက်ရှိသော ဦးကျော်ဇံကို အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်စေပြီးနောက် အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းရာ မြင်းနက်တစ်စီးကိုစီးလျက် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းလူတစ်ယောက်က ၎င်းအား ချည်ထားကြောင်း၊ ဦးကျော်ဇံက ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို နတ်လိုက်သောအခါ၌ သေနတ်မပါခဲ့သည့်အဖြစ်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ခရီးထွက်လာစဉ်က မိမိ၏သေနတ်ကို ခါးပတ်၌ချိတ်ထားခဲ့သည်မှာ အမှန်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြ၏။

ဦးကျော်ဇံသည် ဌာနသို့ပြန်လာ၍ တပည့်ကျော် ဘိုးမြကိုခေါ်ပြီးလျှင် မြင်းတစ်စီးစီနှင့် ညတွင်းချင်းလိုက်ကြပြန်ပေရာ သန်းခေါင်ဗိုလ်နှင့်ပတ်သက်သော အမှုဟူသမျှတွင် ဦးကျော်ဇံမှာ ကံဆိုးခဲ့သည်သာဖြစ်လေတော့၏။ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်တို့သည် ရွှေပန်းကုန်းရွာသို့တိုင်အောင် ညတွင်းချင်းလိုက်ကြသော်လည်း သန်းခေါင်ဗိုလ်အကြောင်းကို သတင်းမရကြဘဲ လက်လျှော့ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးနှင့် အရေးပိုင်မင်းတို့သည် မြင်တော်အိုင်၌ တောဝမ်းဘဲများပစ်ရန် ဆိုက်ရောက်လာကြလေရာ ဦးကျော်ဇံမှာ နွားခိုးမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အမှုလိုက်ရန်ရှိသောကြောင့် ဘိုနှစ်ယောက်တို့ကိုတွေ့ပြီးနောက် ရုံးသို့ထွက်သွားလေ၏။

ထိုနေ့နံနက်၌ ကျွန်ုပ်သည် ဌာနမှထွက်ခဲ့၍ ရုံးဘက်သို့ကူးပြီးလျှင် ရုံး၏ပတ်ဝန်းကျင်၌ တဝဲလည်လည်ရှိနေခဲ့ရာ မကြာမီအတောအတွင်း၌ အရေးပိုင်၊ ရာဇဝတ်ဝန်နှင့် အင်စပိတ်တော် ဦးကျော်ဇံတို့သည် ဘိုတဲမှ မြင်တော်သို့ အသွားရုံးရှေ့မှ ဖြတ်သွားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် တပည့်သုံးယောက်တို့သည် အရေးပိုင်နှင့်ဝန်ကြီးတို့လာသည်ကို ဆီးကြို၍ အနီးသို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်က ဦးကျော်ဇံ၏ပခုံးကိုကိုင်ကာ-

“ခင်ဗျားကို လှယက်တိုက်ခိုက်မှုပေါင်းများစွာ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ သန်းခေါင်ဗိုလ် အဖြစ်နဲ့ ကျွန်ုပ် ဖမ်းဆီးလိုက်သည်” ဟု ပြောလိုက်သောအခါတွင် အရေးပိုင်နှင့် ရာဇဝတ်ဝန်သည် ကျွန်ုပ်အား ရူးသည်ထင်ကြ၍ မျက်လုံးပြူးလျက် ရှိကြလေ၏။ ဦးကျော်ဇံလည်း ကျွန်ုပ်က ပခုံးကိုပုတ်လိုက်ရာတွင် ဆတ်ခနဲလန့်သွား၍ ဆုတ် ဖယ်မည်ပြုသော်လည်း တပည့်သုံးယောက်တို့မှာ ကျွန်ုပ်က စကားထည့်ထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဦးကျော်ဇံ၏လက်ကို ကျင်လည်စွာ လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ကြလေ၏။ သို့နှင့်ပင် ဦးကျော်ဇံသည် လက်ထိပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ နဖူးကိုရိုက်၍ လက်လွတ်ရုန်း ထွက်ရန် ကြိုးစားသေးရာ ကျွန်ုပ်မှာ နဖူးမှဖြာထွက်သောသွေးများကြောင့် မမြင် မကန်းဖြစ်နေ၍ ကူညီရန်မတတ်နိုင်သော်လည်း တပည့်သုံးယောက်တို့သည် လက်ထိပ်ခတ်ထားပြီးဖြစ်သော ဦးကျော်ဇံကို ဝိုင်းဝန်းဖျစ်ညှစ်ကာ မြေပေါ်သို့ တွန်း လှဲလိုက်သဖြင့် ဦးကျော်ဇံလည်း ဤတွင်မှ လက်လျှော့လိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ဦးစံရှား၏ စုံထောက်ဝတ္ထုများကို ဖတ်ရဖန်များသဖြင့် ၎င်း၏ စဉ်းစားပုံ စဉ်းစားနည်းများကို အတုယူလာခဲ့ရာ ဦးကျော်ဇံ၏ အမှုအရာကို မသင်္ကာ သည့်အချိန်မှစ၍ ၎င်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းခဲ့လေသည်။ ပဲခူးမြို့မှ ပြောင်းရွှေ့လာသည်ဆိုသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းမြို့၌ရှိသော ပုလိပ်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်အား ဦးကျော်ဇံ၏ အနေအထိုင်နှင့်ပတ်သက်၍ စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်ရာ ဦးကျော်ဇံမှာ စနေနေ့တိုင်း ရန်ကုန်မြင်းပွဲသို့သွားတတ်ကြောင်း၊ အရက်ကောင်း ကောင်းသောက်တတ်၍ ခပ်ကြွားကြွားနေထိုင်ပြီးလျှင် လက်ဖွာဖွာသုံးတတ်ကြောင်း၊ အစိုးရအမှုထမ်းများ၏ကလပ်၌ ပိုကာကစားရာတွင် ကြေးကြီးလောင်းတတ်၍ အများအားဖြင့် ရှုံးတတ်ကြောင်း၊ တစ်ခါက လာဘ်စားမှုတစ်ခုနှင့်ပတ်သက်၍ အပုပ် နဲ့ထွက်သော်လည်း ဝန်ကြီး၏အချစ်တော်ဖြစ်သောကြောင့် သီသီကလေးလွတ်သွား ကြောင်း အစရှိသော အကြောင်းအရာများကို ကြားသိရသည့်အခါ သာ၍ပင် မသင်္ကာအောင် ဖြစ်မိပေသည်။ ဖွတ်လှိုင်းရွာ၌ နွားခိုးမှုဆိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ဆင် လုံးဖြစ်၍ နွားသူခိုးဆိုသူမှာ ကျွန်ုပ်၏လူပင်ဖြစ်ပေသည်။ ရုပ်ပြောင်းသောအတတ် ကို လေ့ကျင့်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် တောသားယောင်ဆောင်ကာ အရှုပ် အကြော်ဆိုင်သို့ဝင်သွား၍ ဦးကျော်ဇံတို့ ဆရာတပည့်အား တိုက်ကျွေးရင်း သန်းခေါင် ဗိုလ်ဆိုသူသည် ဆရာနှင့် အစစတူသည်ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်သောအခါတွင် ဦးကျော်ဇံ၏ မျက်နှာ ပျက်သွားသည်ကို ကျွန်ုပ်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ မသင်္ကာ ခြင်းများသည် သာ၍ပင် သေချာသွားလေတော့သည်။ ၎င်း၏ တပည့် ဘိုးမြဲဆိုသူ မှာလည်း တစ်ဦးတည်းဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ် မသင်္ကာမိရာတွင် ဦးကျော်ဇံအား ဘိုးမြဲ

က လိုက်ပို့၍ ဦးကျော်ဇံကို သစ်ပင်၌ချည်ထားကြောင်း တွေ့ရသည်ဆိုသော်အခါ ချည်တုပ်သောသူမှာ ဘိုးမြပင်ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ်စိတ်ချယုံကြည်မိပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ အကျိုးအကြောင်းကို ဝန်ကြီးထံ အကြောင်းကြားပြီလျှင် ဝန်ကြီးသည် မြင်တော်အင်း၌ အရေးပိုင်မင်း ငှက်ပစ်ထွက်သောနေ့တွင် ဤကိစ္စအတွက် လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ရွှေဘိုချစ်တီးတိုက်ကို တိုက်ခိုက်စဉ်က ဦးကျော်ဇံသည် အမှန်အားဖြင့် ချစ်တီးတိုက်သို့ ကိစ္စတစ်ခုနှင့်သွားခဲ့ရာ အခြားချစ်တီးများမရှိဘဲ အကြီးအကဲဖြစ်သူတစ်ယောက်တည်း တွေ့ခဲ့ရာတွင် ဦးကျော်ဇံဝင်သွားသောအခါ၌ ချစ်တီးကြီးအား နောက်စေ့ကို သေနတ်ဒင်နှင့်ဆောင့်ကာ ငွေများကို ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တရားခံကို ဌာနသို့ပို့လိုက်သောအခါ ဘိုးမြမှုကား ထွက်ပြေးနှင့်လေပြီ။ အရာရှိများသည် တရားခံအား သိုဝှက်ထားသောငွေများနှင့်ပတ်သက်၍ မေးမြန်းစုံစမ်းသော်လည်း တရားခံသည် ဘူးကွယ်လျက်သာနေတော့၏။

နံနက်တွင် ပုလိပ်သား ၆ ယောက်စောင့်ကြပ်လျက် တရားခံကို ပုလိပ်ကားကြီးပေါ်သို့တင်၍ ရွှေဘိုသို့ပို့လေရာ လှတောရွာကိုကျော်လွန်၍ သုံးမိုင်ခန့်အရောက်တွင် ဒိုင်းကနဲ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီးနောက် သန်းခေါင်ဗိုလ်မှာ ရင်ဘတ်တွင် ဒဏ်ရာနှင့် လဲကျသွားလေ၏။ ပုလိပ်များသည် ကားကို ချက်ချင်းရပ်၍ သေနတ်သံကြားရာသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ တောကလေးတစ်ခုအတွင်း သစ်တစ်ပင်နောက်မှ ယမ်းငွေ့များ အူထွက်နေသည်ကို မြင်ကြသဖြင့် ကားပေါ်မှပြေးဆင်း၍ လိုက်ကြလေ၏။

ထိုခဏ၌ လူတစ်ယောက်သည် သစ်ပင်နောက်မှ တွက်၍ ခြေကုန်သုတ်ပြေးလေရာ ပုလိပ်များက သေနတ်နှင့် လေးငါးချက်ပစ်လိုက်သဖြင့် မြေပေါ်သို့ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ အနီးသို့ရောက်သောအခါ၌ ထိုသူမှာ အခြားသူမဟုတ်။ စာသင်ဘိုးမြပင်ဖြစ်လေရာ သန်းခေါင်ဗိုလ်နှင့် ဘိုးမြတို့ လုယက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသော ပစ္စည်းများသည် မည်သည့်နေရာတွင် ဝှက်ထားသည်ဟု မည်သူမျှမသိကြရဘဲ တရားခံနှစ်ယောက်လုံးတို့မှာ သေရွာသို့ မြန်းရှာကြလေတော့သတည်း။

အကြံကြီးသမားတစ်စု

တစ်နေ့သ၌ ပို့စမင်းရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်၏ စာသုံးလေးစောင်ကို ပေးပြီးနောက် ပါဆယ်ထုပ်တစ်ထုပ်ပြ၍ ၁၄ ပဲနှင့်ရွေးရမည်ဟု ပြောပါသည်။ ပါဆယ်ထုပ်ကိုကြည့်လိုက်သောအခါ အင်္ဂလန်ပြည် လန်ဒန်မြို့မှပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ လေကြောင်းဖြင့်ပို့ရခြင်းအတွက် တံဆိပ်တော်ခေါင်း မလုံလောက်သောကြောင့် ရွေးယူရမည်ဟု သိရပါသည်။ ပါဆယ်ထုပ်၌ တံဆိပ်ခေါင်းများကပ်ပါလျက် ရွေးယူရမည်ဆိုသောကြောင့် အင်တင်တင်ရှိ၍ လိပ်ကိုကြည့်လိုက်ရာ 'ရွှေဥဒေါင်း စာရေးဆရာ မြန်မာပြည်' ဟုတွေ့ရ၍ ဤမျှနှင့် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်ပေသည်ဟု စိတ်ကြီးဝင်ကာ ရွေးယူလိုက်ပါတော့သည်။

ပါဆယ်ထုပ်ကိုဖြေလိုက်သောအခါ လက်နှိပ်စက်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်လိုရိုက်ထားသည့်စာရွက်များပေါ်တွင် စာတစ်စောင်လည်း ပါလာ၏။ ၎င်းစာ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ-

မိတ်ဆွေကြီးခင်ဗျား

ခင်ဗျားရဲ့ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများကို ဖတ်ရ၍ များစွာနှစ်သက်မိပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ ဤမြို့တွင် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော်ရေးသော ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို တင်ပို့လိုက်ပါသည်။ ဖတ်ကြည့်၍ သဘောကျပါလျှင် ဘာသာပြန်၍ သင့်တော်သလို အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ဝတ္ထုမဟုတ်၊ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူငယ်တစ်စု၏ ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်ဖြစ်၍ တိုင်းတစ်ပါး၌ ကျွန်တော်တို့လူစု ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ထုတ်ကြပုံများကို အမျိုးသားချင်း ဖတ်ကြရလျှင် စိတ်ဝင်စားကြလိမ့်မည်ဟု ထင်၍ တင်ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် 'အိန်းဂျီတွဲ' ဟူသော ကလောင်နာမည်ကိုတွေ့ရ၍ 'အိတ်၊ ဂျီ၊ ဝဲလ်' ဟူသော အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီးကို ပြောင်လိုက်သည့် လူနောက်တစ်ယောက် ဟူ၍ အထင်သေးမိပါသေးသည်။ သို့သော် ၎င်းဝတ္ထုတိုကို အစအဆုံး ဖတ်ကြည့် သည်တွင်မှ အဓိပ္ပာယ်ပေါ်လာပြီး ဘာသာပြန်ထိုက်သည်ထင်၍ အပြည့်အစုံ ပြန်ဆို ပေးပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါကြောင်း။

ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလန်ပြည် လန်ဒန်မြို့သို့ ပညာသင်ရောက်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ သင်ကြားသော လျှပ်စစ်ဓာတ် အင်ဂျင်နီယာအတတ်ကိုကား မအောင်၊ အပိုးအပန်း၌သာအောင်မြင်၍ မိန်းမရပြီး ဒိုးတူပေါင်ဖက် လုပ်ကိုင်စား သောက်ခဲ့ရာ သုံးနှစ်မြောက်အချိန်တွင် မိန်းမကွယ်လွန်၍ မြန်မာပြည်သို့မပြန်တော့ဘဲ 'ကျပန်း' လုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့ပါသည်။ ဟိုတယ်များ၌ ပန်းကန်ပြားဆေးသော အလုပ်မှ 'တစ်ကြောင်းတစ်ပဲ' ရသည့် ပင်နီလိုင်နားခေါ် စာရေးဆရာ သတင်း ထောက်အလုပ်တိုင်အောင် မျိုးစုံအောင်လုပ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ တစ်နေ့သ၌ မြန်မာပြည် သားများ ထမင်းစားပွဲသို့ မြန်မာလိုဝတ်ကြဖို့ဆုံးဖြတ်၍ ပုဆိုးတောင်ရှည် တဖားဖား နှင့် တက်ရောက်ကြသည်တွင် ကျွန်တော်မှာ ခေတ်မီအင်္ကျီတိုမရှိသဖြင့် ရှေးခေတ်က တိုက်ပုံရှေ့တွဲကြီးကိုဝတ်၍ တက်မိပါသည်။ ဤတွင် သူငယ်ချင်းများက ကျွန်တော် စာရေးတတ်သောအကျင့်ကိုလည်း သိကြသည်နှင့် ကျွန်တော့်အား 'အိန်းဂျီတွဲ' ဟူ သောနာမည်ပေးကြရာ ကျွန်တော်ကလည်း ကြိုက်တိုက်တိုက်ရှိသည်နှင့် ၎င်းကိုပင် ကလောင်အမည်ပြု၍ ရေးသားခဲ့ပါတော့သည်။

မိန်းမသေဆုံးသည့်နောက် ကျွန်တော်၏ အိမ်ခန်းမှာ မြန်မာပြည်မှ ပညာတော် သင်များ တွေ့ဆုံရာဌာနဖြစ်၍ 'ရောင်းဒဗူး' ဟူသော နာမည်ပေးထားကြပါသည်။ ကျွန်တော့်အိမ်သို့ မရောက်ဖူးသော မြန်မာလူငယ်မရှိသော်လည်း နေ့စဉ် တစ်နေ့ တစ်ခေါက် မရောက်ရလျှင် ခေါင်းကိုက်တတ်သော လူငယ် လေးငါးယောက်ရှိပါ သည်။ ထိုသူတို့အနက် ကျွန်တော်နှင့် အလုံးအရပ်ချင်းတူ၍ ခြေအိတ်မခံနိုင် ရှပ် အင်္ကျီမခံနိုင်၊ အဝတ်သစ်ချုပ်တိုင်း ဦးအောင် ယူ၍ဝတ်လေ့ရှိသည့် 'လံကွတ္တီ' ကိုဘဆိုင်ကား (၁) နံပါတ်အရာ၌ ခန့်ထားရပေမည်။ တစ်ခါက အဝတ်အားလုံး ပေါင်သုံးပြီး လံကွတ္တီဝတ်၍ သုံးလေးရက်မထွက်ဘဲ နေခဲ့ဖူးသော ကိုဘဆိုင်ဟူသော အမည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ပညတ်သမုတ်အပ်ပါသည်။ ခါးချိုး၍ အလုပ်မလုပ်ချင်ဘဲ ကောင်း

ကောင်းစားပြီး ကောင်းကောင်းဝတ်ချင်ခြင်းအရာတွင် လံကွတ္တိ ကိုဘဆိုင်မှာ လန်ဒန် မြို့၌သာမက ကမ္ဘာတွင် ဗိုလ်စွဲလိမ့်မည်ဟု ထင်မိပါသည်။

ရောင်ဒဗူးကလပ်တွင် နှစ်နံပါတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကား စပယ်သစ်ပေတည်း။ ဤလူ သည် အဝတ်အသစ်အဆန်းကြိုက်၍ ဂိုက်ဆိုက်ထုတ်သည့်ပြင် မင်းသားကိုယ်ရှိ၍ တေးကြီး ဘွဲ့ကြီးများ ညည်းတတ်သောကြောင့် ကိုဘသစ်အမည်မှ စပယ်သစ် ဖြစ်လာရလေသည်။ အမှန်မှာ တေးကြီးတစ်ပုဒ်ဆုံးအောင် ဘယ်ဟာမှမရသဖြင့် ဆိုတတ်သည်မခေါ်နိုင်၊ တိုလီမိုလီ ညည်းတတ်ရုံမျှသာရှိလေသည်။ အင်္ဂလန်သို့ ကက်နက်စိန်ရောက်စဉ်က စပယ်သစ်ကို မင်းသမီးလိုဝတ်ပြီး တွဲကဖို့ ကျွန်တော်တို့ စေ့စပ်သေး၏။ သို့သော် စပယ်သစ်မှာ မေးဖျားတွင် ဝက်ခြံပေါက်နေသဖြင့် လက် လျှော့လိုက်ကြရသည်။

တတိယမြောက်ပုဂ္ဂိုလ်မှာကား ကိုတင့်ဆွေဖြစ်၏။ ဤလူမှာ သွားလေရာ အရပ်တွင် ခိုက်မိတိုက်မိများလှသောကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေခိုက်တွင် သူ့အမေ ကျမ်း ကိုင်ဖူးလေသလောဟု ကျွန်တော်တို့ တွေးတောကြ၏။ ပျော်ပွဲစားထွက်ကြရာ၌ လှေ မှောက်လျှင်လည်း ကိုတင့်ဆွေ၊ ဘိုင်စကယ်နှင့်ထွက်ကြ၍ သစ်ပင်နှင့်တိုက်ပြီး ပွတ် တိုင်လည်သွားလျှင်လည်း ကိုတင့်ဆွေ၊ လမ်းလျှောက်ရာတွင် အုတ်တိုက်ဆောက် လုပ်သော ပန်းရံသမားလက်မှ အုတ်ခဲလွတ်ကျ၍ ထိပ်ပေါက်လျှင်လည်း ကိုတင့်ဆွေ၊ သွားလေရာတွင် အရာနှင့်ကြောင်းကြောင်းဆို၍ ပက်ကျိ ကိုတင့်ဆွေဟု အမည်တွင် သူဖြစ်လေသည်။

ကိုတင့်ဆွေနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် ကံဇာတာပါသူမှာကား စတုတ္ထမြောက် ကိုရွှေ မှတ်ပေတည်း။ ကိုရွှေမှတ်သည် အိုင်ယာလန်ထိ ပျမ်းမျှခြင်းဆုလည်း ပေါက်ဖူး၏။ မယားချောတစ်ယောက်လည်းရဖူး၏။ စာမကျက်ဘဲနှင့်လည်း စာမေးပွဲအောင်၏။ ဤမျှလောက်ကံကောင်းသူကို မနာလိုကြသောကြောင့်ပေလော မပြောတတ်။ 'ပြေး ရင်းဟပ်တဲ့ ကိုရွှေမှတ်ဟူ၍ မှည့်ခေါ်ထားကြသည်။

လက်ဖက်ခြောက်မရှိလျှင် အကြွေးယူလိုက်ရ၍ လမ်းစရိတ်မရှိဆိုတိုင်း ထုတ် ချေးရပြီး လံကွတ္တိ ကိုဘဆိုင်၏ ညည်းဖက်ဟူ၍ နာမည်ရသူမှာကား ပဉ္စမမြောက် အသင်းသား ကျွန်တော် 'အိန်းဂျီတွဲ' ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်အဖို့ကာ နာမည်ရင်း ကို မဖော်ပြဘဲ ကလောင်အမည်မျှဖြင့် ခွင့်လွှတ်ကြရန် တောင်းပန်ပါသည်။ အကြောင်းမူကား ကျွန်တော်၏ နာမည်ရင်းကို ဖော်လိုက်ပါက ကျွန်တော်တို့ သောက် ကျင့်တွေ့လူသိပြီး ဒုတိယအိမ်ထောင်ပြုဖို့ အခက်အခဲအကြီးအကျယ် တွေ့ရမည် စိုးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသတည်း။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်သည် ရေချိုးပြီး၍ ရှုပ်အင်္ကျီအသစ်ဝတ်မည်ဟု အဝတ် ဗီရိုကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် မကြာမီကဝယ်ထားသည့် ရှုပ်အင်္ကျီ ၆ ထည်အနက် အကြိုက်ဆုံး အဆင်တစ်ထည် ရှာမတွေ့သည်နှင့် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် မွေနှောက် ရှာဖွေလျက်ရှိစဉ် လံကွတ္တိ ကိုဘဆိုင်း၊ စပယ်သစ်နှင့် ပြေးရင်းဟပ်တဲ့ ကိုရွှေမှတ်တို့ ရောက်လာကြသည်။ လံကွတ္တိ၏ ရင်ဘတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာတွင် ကျွန်တော် ၏ ရှုပ်အင်္ကျီအဆင်ကိုမြင်၍ “ဘယ်တုန်းက ဝယ်သလဲ” မေးသော်လည်း ပြုံးစိစိလုပ် ၍ အဖြေမပေးဘဲ မြဲနေသည်နှင့် ကျွန်တော်၏ပစ္စည်းဖြစ်ရမည်ဟု ကောက်နုတ်ချက် ထုတ်လိုက်ရပါတော့သည်။ “တော်ပေဗျာ၊ ကျုပ်မျက်စိအကျဆုံးအဆင်မှရွေးယူတတ် ပေတယ်” ဟုပြောရာ “လုံးတူရပ်တူ ဖြစ်ရုံမျှမကသေးဘူး၊ မျက်စိအကြိုက်ချင်းပါ တူလေတော့ကျေးဇူးတင်ရသဗျာ” ဟု ကိုဘဆိုင်းက ရယ်မောကာပြန်ပြောသေးသည်။

ထို့နောက် နေ့စာ စားချိန်တန်ပြီဆို၍ ရေနွေးအိုးတည်သူက တည်၊ ပေါင်မုန့် လှီးသူက လှီး၊ ငါးသေတ္တာဘူး ဖောက်သူကဖောက်၊ ပိုင်နိုင်စွာလုပ်နေကြစဉ် တစ် ယောက်က “ဘယ်မှာလဲဗျ ထောပတ်ဘူး ဆင်းဒွစ်ချ် လုပ်စားရအောင်လေ” ဟု ပြောသည်နှင့် ကျွန်တော့်မှာ ထောပတ်ဘူးတစ်ဘူး ပြေးဝယ်ရပါသေးသည်။

စားစရာအားလုံးပြည့်စုံ၍ ပါးဖြဲနားဖြဲ စားကြသောက်ကြစဉ် စပယ်သစ်သည် စားပွဲထိပ်မှထိုင်လျက် လန်ဒန်မြို့သည် အဝတ်အစား အလွန်အရေးကြီးသောမြို့ ဖြစ်ကြောင်း၊ အဝတ်အစားကောင်းလျှင် ဘယ်မိန်းကလေးမဆို တွဲချင်၍ အဝတ်နွမ်း လျှင် ထမင်းတစ်နပ်ကျွေးဖူးသည့် မိန်းကလေးကပင် မသိချင်ပြု၍ မျက်နှာလွဲသွား ကြောင်း စသည်များဖြင့် အင်္ကျီလက်မောင်းကို ပင့်ချည်တစ်ခါ ဆင်းဒွစ်ချ်ကို လှမ်း ယူချည်တစ်လှည့်ဖြင့် လက်ချာပေးလျက်ရှိ၏။

ထိုခဏ၌ ပက်ကျိုကိုတင့်ဆွေရောက်လာ၍ စကားပြတ်သွားပြီး-

“ကိုယ့်လူ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် ၎င်းပေးပါကလားဗျ၊ ဘယ်သွားနေလို့လဲ” ဟု အားလုံးက ဝိုင်း၍မေးကြသည်။

ဆွေ။ ။ “မပြောနဲ့တော့ဗျာ၊ ပိဋကတ်တိုက်မှာ စာအုပ်ဗီရိုကြီးတွေ မွေရှာမိပါ၊ လှေကားပေါ်က ခြေချော်ကျလို့ ခြေခေါက်သွားလိုက်တာ ကံကောင်းလို့ ဆေးရုံ မတက်ရပါကလားဗျ”

ဤတွင် ပက်ကျိုကိုတင့်ဆွေဆိုသည့်အတိုင်း ကိုက်ညီခြင်းကို သတိရကြ၍ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

ဆွေ။ ။ “ရယ်ချင် ရယ်ကြလေ၊ ကျုပ်ကတော့ မရှက်ပါဘူး၊ ရွှေဒဂါးငါးပြားဆို နည်းတာမှတ်လို့”

ဆိုင်း။ ။ “ဘယ်ကရတဲ့ ၅ ပေါင်လဲဗျ”

ဆွေ။ ။ “အို ခင်ဗျားတို့ မကြားဖူးဘူးလား၊ မတော်တဆဖြစ်လျှင် ဂျာနယ်တွေက လျော်ကြေးပေးတယ်ဗျ”

ဤတွင် ငွေအချောင်ရပေါက်ဆိုလျှင် စိတ်ဝင်စားတတ်သော ကိုဘဆိုင်းသည် မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးလျက်-

ဆိုင်း။ ။ “ဟိုက် . . . မတော်တဆဖြစ်တိုင်း ဂျာနယ်တိုက်တွေက လျော်ကြေး ပေးသတဲ့လား”

ဆွေ။ ။ “လူတိုင်းတော့ ဟုတ်ရိုးလားဗျာ၊ သူ့ဂျာနယ် ဝယ်ဖတ်တဲ့ လူမှပေါ့”

ဆိုင်း။ ။ “ဂျာနယ်တစ်စောင် ဝယ်ဖတ်ဖူးရင် ပေးသတဲ့လား”

ဆွေ။ ။ “ဟုတ်ရိုးလားဗျာ၊ တစ်နှစ်အတွက် ငွေသွင်းပြီး ဝယ်ဖတ်မှ ရတယ်ဗျ”

ဆိုင်း။ ။ “ဟာ ဒီလိုဆိုတော့ ခပ်ကျပ်ကျပ်ပဲကိုးဗျ”

ထို့နောက် အခြားလူများသည် ရောက်တတ်ရာရာ ထွေရာလေးပါးစကား များဖြင့် လေပန်းနေကြသော်လည်း ကိုဘဆိုင်းမှာမူ တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်ကူးဟန်နှင့် တွေ့နေပြီးမှ အကြံပေါ်လာသည့်လက္ခဏာနှင့် စားပွဲကိုပုတ်လျက်-

“ဟေး . . . ဟိုယ့်လူများ”

“ဘာလဲဗျ”

“ခင်ဗျားတို့ ခုတလော ငွေကျပ်နေကြတယ်ဟုတ်လား”

“ကျပ်လိုက်ပုံတော့ မပြောနဲ့တော့၊ ခုနင်က ထောပတ်ဘူးတောင် အကြွေးခံ ခဲ့ရတယ် ဆရာကြီး”

“ခင်ဗျားတို့ကျပ်တာက တော်တော်ရယ် ကျုပ် ရှုပ်အင်္ကျီပင်မင်းတောင် မရွေး နိုင်လို့ ခင်ဗျားဆီက လစ်ပြေးရတယ်ဟုတ်လား”

“ကျပ်တာချင်းပြိုင်ချင်လို့ စကားစပ်တာလားဗျ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ အကြံကောင်းတစ်ခု ပေါ်လာတယ်ဗျ၊ ဦးနှောက်လှိုင်းခေါ်တာမျိုးပေါ့လေ”

“လှိုင်းထဲပြီး ခေါင်းကြီးကွဲထွက်သွားပါဦးမယ်၊ ခင်ဗျာအိမ်ကျမှ လုပ်ပါ ဆရာ”

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အတည်ပြောတာ၊ ငွေရပေါက်လမ်းကြီးဗျ”

ကျွန်တော်တို့လည်း အနီးသို့တိုး၍ ခစားကြသည်။

“ကိုင်း ဆိုစမ်းဗျာ”

“လန်ဒန်မှာ ဂျာနယ် ဘယ်နှစောင်လောက် ရှိသလဲ”

“လေးငါးဆယ်စောင် ထားပါတော့ဗျာ”

“ဟုတ်ပြီ ကျုပ်တို့ပိုက်ဆံစု၊ တစ်ယောက်ယောက်နာမည်နဲ့ ဂျာနယ်တွေ တစ်နှစ်တွက်ဆီ ကြိုတင်ပြီး ငွေသွင်း၊ ဒီလူမှာ တစ်ခုခုဖြစ်၊ ငွေတွေထုတ်ယူ၊ ညီတူ ညီမျှ ဝေသုံးကြ၊ မကောင်းဘူးလားဗျာ”

“နိပ်ဟ”

“ရွေ့”

“စိန်လိုက်ဗျာ ကြိုက်ပြီ”

အများသဘောတူ အားပေးကြသည်။

“ပြီးတော့ ထိခိုက်တာနာရင်နာသလို ပိုပေးတယ်ဆိုဟုတ်လား” ဟုကိုဘဆိုင် ကမေးရာ ကိုတင့်ဆွေက ခြေကျိုးလျှင် မည်မျှ၊ နံရိုးကျိုးလျှင် ဘယ်လောက်၊ အသက်ပါပျောက်လျှင် ဘယ်ရွေ့ စသည်ဖြင့် နည်းများကို ရွတ်ပြလေသည်။

“ဟုတ်လှပြီ ကိုင်း ပိုက်ဆံစုကြစို့၊ တတ်အားသရွေ့ ထည့်ကြဗျာတို့”

“ခင်ဗျားကော ဘယ့်နှယ်လုပ်မှာတုံး၊ ပင်မင်းတောင် ရွေးစရာမရှိဆို” ဟု ကိုတင့်ဆွေက ကိုဘဆိုင်အား မေးလိုက်ရာ ကိုဘဆိုင်သည် ရင်ဘတ်ကိုတီးလျက် “တော်ပါပေ သူငယ်ချင်း၊ ပြောရက်ပါပေ ကိုတင့်ဆွေ၊ ကျုပ်က အကြံပေးတဲ့လူပဲဗျာ၊ ကျုပ်ကိုတော့ ချမ်းသာပေးမှပေါ့ဗျ” ဟုပြောသည်နှင့် အားလုံးကပင် သဘောတူကြ သည်။ ထို့နောက် တတ်အားသရွေ့ ပိုက်ဆံထည့်ဝင်ကြရာ ဂျာနယ်ငါးတိုက်အတွက် တစ်နှစ်စာငွေသွင်းရန် လုံလောက်စွာရ၏။ သို့သော် မည်သူ၏ နာမည်ဖြင့် စာရင်း သွင်းပါမည်နည်း။

ကိုတင့်ဆွေမှာ ပက်ကျိခေါ်ကြသည့်အလျောက် အထိအခိုက်များသူဖြစ်၍ ဤကိစ္စ၌ တာဝန်ယူရန် ဝိုင်းဝန်းတောင်းပန်ကြသော်လည်း ငြင်းဆန်လေသည်။ နောက်ဆုံး၌ မဲချရန်သဘောတူကြ၍ ဖဲချပ်ဖြင့်လူရွေးရာတွင် စပယ်သစ် မဲကျပါတော့ သည်။

စပယ်သစ်လည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက်ရှိ၍ ကိုဘဆိုင်က အများကောင်း ကျိုးအတွက် အနစ်နာခံခြင်း၏ ကုသိုလ်ရခြင်း၊ ဟီးရီးပီသခြင်း စသည်များနှင့် ပြော ပြ၍ သစ်တစ်ပင်ကောင်း ငှက်တစ်သောင်းနားရသည့် စကားပုံနှင့်တကွ နားချလေ တော့သည်။ လိုအပ်ငွေကို ပို့လိုက်ပြီးသည့်နောက် စပယ်သစ်က တတ်နိုင်သမျှ ကြိုး စားပါမည့်အကြောင်းနှင့် အာမခံတာဝန်ယူပါသော်လည်း သူ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရ သည်မှာ အားမရကြချေ။ ဤလူကား ကျိုးဖို့ ပဲ့ဖို့မဆိုထားနှင့် လက်သည်းလှီးရာ တွင် အရေပြားပွန်းသွားရုံနှင့် သုံးရက်လုံးလုံး

ညည်းမဆုံးနိုင်သူ၊ သူ့ကိုယ်သူ အရိပ် တကြည့်ကြည့်နေတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် ဂျာနယ်လိုင်လိုင်စုံစုံ ဖတ် ကြရုံနှင့် ကိစ္စပြီးလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်မိသည်။

တတိယမြောက်နေ့ နံနက်စောစော၌ ကိုဘဆိုင်းသည် ကျွန်တော်၏အခန်းသို့ တက်လာ၍ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပစ်လွဲပြီးလျှင် မတုန်မလှုပ်ငိုင်းနေ၏။ ကျွန်တော်က ကာဖီပူလေးသောက်ပါဦးဟု ဆိုကာမှ ထိုင်ရာမှထလာ၍ တို့စ် နှစ်ချပ် ပြူးကိုက်ကာ ကာဖီကို ကျိုက်ချပြီးသောအခါမှ စကားပြောနိုင်ပါတော့သည်။

“ဘာလဲဗျ ကိုဘဆိုင်း မနေ့က ဗမာပြည်ကရောက်တဲ့စာတွေထဲမှာ မကောင်း သတင်းများ ပါလာလို့လား”

“ဒါကြောင့်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားလူ လုပ်ပုံကောင်းသေးရဲ့လားဗျာ၊ တကယ်ဆိုတော့”

“ဘယ်သူလဲဗျ”

“စပယ်သစ်ကောင်ပေါ့ဗျာ၊ ခွေးမသားပေါ့၊ လူပုံကိုက ဇာတ်မင်းသားလိုလို ဘိုင်စကုတ် ဇာတ်လိုက်လိုလို ဖာဂေါင်းလိုလို၊ ကန်တော့ပါဗျာ”

“စပယ်သစ် ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ဘာမှမဖြစ်လို့ပေါ့ဗျာ၊ ဒီကောင်ကဖြင့် ဦးခေါင်းများကွဲမတတ် အကြံထုတ် လိုက်ရတာ၊ မောင်မင်းကြီးသားက ခုထက်ထိ ဘာမှမဖြစ်ဘူး စွင့်လို့ဗျား၊ ကျုပ်က နေ့တိုင်း သွားသွားပြီးချောင်းကြည့်နေတာဗျာ၊ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့အကြံ ငွေရပေါက် ဒီလောက်ချောင်တဲ့အကြံ ဘယ်သူဦးခေါင်းက ထုတ်နိုင်သလဲ ဆိုစမ်း၊ ဒီကလူတွေ ကဖြင့် မရှိမဲ့ရှိမဲ့နဲ့ ငွေတွေစုကြ”

ငွေစုကြသည့်အထဲတွင် ကိုဘဆိုင်းကား အပါအဝင်မဟုတ်၊ အကယ်၍ တစ်သျှိုလင်လောက်များထည့်ရလျှင် လူသတ်မှုဖြစ်ရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် စဉ်းစား မိသည်။ သို့သော် ဤအကြောင်းကို ကိုဘဆိုင်းအား မပြောဝံ့ပါ။

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ ဒီလူကလည်း သတ္တိသိပ်ကြောင်တာပဲ၊ ကျုပ်တို့တစ်တွေ ဒါလောက် ကျပ်တည်းနေတာတောင် ကရုဏာလေးများ သက်ဖော်မရဘူးဗျာ” ဟု အလိုက်သင့် ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ရသည်။

“ခုမှတော့ခက်တာပဲဗျာ၊ နာမည်လွှဲပြောင်းလို့လည်းမရဘူး၊ နောက်ထပ် ငွေစု ပြီး ဒီပြင်တစ်ယောက်နာမည်နဲ့ လုပ်ဖို့ကလည်း မတတ်နိုင်ကြတော့ဘူး ထင်တယ်”

“မတတ်နိုင်တော့ဘူး ဆရာကြီး၊ ကျုပ်မှာဖြင့် အခန်းခတောင် ဒီတစ်ပတ် အတွက် မပေးရသေးဘူး”

“ဟုတ်မှာပလေ၊ ကျုပ်ကလည်း သေချာပေါက်ဆိုပြီး ရုပ်အင်္ကျီတစ်ထည် တောင် အကြွေးယူဝတ်ထားပြီဗျ၊ ခက်ဘူးလား”

“တစ်နေ့နေ့တော့ ဖြစ်ကောင်းပါလားဗျာ၊ အချိန်ကလေးလည်း ပေးပေးဦးမှ ပေါ့ဗျာ”

“ခွေးမသားကလည်း ဒီလိုပြောတာပဲ၊ ကျုပ်က ခဏခဏသွားပြီး သတိပေး တာကို သူက နားပူတယ်တဲ့ဗျာ၊ တို့စံတစ်ချပ်လောက် လုပ်ပါဦးလေ”

“ထောပတ်ဘူးကုန်သွားပြီဗျ၊ ဟိုနေ့က ဆင်းဒွမ်ချိထဲ ထောပတ်တွေ သိပ် ထည့်လိုက်ကြတာကိုး”

“ဒါဖြင့် ပေါင်မုန့်ချည်းပေးဗျာ၊ တတ်နိုင်ပါဘူး ကြိတ်ရတော့မှာပဲ၊ စောစော စီးစီး ဗိုက်ဟာလိုက်တာ”

“ညစာများမှာ ကြိတ်ခဲရရဲ့ဗျာ”
“ဒစ်ရှ်ဘိုင်ဒစ်ရှ် မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ချိစ်လေးကိုက်ပြီး ပေါင်မုန့်ကို ရေနဲ့ ကျိုက် ချလိုက်ရတာပဲ”

“အလုပ်ကလေး ဘာလေးများ”
“ဒါနဲ့ စကားမစပ် ကျုပ်ပေါင်ထားတဲ့ ဝတ်စုံဟာ ဆုံးတော့မယ်ဗျ၊ ဒီခွေးမ သားအားကိုးပြီး”

“ခင်ဗျားပေါင်တာက ကြာလှပြီ၊ ခွေးမသားကိစ္စက ခုမှပေါ်တာပါလားဗျ”

“တစ်နေရာရာက တစ်နည်းနည်းနဲ့ ငွေပေါ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်က တွက်ပြီး သားကိုးဗျ၊ ခုတော့ ခက်တာပလေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တစ်ခုခုဖြစ်အောင် လုပ်တာများ ခက်ခက်နီးနီးဗျာ၊ ကလေးတောင် လုပ်တတ်သေး၊ ကျုပ်လုပ်ပုံ လုပ်နည်းတွေတောင် လမ်းခင်းပြီး ပြောပါသေးတယ်၊ ခင်ဗျားလူက သိပ်ဖင်ခေါင်းကျယ်တာပဲ၊ ဟိုလိုတော့ ရွံ့သတဲ့၊ ဒီလိုတော့ကြောက်သတဲ့၊ ကျုပ်က မော်တော်ကားရှေ့ ချော်လဲယောင်ဆောင် ပြီး ထိုးအိပ်လိုက်ပါလားပြောတော့ မျက်နှာတွေ ပွန်းပဲ့ကုန်မှဖြင့် ခက်ဘူးလားဗျာတဲ့၊ ကောင်းသေးလားဗျာ၊ သူ့မျက်နှာပွန်းတော့ ဘယ်သူက သောက်ရေးစိုက်ဦးမှာလိုလို၊ တစ်နေ့တုန်းကလည်း ကမ်းနားလမ်းဘက် သူနဲ့လမ်းလျှောက်သွားကြတော့”

“ခင်ဗျားနဲ့သူနဲ့ ခဏခဏတွေ့ကြတယ်ပေါ့လေ”

“ဟာ တွေ့တာပေါ့ဗျ၊ ဟိုနေ့ကစပြီး သူ့နောက်က တကောက်ကောက် လိုက် တော့တာပဲ၊ သူမြင်တဲ့အခါလည်းမြင်၊ မမြင်တဲ့အခါလည်း မမြင်ဘူး၊ ကျုပ်ကတော့ အရိပ်ပမာ လိုက်နေတော့တာပဲဗျို့”

“ဒါထက် ကမ်းနားလမ်းမှာ ဘာဖြစ်ကြလို့လဲ”

“ဖြစ်တာက သူမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ သဘောသားနှစ်ယောက် သတ်လိုက်ကြတာ တဖုန်းဖုန်းနေတာပဲ၊ တကယ့်လေးလုံး ခြောက်ဖက် ငနဲကြီးတွေဗျာ၊ စပယ်သစ်လို ငနဲတော့ တစ်ချက်လောက်မိလိုက်ရင် တုံးကနဲနေပြီးသားပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က သူတို့နှစ်ယောက် သတ်နေတာကို အလယ်ကဝင်ပြီး ဖျန်ပေးပါလို့ သူ့ကို အကြံပေး လိုက်တယ် မရဘူး၊ ငနဲက သူတို့ဟာသူတို့ သတ်ကြတာ ကျုပ်အပူ တစ်ရွေးသား မှ မပါဘူးတဲ့၊ ပြောချေတော့တယ်၊ ကျုပ်တော့ စိတ်ပျက်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီငနဲကျတာ ဟာ ကျုပ်တို့ကို အထူးသဖြင့် ကျုပ်အဖို့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ပါပဲဗျာ”

“ခင်ဗျားငွေရင်းမှ မပါပေဘဲဗျာ”

ကိုဘဆိုင်သည် ကျွန်တော့်ကို ပြူးကြည့်ပြီးနောက်-

“ငွေရင်း ဘယ်သောက်သုံးကျလဲဗျာ၊ ကျုပ် ဦးနှောက်ပါတယ်ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ ငွေရင်းကလေး တစ်ပေါင်တလေနဲ့ ကျုပ်ဦးနှောက်နဲ့ ဘယ်ဒင်းက အဖိုးတန် လို့လဲ”

“ဟုတ်ပေတယ်၊ ဟုတ်ပေတယ်” ဟု ချောလိုက်ရသည်။

“ကိုင်း ခင်ဗျား ထောပတ်လည်းကုန်ပြီ၊ ကျုပ်သွားဦးမယ်၊ ဒါနဲ့ စကားမစပ် ငါးသျှိုလင်လောက် လှည့်ဦးလေဗျာ၊ နောက်တော့ဆပ်ပါ့မယ်”

ယနေ့အဖို့ ငါးပဲနီပင်မရှိကြောင်းပြောရာတွင်-

“ဒါဖြင့် ဒင်းနားတစ်နပ်လောက်တော့ လုပ်ဦးဗျာ၊ ကျုပ် လာစားမယ်နော်” ဟု အကျပ်ကိုင်သည်နှင့် ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပါသည်။ ကိုဘဆိုင်မှာ ဤမျှော်လင့်ချက်ကြောင့် တစ်ခဏတာမျှ မျက်နှာကြည်ရွှင်လာသော်လည်း စပယ် သစ်အကြောင်းကို ဆက်လက်စဉ်းစားမိပြန်သည်နှင့် မျက်နှာပုပ်လာပြန်၍ “ဟုတ်ပါ ရဲ့ဗျာ၊ တစ်ချက်ကလေး မျက်စိမှိတ်ပြီး စွန့်လိုက်ရင် သုံးမကုန်ဖြုန်းမကုန် ငွေတွေ ရလောက်ပါလျက်နဲ့ သောက်ကျိုးနည်း အသည်းကြောင်တဲ့ ငနဲပဲဗျာ၊ လူပုံကိုက မျက်စိစွေစောင်းစောင်းနဲ့ ဘယ်တော့ ဟန်ကျမှာလဲ၊ ဒါကြောင့် သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း က ပြောတာပဲ၊ မောင်ဘဆိုင်ရေ့ မျက်စိစောင်းတဲ့လူများ ဘယ်တော့မှ မယုံလေနဲ့ တဲ့” စသည်ဖြင့် မြည်တွန်တောက်တီးပြီးနောက် ဆင်းသွားပါတော့သည်။

ရက်သတ္တနှစ်ပတ်မျှတိုင်အောင် စပယ်သစ်၌ နှာစေးချောင်းဆိုးရုံလောက်မှ တစ်ပါး အပဲ့အရွဲ့မရှိ ခြေလက်အင်္ဂါ အစုံအလင်ရှိနေသေးသည်တွင် ကိုဘဆိုင်သာ မက ကျွန်တော်တို့အားလုံး အကျပ်ရိုက်ကုန်ကြလေပြီ။ ဂျာနယ်ဖိုးတင်သွင်းရန် ငွေ စုကြစဉ်အခါက လေးငါးခြောက်ရက်အတွင်း အကျိုးပေါ်ထွက်လိမ့်မည်ဟူသော တွက်ကိန်းဖြင့် ဤအကြွေး ထိုအကြွေးများကို ဆိုင်းငံ့ထား၍ ရှိစုမဲ့စုကလေးများကို

ထုတ်ကြရခြင်းဖြစ်ရာ ယခုမှာ အကြွေးပူသောကြောင့် ရွှေကြယ်သီး ပေါင်သူပေါင်၊ လက်စွပ်ရောင်းသူရောင်း၊ အဝတ်ဟောင်းဆိုင်သို့ ထုတ်သူက ထုတ်ရောင်းကြရလေပြီ။

ဤအတောအတွင်း နံနက်လင်း၍ သတင်းစာကိုလှန်လိုက်သည့်အခါတိုင်း စက်ညှပ်မိ၍ လက်ကျိုးသူ၊ အုတ်တိုက်ပြိုကျ၍ ပိသေသူ၊ ဓားခုတ်မိ၍ လက်ပြတ်သူ၊ ယမ်းတောင့်မထိုးဘူးထင်၍ သေနတ်နှင့်ကျီစားမိသဖြင့် ရင်ဘတ်ကို ကျည်ဆန်ထိမှန်သူမှစ၍ တစ်ယောက်ချင်းအဖြစ်အပျက်များသာမက ရထားချင်းတိုက်မိခြင်း၊ မုန်တိုင်းမိ၍ သင်္ဘောပျက်ခြင်း၊ မြေငလျင်လှုပ်ခြင်း၊ ရေလွှမ်းမိုးခြင်း အစရှိသည့် အစုလိုက်အပြုံလိုက် သေကျေပျက်စီးခြင်းများသည် ကမ္ဘာနှင့်တစ်ဝန်း အနှံ့အပြား ဖြစ်ပွားသည်များကို ဖတ်ရသော်လည်း စပယ်သစ်တစ်ယောက်ကိုမှ ကွင်းရှောင်နိုင်ပေသည်ဆို၍ စိတ်ပေါက်သည်နှင့် သတင်းစာကိုပင် မဖတ်နိုင်အောင် ရှိကြပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် စပယ်သစ်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် နေကြ၏။ မောင်မင်းကြီးသားဟူကား မာလိုက်သည်မှာ ဒင်ဒင်ပြေး၊ ဒေါင်ဒေါင်မြည်လျက် ရှိတော့သည်။ ကိုဘဆိုင်က “ကားတွေရှုပ်တဲ့လမ်းများ ခင်ဗျား မလျှောက်ဘူးလားဗျာ” ဟု စပယ်သစ်အားမေးရာ “မလျှောက်ဘဲနေမလားဗျ၊ ပလက်ဖောင်းပေါ်က လျှောက်တာပေါ့” ဟုပြန်ပြောသည်ကို ကျွန်တော်တို့ စိတ်ပျက်စွာနှင့် နားထောင်နေကြရသည်။

၁၇ ရက်မြောက်သောနေ့၌ ကျွန်တော်နှင့်ကိုဘဆိုင်တို့သည် လန်ဒန်မြို့ အရှေ့ပိုင်း ပေရေညစ်ပတ်လှသော ရပ်ကွက်တစ်ခု၌ လမ်းလျှောက်လျက်ရှိကြသည်။ ကိုဘဆိုင်က သူနေခဲ့သော လမ်းတစ်လမ်းသို့ ကျွန်တော့်ကိုဆွဲခေါ်သည်နှင့် “ဘာလုပ်စရာလဲဗျာ၊ ရှုပ်က ရှုပ်ပါဘိသနဲ့၊ ကိုယ့်အရပ်ဟောင်းကို အောက်မေ့လို့လား” ဟု မေးသည်တွင်-

- “စပယ်သစ် ဒီမှာနေတယ်ဗျ၊ ကျုပ်နေဖူးတဲ့အခန်းကလေးမှာလေ”
- “တော်စမ်းပါဗျာ၊ ဒီလူ့မျက်နှာကို ကျုပ်မကြည့်ချင်ပါဘူး”
- “မဟုတ်ဘူးလေဗျာ၊ အကြောင်းရှိလို့ပါဗျ”
- “ဘာအကြောင်းလဲဗျာ၊ ကျုပ်က စိတ်နာနေတော့တယ်”
- “မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ခင်ဗျာလူ ခွေးကိုက်တယ်လို့ ကျုပ် အိပ်မက် မက်တယ်ဗျ”

“ဟာ အလကားပါဗျာ၊ ခင်ဗျား စိတ်စွဲလန်းလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“လာပါဗျာ၊ ဝင်ကြည့်ရအောင်”

ကျွန်တော်က မဝင်ချင် ဝင်ချင်နှင့် လမ်းစုတ်ထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ သုတ်သီးသုတ်ပျာလျှောက်လာသော စပယ်သစ်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြသည်။ ဤတွင် “ခင်ဗျား အိပ်မက်ကြီး မှန်ပေဗျာ” ဟု ကျွန်တော်ကပြောသည်နှင့် ကိုဘဆိုင်မှာ ထိပေါက်သည်ဆို၍ လက်မှတ်ထုတ်ကြည့်ရာတွင် ဂဏန်းအားလုံးတူပြီး ကကြီးတစ်လုံးလွဲသောလူ၏ မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ငိုငင်သွားရှာသည်။ စပယ်သစ်ကား ခွေးမဆိုထားနှင့် ပုရွက်ဆိတ်တောင် ကိုက်ဟန်မတူချေ။

စပယ်သစ်သည် ကျွန်တော်တို့ကိုမြင်သောအခါ-

- သစ်။ ။ “အရေးကြီးနေတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ စကားမပြောအားသေးဘူး”
- ဆိုင်။ ။ “ဘာများ အရေးကြီးလို့လဲဆရာ”
- သစ်။ ။ “ခွေးကိုက်လို့ဗျာ၊ ခွေး ခွေး ခွေး”
- ဆိုင်။ ။ (မျှော်လင့်သောမျက်နှာထားနှင့်) “ဘယ်သူ့ကိုက်တာလဲဗျာ”
- သစ်။ ။ “ပက်ကျိကိုတင့်ဆွေပေါ့၊ ဆရာဝန် ပြေးခေါ်ရဦးမယ်၊ လူကိုက အရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်းဗျာ”

ကျွန်တော်နှင့်ကိုဘဆိုင်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကိုတင့်ဆွေကို ခွေးမကလို့ ကျားကိုက်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့အဖို့ တန်ဖိုးမရှိချေ။

“ခင်ဗျားနေသွားတုန်းက အိမ်ရှင်မကြီးရဲ့ ခွေးပေါ့၊ ကျုပ်အခန်းထဲ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းရောက်နေတယ် မပြောတတ်ဘူး၊ ကိုတင့်ဆွေက ကျုပ်အိမ်ကို အလည်လိုက်လာတာ၊ တံခါးဖွင့်လိုက်ကာရှိသေး သူ့ခြေသလုံးကို ဝင်တွယ်ပါရောလားဗျာ”

- ဆိုင်။ ။ “နို့ ခင်ဗျားတော့ ဘာကြောင့် မကိုက်တဲ့တုံး”
- သစ်။ ။ “ကျုပ်တောင် ကံကောင်းလို့ပါလား၊ စားပွဲပေါ် ကပျာကယာ တက်ပြေးနိုင်လို့ပေါ့၊ အိမ်ရှင်မကလာပြီး သူ့ခွေးသူ ဆွဲထုတ်သွားပေလို့ပေါ့ဗျာ”
- ဆိုင်။ ။ “ဖြစ်ရလေဗျာ၊ ကြည့်စမ်း ခင်ဗျားလူလုပ်ပုံ တော်ရောတဲ့လား”

ထိုအချိန်၌ စပယ်သစ်သည် ဆရာဝန်ခေါ်ရန် ထွက်သွားပြီဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့သည် ၎င်းအား လှမ်းမျှော်ကြည့်ကြစဉ် ထရပ်ကားကြီးတစ်စီး ရုတ်တရက်ချိုးကွေ့လိုက်၍ စပယ်သစ် နောက်သို့ခုန်ရှောင်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ဆိုင်။ ။ (အလွန်စိတ်ပျက်ဟန်နှင့်) “ကိုင်း ခင်ဗျားလူလုပ်ပုံ ကြည့်တော့လေ၊

စားပွဲပေါ် တက်ပြေးလိုပြေး၊ ဟိုကားကြီးက အဆင်သင့်လာတာတောင် သူက ရှောင်မိအောင် ရှောင်လိုက်သေးဗျာ၊ ဒီလိုနေလို့တော့ မဖြစ်ပါဘူး။ သူ့ဝတ္တရားတော့ သတိပေးဦးမှာပဲ”

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်တော်တို့လူစုသည် ကျွန်တော့်အိမ်၌ စည်းဝေးတိုင်ပင် ကြပြီးနောက် စပယ်သစ်အိမ်သို့ သွားရောက်ကြရာ ကိုဘဆိုငင်က ရှေ့ဆောင်လုပ်၍ ပြောရန် တာဝန်ယူလေသည်။

ဆိုငင်။ ။ “ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာကြီးရဲ့၊ လုပ်ပါဦးဗျ”

သစ်။ ။ “ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ဆိုငင်။ ။ “ဂျာနယ်ကိစ္စဟာလေဗျာ”

သစ်။ ။ “ဪ ဒါလား၊ ကျုပ်လည်း စိတ်ကူးထုတ်နေတုန်းပါပဲဗျာ”

ဆိုငင်။ ။ “ခင်ဗျား စိတ်ကူးထုတ်တာက ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒီကောင်တွေမှာ အဝတ်တွေ ပေါင်ကုန်ရလို့ ပြောင်ပြောင်ဝတ်စရာတောင် မရှိကြဘူးဗျ”

ကျန်လူစုကလည်း ကိုဘဆိုငင်၏ စကားကို ထောက်ခံသောအနေဖြင့် ချောင်းဟန်ကြသည်။

သစ်။ ။ (ကျွန်တော်တို့ကိုလှမ်းကြည့်လျက်) “ခင်ဗျားတို့ကိုလည်း အားနာပါရဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က . . .”

ဆိုငင်။ ။ “အားနာတာ ဘာတွေနဲ့ ချဲ့မနေနဲ့ဆရာ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့က တကယ် ယောက်ျားအာဇာနည်ကြီးတစ်ယောက် အားကိုးလောက် တဲ့လူကြီးထင်ပြီး ရှိစုမဲ့စုကလေးတွေ အကုန်ပေါင်နှံပြီး . . .”

သစ်။ ။ “ခင်ဗျားပစ္စည်း မပါ ပါဘူးလေ”

ဆိုငင်။ ။ “အောင်မယ် လာပဲလာလိုက်ချေသေးတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ပစ္စည်းကလေး တွေက ဘာအသုံးကျသလဲ၊ ဒီကောင်က ဦးနှောက်စိုက်ထုတ်ထားရတာ ဆရာရဲ့၊ တကယ်ဆိုတော့ . . .”

သစ်။ ။ “ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကျုပ်ကြိုးစားဦးမယ်”

ဆိုငင်။ ။ “ဘာများ ခင်ဗျားကြိုးစားလို့လဲ၊ မနေ့တုန်းက ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ ကြည့်နေတယ်၊ ထရပ်ကားကြီးတစ်စင်းက ကိုယ့်ဆီတည့်တည့်ကြီး ချိုးကွေ့လိုက် တာတောင် ခင်ဗျားက ခုန်ရှောင်လိုက်တယ်မဟုတ်လား”

သစ်။ ။ “ထရပ်ကားကြီးဆိုတော့ ကျိုးရုံပဲရုံနဲ့မပြီးဘူး၊ သေသွားမှာဗျာ၊ ကိုဘဆိုငင် ရဲ့”

ဆိုငင်။ ။ “ဒါ ထားလိုက်ပါဦးတော့ဗျာ၊ ခွေးကိုက်မယ်လုပ်တော့ကော ခင်ဗျားက”

mgysa.com

စားပွဲပေါ်တက်ပြေးတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီကောင်ကဖြင့် မရှိမဲ့ရှိမဲ့ သကြားခဲကလေး နှစ်ပဲနိမ့်ဝယ်၊ ခွေးချောခေါ်၊ သူ့အခန်းထဲ လှောင်သွင်းခဲ့”

ဤတွင် ခွေးကိုက်ခံရသော ကိုတင့်ဆွေက ရုတ်တရက်ခုန်ထလျက်-
ဆွေ။ ။ “အောင်မယ် ဟိုခွေးဟာ ခင်ဗျားက တမင်တကာ လှောင်ထားခဲ့တာ ပေါ့လေ”

ဆိုင်း။ ။ “နေစမ်းပါဦးလေ၊ ကိစ္စတစ်ခုက ပြီးမှ တစ်ခုပြောကြပါစို့၊ ခု လက်ငင်း အရေးကြီးတာက ဂျာနယ်တိုက်ငါးတိုက်က ငွေထုတ်ယူကြဖို့ကိစ္စ မဟုတ်လားဗျ၊ ဒီတော့ကား”

ဆွေ။ ။ “တော်ပါပေဗျာ၊ ခင်ဗျားလုပ်ပုံ၊ သူ့ပိုက်ဆံက ဘယ်တော့ထုတ်ယူရမယ် မသိဘူး၊ ဆရာဝန်ဆေးထိုးခ”

ဆိုင်း။ ။ “အဲလေဗျာ၊ နောက်တော့ပြောကြတာပေါ့၊ ဟိုလူ့ကို ကျုပ်ပြောပါရစေ ဦး၊ လန်ဒန်မြို့မှာ ဂိုက်ဆိုက်ပြည့်အောင် ဝတ်နိုင်မှ မိန်းကလေးတွေက တွဲချင်တယ် ဆိုရင် ခင်ဗျားပြောတယ် ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားဝတ်ထားပုံနဲ့ဆိုရင် ဟိုက်ပတ်ထောင့်က ကောင်မလေးတွေကတောင် ပိုက်ဆံပါရဲ့လားလို့ မမေးပေဘူးလား”

သစ်။ ။ “ဒါကတော့ ဟုတ်ပါပေတယ်ဗျာ”

ဆိုင်း။ ။ “အဲဒါကြောင့် ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ မျက်စိမှိတ်လိုက်ပါဗျာ၊ သိပ်ပြီး နာတာမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒိုင်းဆို မေ့သွားတာမျိုးပါဗျ”

သစ်။ ။ “မနာဘူးလို့ ခင်ဗျား ဘယ်သူပြောသလဲ”

ဆိုင်း။ ။ “ဒီလိုပြောကြတာပဲ”

သစ်။ ။ “အလကား သောက်ရူးမို့ပြောတာဗျို့၊ ဘယ်နှယ် လူတစ်ကောင်လုံးကို ကားတိုက်တာ မနာဘူးရယ်လို့ ပြောမှ ပြောတတ်ပလေ”

ဆိုင်း။ ။ (အနည်းငယ်မျက်နှာပျက်လျက်) “သိပ်ပြီးမနာဘူးလို့ ပြောခြင်းပါ၊ ပုရွက်ဆိတ်ကိုက်တောင်...”

သစ်။ ။ “ကိုင်းဗျာ၊ ကျုပ်တစ်ခုပြောမယ် နားထောင်ကြ”

ကျွန်တော်တို့လည်း တိုး၍ခစားကြလျက် “အမိန့်ရှိပါဗျာ” ဟု ယဉ်ကျေးစွာ ပြောကြသည်။

သစ်။ ။ (ကျွန်တော့်ထံမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုတောင်း၍ ခပ်မှိန်းမှိန်း ရှုဖွာလျက်) “ခက်နေတာတစ်ခုက ဒီလိုဗျ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဟာ သွေးအေးအေးနဲ့ လုပ်ဖို့ရာ မလွယ်ဘူးဗျ”

အချင်းချင်းမျက်နှာတွေကိုကြည့်လျက် “ဟုတ်ပါပေတယ်” ဟု ဝန်ခံကြသည်။

သစ်။ ။ “ဒီတော့ကာ သွေးကလေး ဘာလေး ထူပူသွားအောင် ရှိမိပိန်ကလေး သောက်ပြီး လုပ်ရရင်တော့ လုပ်ဝံ့လိမ့်မယ် ကျုပ်ထင်တယ်”

ယစ်မျိုးတကာတွင် ရှိမိပိန်ဆိုသောကြောင့် ရှုံ့သွားကြသည်။

ဆိုင်း။ ။ “ရှိမိပိန်မှပဲလား ဆရာရယ်၊ ဝိစကိလောက်ဆို မကောင်းဘူးလား”

သစ်။ ။ “ဒါကတော့ ခင်ဗျားတို့သဘောလေ၊ မဝယ်နိုင်ကြရင်လည်း မလုပ်ရုံပေါ့”

ဆိုင်း။ ။ “ကိုင်း မိတ်ဆွေတို့၊ ဒီတစ်ခုတော့ အလိုလိုက်လိုက်ကြပါစို့ဗျာ၊ ကျုပ်က တောင် ဆယ်သွီလင် ထုတ်မယ်ဗျို့”

ကျွန်။ ။ “အလို ခင်ဗျားမှာ ဆယ်သွီလင်ရှိလို့လား၊ ပင်မင်းတောင် မရွေးနိုင်ဘူး ဆို”

ဆိုင်း။ ။ “ကိစ္စမရှိဘူး၊ အိမ်ရှင်မရဲ့ဂိတာကြီးကို ငှားပေါင်မယ်ဗျာ”

ဘဆိုင်းကဲ့သို့လူက ဆယ်သွီလင် ထည့်မည်ဆိုရာတွင် မလွဲမရှောင်နိုင်အောင် ဖြစ်ကုန်၍ အခန်းလခမပေးသေးဘဲ ထားမည့်သူ၊ စီးကရက်မသောက်သေးဘဲ အောင့် မည့်လူ၊ နောက်ဆုံးကျန်သော ဘလေဇာကွတ်ကို ပေါင်မည့်လူစသည်ဖြင့် ပေါ်လာ ကြ၍ စုစုပေါင်း ၃ ပေါင် ၅ သွီလင် ခန့်မှန်းချေထွက်လာပေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ညနေတွင် နှုန်းချောင်သော ဟိုတယ်တစ်ခု၌ ရှိမိပိန်ဒင်နားစားကြရန် ဆုံးဖြတ်၍ လူစုခွဲလိုက်ကြလေသည်။

လန်ဒန်မြို့ ထမင်းစားပွဲတကာတို့တွင် ရှိမိပိန်ဒင်နားသည် အလွန်နာမည် ကြီးသော်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ ရှိမိပိန်ဒင်နားမှာ နာမည်ကြီးသလောက် အူရွှင် ကြရသည်မဟုတ်ချေ။ အစပျိုးလိုက်လျှင်ပင် စပယ်သစ်က တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ကျိုက်ကနဲ ကျိုက်ကနဲ သောက်ချလိုက်ရာ သူ့အတွက်ကျွေးရသော ဒင်နားတွင် သူ့အဖို့ မသောက်လျှင် ခက်ချေတော့မည်ဆို၍ ငွေရေးကြေးရေး ချွေတာရသည်က လည်း တစ်ဖက်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖို့ ရှိမိပိန်ကိုသောက်ချင်ပြုပြီး အပေါစားဝိုင်အရက်ကလေးများဖြင့် တင်းတိမ်ကြရပါသည်။ စပယ်သစ်မူကား “သောက်ကြပါဗျ၊ ဘာလုပ်ကြတာလဲ၊ သောက်ကြလေဗျာ” ဟု ခဏခဏ တိုက်တွန်း ၍ တွင်တွင်ကြီးသောက်ချလေရာ ကျွန်တော်တို့က “ခင်ဗျားသာ သောက်ပါ ကျုပ် တို့ ကိစ္စမရှိပါဘူး” ဆို၍ အညံ့စားဝိုင်ကိုသာ ကြိတ်ကြရသည်။

စပယ်သစ်မှာ ရှိမိပိန်တစ်ပုလင်းခန့်ဝင်သွားလျှင်ပင် ကျွန်တော်တို့ မမျှော်လင့်

သောနည်းဖြင့် ဖောက်ပြန်လာတော့သည်။ ရုပ်ကလေး သနားကမားရှိသလောက် အပြောအဆိုညက်ညောပျော့ပျောင်းလေ့ရှိသော စပယ်သစ်သည် ရှမ်းပိန်သုံးခွက် လောက်ဝင်သောအချိန်မှစ၍ ‘ပတ်ချိုး ပတ်ချိ’ စကားပြောပြီး ခနဲတုံတုံ လုပ်လေရာ စတုတ္ထနှင့် ပဉ္စမခွက်များတွင် လူတကာကို ရန်လုပ်လေတော့သည်။ ကိုတင့်ဆွေအား ကျမ်းစူးပြီးမွေးသောသားဖြစ်၍ လူပြည်တွင်မနေထိုက်သည့်အကြောင်း၊ ကျွန်တော် ရေးသောစာများမှာ အင်္ဂလိပ်မကျ ဗမာမကျ အလွန်ခွကျ၍တစ်ကြောင်း၊ တစ်ပဲမတန် သည့်ပြင် အနက်ဆုံးသော အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာအောက်သို့ နှစ်မြှုပ်ပစ်လျှင် စာဖတ် ပရိသတ်အဖို့သက်သာရာရလိမ့်မည်အကြောင်း၊ လံကွတ္တိ ကိုဘဆိုင်အားလည်း တစ် ပြည်တစ်နိုင်ငံလာပြီး ယောက္ခမချွေးနှစ်စာကို သုံးဖြုန်းနေမည့်အစား ကိုယ့်ပြည် ကိုယ် ပြန်ပြီး ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ မေတယ်ကုလားအလုပ်တွေ လစ်လပ်နေသည်ကို ကြားသော ကြောင့် လျှောက်ထားထိုက်ကြောင်း စသည်များဖြင့် သူမနေရာ၊ ငါမနေရာ၊ ခုနစ်စဉ် အမျှင်တန်း ရေရွတ်မြည်တမ်းပါတော့သည်။ အခြားသောလူများထက် ကိုဘဆိုင်မှာ မျက်နှာများနီရဲ၍ အသည်းကိုကျခတ်သလို နာဟန်တူသော်လည်း ကျွန်တော်တို့မှာ ဤနေ့အဖို့ စပယ်သစ်ကို ချောရမည့်နေ့ဖြစ်သည်ဆိုကာ “ဟုတ်ပါပေတယ်ဗျာ... မှန်ပါပေတယ်ဗျာ” စသည်များနှင့် အလိုက်သင့်ပြောကြပါတော့သည်။

သစ်။ ။ “ဟုတ်တယ်ဗျာ လံကွတ္တိ၊ ခင်ဗျားလုပ်ပုံတွေ ကျုပ်မကြိုက်ဘူးဗျာ၊ ဟိုလူ့ အကျီယူဝတ်၊ ဒီလူ့ခြေအိတ် ယူစွပ်၊ ဟိုကချေးစား၊ ဒီကသေးသောက်၊ အဲလေ ဟုတ်ပေါင် ပိုက်ဆံပြောတာ စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ကိုဘဆိုင်”

ကိုဘဆိုင်ကား ကျွဲမြီးတိုလျက်ရှိလေပြီ၊ လံကွတ္တိဟူသောအမည်မှာ ကွယ်ရာ ဌိသာ ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်ရာ အခြားသောအချိန်များ၌ ဤကဲ့သို့သုံးနှုန်းပါလျှင် စပယ်သစ် ဆေးရုံတက်ရဖို့ရှိ၏။ ယခုမှာ ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုသာ လှမ်းကြည့်၍ မချီသွားဖြဲ ပြီးရှာသည်။ အမှန်မှာ ကိုဘဆိုင်သည် အခြားသူငယ်ချင်းများ၏ အဝတ်ကို (ဆိုက် မတူသောကြောင့်) ယူဝတ်ဖူးခြင်းမရှိ၊ ကျွန်တော်၏အဝတ်ကိုသာ ဝတ်ဖူးခြင်းဖြစ် ၍ ကျွန်တော်က လူတကာ လျှောက်ပြောရာရောက်သောကြောင့် မျက်နှာပူမိပါသေး သည်။

ဆိုင်။ ။ “စိတ်မဆိုးပေါင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားက စေတနာကောင်းနဲ့ သတိပေးတာကိုးဗျာ”
 သစ်။ ။ “ဟုတ်တယ်၊ လောကမှာ စေတနာအရေးကြီးတာပဲ၊ ဒါကြောင့် မြတ်စွာ ဘုရားက စေတနံ စေတနာကို၊ ကမ္မံ ကံဟူ၍၊ အဟံ ငါဘုရားသည်၊ ဝန္တာမိဟော တော်မူ၏ တဲ့ဗျာ၊ စေတနာဟာ ကံ၊ ကံဟာ ချေတနာ ဟုတ်ပေါင် ချေတနာ အဲလေ”
 ဆိုင်။ ။ “မောင်မင်းကြီးသား ပြောချင်တာပြောပါ၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ပါဠိ ပါဠိသား

တွေတော့ မရွတ်စမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့။”

သစ်။ ။ “ဘာလဲ ခင်ဗျားက အင်္ဂလန်ရောက်နေလို့ ခရစ်ယာန်ဖြစ်နေပြီလား”

ဆိုင်း။ ။ “အလိုလေး၊ မဟုတ်ရပေါင်ဗျာ”

သစ်။ ။ “ဘာလုပ် မဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဟိုတနင်္ဂနွေနေ့က ဖလောင်စီနဲ့တွဲပြီး ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းတက်တာ ကျုပ်မမြင်ဘူးမှတ်လို့လား”

ဆိုင်း။ ။ “ဒါကတော့ဗျာ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း မိန်းကလေးနဲ့ဆိုတော့”

သစ်။ ။ “ခင်ဗျား ဒီလိုကြပ်ကြပ်လုပ် အိမ်က မခင်ကျော့ဆီ ကျုပ် စာရေးထည့် လိုက်မယ်၊ ယောက်ျားမကြီးပိုက်ဆံတွေနဲ့ ပညာသင်၊ မိန်းမတွေလိုက်”

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်တို့က ဝင်၍ သူ့ဘက်ကလိုက်ပြီး ကိုဘဆိုင်းကို မြည်ပေးလိုက်မှ ငြိမ်သွားပါတော့သည်။

ငြိမ်ပြီကောလို့ ဟုတ်လှပြီထင်မည်မကြံသေးမီ စပယ်သစ်သည် ကုလားထိုင် ပေါ်တွင် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ဟောက်လာသောကြောင့် နာရီတစ်ဝက်ခန့် အလိုလိုက် ပြီး အိပ်ခွင့်ပေးလိုက်ကြရပါသည်။ ထို့နောက် ငေါက်ကနဲထတဲ့ပြီး-

“ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုယ့်လူများ၊ ကျုပ်တော့ အိပ်ချင်ပြီဗျာ၊ ပြန်ကြစို့လား” ဟု ပြောသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် သောက်စားခြင်းများအတွက် ဘီစာရင်းရှင်း၍ ဟိုတယ်ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။

အပြင်သို့ရောက်၍ ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ လမ်းလျှောက်နေကြစဉ် စပယ်သစ် သည် ကျွန်တော်တို့လူစုက ပူးပူးကပ်ကပ်လိုက်လာကြခြင်းကို မကြိုက်သည့် လက္ခဏာနှင့်-

သစ်။ ။ “ဘာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်နောက်ကို တပြဲကြီးလိုက်ပြီး ဘာလုပ် ကြမလို့လဲ”

ဆိုင်း။ ။ “မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ခင်ဗျားစွန့်စားတဲ့အခါကျတော့ အားရှိအောင်လို့ သူငယ်ချင်းတွေကဝိုင်းပြီး အားပေးရအောင်လို့ပါ”

သစ်။ ။ “ဘာလဲ ဘာစွန့်စားတာလဲ၊ ကျုပ် နားမလည်ပေါင်၊ ဆုတ်ကြစမ်း ခင်ဗျားတို့”

ဆိုင်း။ ။ “မဟုတ်ဘူးသူငယ်ချင်း၊ ဟိုကိစ္စဟာလေ”

သစ်။ ။ “ဘာကိစ္စလဲဗျာ”

ဆိုင်း။ ။ (ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းကြည့်လျက်) “ဟိုဟို ဂျာနယ်တိုက်တွေက လျော် ကြေးထုတ်ဖို့ကိစ္စဟာလေ”

သစ်။ ။ “ဪ ဒီဟာလား၊ ဟား ဟား ဟား ဟား ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်က